James

BOND

Ian Fleming

Altınparmak

TAY YAYINLARI

JAMES BOND: 4

Tay Kitapçılık ve Ticaret Limited Şirketi
Dr. Şevki Bey Sokak 10/3 Türbe-İstanbul
Telefon: 528 43 84

James

BOND

Ian Fleming

Altınparmak

TAY YAYINLARI

Orijinal adı: GOLDFİNGER

Türkçesi:
Yakut GÜNERİ

Dizgi: Pano Grafik/Film: Gümüş Reprodüksiyon
Baskı: Şefik Matbaası/Kapak Baskısı: Seçil Ofset

I. KISIM: OLAĞAN KARŞILAŞMALAR

I. BÖLÜM

DUBLE BURBONLA DÜŞÜNCELER

James Bond, iki duble burbon yuvarlamış, Miami Havaalanı'nın çıkış terminalinde yaşam ve ölümü düşünüyordu.

İnsan öldürmek mesleğinin gereğiydi. Nefret etmesine karşın, öldürmesi gerektiğinde bu işi bildiği gibi yapar, sonra unuturdu. Gizli Servis'te çift sıfır numaralı, öldürme iznine sahip bir ajan olarak, ölüm konusunda bir operatör doktor kadar soğukkanlı olması gerekiyordu.

Yine de ölümü haketmesine karşın Meksikalının ölümünden çok etkilenmişti. Kötü bir adamdı; Meksika'da capungo denen adamlardan. Capungo, kırk pezoya adamın boğazını kesebilecek haydutlara denirdi. Herhalde Bond'u öldürmesi için, ona daha yüklü bir para ödenmişti. Zaten adamın halinden, bütün yaşamı boyunca bu tip işlerle uğraştığı anlaşılıyordu. Evet, ölme vakti gelmiş, üstelik geçiyordu. Ve yirmi dört saat önce de, Bond onu öldürmüştü. Sanki, Haiti'nin o ilkel heykelcikleri gibi, yaşamın kuş biçimine girip adamın gövdesinden uçtuğunu görmüştü Bond.

Bomboş bir bedenle, canlı, yaşam dolu bir beden arasında ne kadar büyük farklar vardı! Ölen, sosyal sigorta kartı, ismi ve adresi, belki de şoför ehliyeti olan bir Meksikalıydı. Şimdi ondan geriye, kaldırılmayı bekleyen yeni ve ucuz giysiler, bomboş bir çuval gibi vücudu kalmıştı sadece. Ve bu Meksikalı haydutun bedeninden çıkıp giden şey, bütün Meksika topraklarından daha değerliydi.

Bond bu işi beceren silaha baktı. Sağ eli şişmiş, kıpkırmızı olmuştu. Çok geçmeden moraracaktı. Bond elini açıp kapadı. Sol eliyle ovuşturdu. Kısa süren uçak yolculuğu sırasında, aynı işlemi sık sık tekrarlamıştı. Elini hareket ettirmek canını yakıyordu. Ama kan dolaşımını sağlayabilirse, eli daha çabuk iyileşecekti. Silahı bir daha ne zaman kullanacağı belli değildi. Bond, alaylı alaylı güldü.

— National Airlines'ın, New York La Guardia'ın gidecek, NA 106 sefer sayılı uçak yolcuları, lütfen yedi numaralı kapıya...

Bond saatine baktı. Transamerica yolcularının çağrılmasına, en azından on dakika vardı. Garsonu çağırarak bir duble buzlu burbon daha söyledi. Geniş, kısa bardak masasına konunca, soğuması için buzları bardağın içinde salladı, bir dikişte yarısını bitirdi. Sigarasını tablaya bastırdı. Eli çenesinde, düşünceli düşünceli havaalanına baktı. Körfezde harika bir güneş doğuyordu.

Meksikalının ölümü, berbat bir görevi noktalamıştı. Tehlikeli, kendini karargâhtan uzaklaştırmaktan başka hiçbir yararı olmayan, en berbat görevlerden biriydi bu seferki.

Meksika'da bir kalantorun haşhaş tarlaları vardı. Bitkilerin başları çabucak çiziliyor, elde edilen afyon, Mexico City'de "Madre de Cacao" ismindeki bir lokantada garsonlar tarafından oldukça ucuza satılıyordu. Madre de Cacao çok iyi korunuyordu. Esrar satın almak istersen, lokantadan içeri girip, içkinle birlikte siparişini vermek yetiyordu. İçkinin parasını kasaya öderken, kasiyer öteki siparişi de faturana ekliyordu. Meksika dışında hiç kimseyi ilgilendirmeyen düzenli bir ticaretti bu. Sonra birden İngiltere'de, Birleşmiş Milletler'in uyuşturucu madde kaçakçılığına karşı aldığı tavırla etkilenen hükümet, ülkede eroini yasakladı. Soho'da ve hastalarını ıstıraptan kurtarmak isteyen doktorlar arasında panik çıktı. Yasaklama, suçun tetiğini çeken en büyük öğeydi

çünkü. Çok geçmeden, İngiltere'de kanundışı stok edilen eroin yüzünden, Çin ve İtalya'nın kaçakçılık yolları kapanacaktı. Mexico City'de Blackwell isminde bir ithalat-ihracatçı vardı. Blackwell'in İngiltere'de yaşayan kız kardeşi eroinmandı. Tüccar, kız kardeşini çok seviyor ve acıyordu. Kardeşi kendisine, birisi yardım etmezse öleceğini yazınca, adam Meksika'daki uyuşturucu madde trafiğini araştırmaya başladı. Dostları ve onların tanıdıkları yoluyla önce Madre de Cacao'yu, sonra da haşhaş tarlalarının sahibi olan kalantoru buldu. Bu arada, uyuşturucu işini de iyice öğrenmişti. Hem büyük bir servet yapıp, hem de acı çeken insanlara yardım edebilirse, hayatın sırrına varabileceğine karar verdi. Blackwell, aslında gübre alıp satıyordu. Deposu, küçük bir atölyesi ve bitki araştırmalarıyla, toprak analizlerini yapan üç kişilik ekibi vardı. Kalantor Meksikalıyı ikna etmek zor olmadı. Gübre işini paravan yapıp, esrardan eroin elde edeceklerdi. Malları İngiltere'ye yollama işini Meksikalı üstlendi. Ayda bin sterline, Dışişleri Bakanlığı'nın diplomatik kuryeleri, Londra'ya fazladan bir bavulla gidiyorlardı. Fiyatlar fazla yüksek sayılmazdı. Meksikalı bavulu Victoria İstasyonu'ndaki kaybolan bavullar bölümüne bıraktırıyor, makbuzu da Schwab, c/o Boox-an-Pix, Ltd, WCI adresine gönderiyordu. Bavulun içindekilerin değeri, tam yirmi bin sterlindi.

Ne yazık ki, Schwab kötü biriydi. Acı çeken insanlar umurunda bile değildi. Amerikan gençleri yılda bir milyon dolarlık eroin tüketirse, aynı şeyi İngiliz kuzenleri de yapar, diye düşündü. Pimlico'da iki odada, Schwab'ın adamları eroini karbonatla çoğaltıyor, dans salonlarına, lunaparklara dağıtıyorlardı.

Scotland Yard, Schwab'ın oyunlarını öğrendiğinde, adam çoktan hatırı sayılır bir servetin sahibi olmuştu. Ama Scotland Yard, kaynağını bulana dek, adamın biraz daha para kazanmasına göz yumdu. Schwab'ı izlemeye başladılar. Çok geçmeden Victoria İstasyonu'nu, oradan da Meksikalı kuryeyi saptadılar. O

aşamada, işin içine yabancı bir ülke girdiği için, Gizli Servis'e başvuruldu. Bond'a kuryenin malı nereden bulduğunu öğrenmesi ve kaynağı kurutması emri verildi.

Bond söylenenleri yaptı. Mexico City'ye uçtu, Madre de Cacao'yu ve Londralı bir alıcı pozunda kodaman Meksikalıyı buldu. Meksikalı Bond'u çok candan karşıladı ve onu Blackwell'e gönderdi. Meksikalı Blackwell'in kız kardeşi hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Ama adam, her yönüyle bir amatördü. Üstelik İngiltere'deki eroin yasağına sert tepki gösterdi. Bond, bir gece Blackwell'in deposuna girerek, içeri termit bomba bıraktı. Sonra bir mil ötedeki kahvede oturup, gökyüzüne yükselen alevleri seyretti, itfaiyenin çıngıraklarını dinledi. Ertesi sabah Blackwell'e telefon etti. Ahizeye mendil koyup, öyle konuştu.

— Dün akşamki yangın için üzgünüm. Korkarım sigortanız, içerdeki malların bedelini ödeyemeyecek kadar düşük...

— Kimsiniz?

— Ben İngiltere'den geldim. Ürettiğiniz o mal, ülkemde birçok genci öldürdü. Artık Santos diplomatik kuryeyi İngiltere'ye götürmeyecek. Schwab bu gece kodesi boylayacak. Görüştüğünüz o Bond denen adamın da başı dertte. Polisler onun da peşinde.

Hattın öbür ucundan, korku dolu bir ses duyuldu.

— Pekâlâ, bu işi bırakın yeter. Gübre işine dönün.

Bond telefonu kapadı.

Herhalde izini o iri Meksikalı bulmuştu. Blackwell'de o kadar akıl yoktu. Bond otelini değiştirmişti. Ama o gece, Copacabana'da son bir kadeh içtikten sonra otele dönerken, birden yoluna bir adam çıktı. Üzerinde pis, beyaz bir takım elbise ile başına büyük gelen bir şoför şapkası vardı. Gözlerinin altıysa mosmordu. Ağzının bir kenarına bir sigara iliştirmişti. Gözbebekleri, toplu iğne başı gibi olmuştu. Marihuana içtiği belliydi.

— Kadınları sever misin, ha?

— Hayır.

— Zenci kızlar? Beyaz kızlar? Renk renk, biçim biçim.

— Hayır.

— Resim?

Bond, ceketin içine giden o el hareketini öyle iyi tanırdı ki, gümüş pırıltı boğazına yaklaştığı an, Bond, hazır bekliyordu.

Bond hemen savunmaya geçti. Sağ kolunu ileri uzatarak, Meksikalının bıçağı tutan eline vurdu. Haydutun çenesi, Bond'un sol yumruğuna açıldı. Bond'un parmakları gerildi. Korkunç bir güçle adamın çenesinin tam altına indi. Darbe adamı neredeyse, kaldırımdan aşağı yuvarlayacaktı. Belki de Meksikalıyı bu darbe öldürmüştü. Adam sendeleyerek ayağa kalkarken, bu kez Bond'un sağ eli boğazına indi. Komando eğitimi sırasında askerlikte çok öğretilen bir darbeydi bu. Bond'un eli keskin bir bıçak gibi Meksikalının şahdamarını bulmuştu. Yere düşen, adam artık yaşamıyordu.

Bond bir süre nefes nefese durdu, tozlu kaldırıma düşen ucuz giysi yığınına baktı. Caddeye baktı, gelen giden yoktu. Birkaç araba geçti. Belki kavga sırasında da arabalar geçmişti yanlarından. Bond yerdeki adamın yanına eğildi. Nabzı atmıyordu. Marihuana yüzünden zaten parlayan gözler, şimdi ışık saçıyordu.

Bond cesedi kaldırarak, gölgeli bir duvara yasladı. Ellerini elbiselerine sildi. Kravatının düzgün olup, olmadığını kontrol ettikten sonra, oteline döndü.

Bond şafak sökerken kalktı, tıraş oldu. Havaalanına gitti ve Meksika dışına giden ilk uçağa bindi. Uçak Caracas'a gidiyordu. Transit yolcu salonunda Miami üzerinden kendini New York'a götürecek Transamerica uçağını bekliyordu.

Yine hoparlörde bir ses duyuldu.

— Transamerica, New York'a giden TR 618 sefer sayılı uçak teknik arıza yüzünden rötarlı kalkacaktır. Yeni kalkış saati sekizdir. Bütün yolcuların, bilet

gişesine gelmeleri rica olunur.

Bir bu eksikti! Başka bir uçağa binse miydi, yoksa geceyi Miami'de mi geçirseydi? Bond içkisini unutmuştu. Bardağını alarak, bir dikişte içkiyi bitirdi. Evet, kararını vermişti. Miami'de kalacak ve küfelik olana kadar içecekti. Yıllardır körkütük sarhoş olmamıştı. Gökten zembille inmiş, harika bir geceydi bu. Bu geceyi iyi değerlendirmeliydi. Biraz rahatlamanın zamanıydı. Şu Meksikalıyı düşünüp kederlenmenin sırası değildi. Adam, hiç kuşkusuz kiralık katildi. Ya ölecek, ya öldürecekti. Dünyanın dört bir yanında insanlar sürekli birbirlerini öldürüyorlardı zaten...

Az sonra günün son ışıkları da kayboldu. Eflatun gökyüzünün altında, yolların yeşil ve sarı ışıkları, meydanın ıslak zemininde yansıyordu. Bir DC 7, homurdanarak, yeşil, ana yola girdi. Transit salonunun pencereleri hafifçe titreştiler. Yolcular ayağa kalkıp, inen uçağı seyrettiler. Bond, onların yüzlerindeki ifadeyi okumaya çalıştı. Uçağın yere çakılmasını mı umuyorlardı? Konuşacak, seyredecek, boş yaşamlarını dolduracak bir şeylerin olmasını mı bekliyorlardı? Yoksa hepsinin niyeti iyi miydi? Altmış yolcunun ölmesini mi, yoksa yaşamasını mı istiyorlardı?

Bond dudak büktü. Bırak artık bunları. Bütün bunlar, berbat bir görevin tepkileriydi. Sen devamlı tetikte durmaktan yoruldun. Değişikliğe ihtiyacın var. Çok fazla ölüm gördün. Rahat, kaygısız yaşamak istiyorsun bir süre.

Bond yaklaşmakta olan ayak sesini duydu. Başını kaldırıp baktı. Temiz, zengin görünümlü, orta yaşlı bir adamdı gelen. Yüzünde mahçup, utangaç bir ifade vardı.

— Özür dilerim, siz Bay Bond olmalısınız... Bay James Bond?

II. BÖLÜM

LÜKS YAŞAM

— Evet, öyle...

Bond tanınmaktan hoşlanmazdı. Sırf adamın cesaretini kırmak için onu yanıtlamıştı.

— Ne tesadüf!

Adam elini uzattı. Bond yavaş yavaş ayağa kalktı, eli tutup, bıraktı. Şişirilmiş bir plastik eldivene benziyordu eli.

— Adım Du Pont. Junius Du Pont. Sanırım beni hatırlamıyorsunuz, sizinle tanışmıştık. Oturabilir miyim?

Bu yüz, bu isim, tanıdıktı. Uzun yıllar önce. Amerika'da değil. Bond bir yandan hafızasını yoklarken, bir yandan da adamı inceliyordu. Bay Du Pont elli yaşlarındaydı. Pembe yüzü, tertemiz tıraş edilmişti. Amerikan komedyenlerinin hep alaya aldıkları milyonerler gibi giyinmişti. Koyu kırmızı lacivert kravatı altın bir iğneyle tutturulmuştu. Gömleğin kol ağızları, ceketin bir kaç santim dışına çıkmıştı. Kol düğmeleri minik böcek biçiminde, pırlantadandı. Bej rengi takım elbisesinin altında, eski ama iyi cilalanmış bordo rengi pabuçlar vardı. Çoraplar gri ipektendi. Adam elinde, kenarları ince, kalın şeritli hasır bir şapka tutuyordu.

Bay Du Pont, Bond'un karşısına geçip oturdu. Cebinden sigaralarını ve altın Zippo çakmağını çıkardı. Bond, adamın hafifçe terlediğini sezdi. Bay Du Pont, göründüğü gibi biriydi. Biraz utangaç, çok zengin bir Amerikalı. Bond onu önceden gördüğünü biliyordu, ama nerede ve ne zaman olduğu hakkında hiçbir fikri

yoktu.

— Sigara?

— Teşekkür ederim.

Parliament sigarasıydı bu. Bond uzatılan çakmağı görmemezlikten geldi. Kendine çakmak uzatılmasından hoşlanmazdı. Kendi çakmağını çıkarıp, sigarasını yaktı.

— Fransa, 1951, Royale les Eaux.

Bay Du Pont, merakla Bond'a bakıyordu.

— O gazinoda Ethel, yani Bayan Du Pont ve ben, o Fransızla oyun oynadığınız zaman yanınızdaydık.

Bond hatırlamaya çalıştı. Evet, tabii. Du Pont'lar, bakara masasında dört ve beş numaraydılar. Bond ise altı numara. Zararsız insanlar gibi görünmüşlerdi. Le Chiffre'i mahvettiği o harika gecede, yanında güçlü biri bulunmasından hoşlanmıştı. Şimdi Bond, o geceyi daha iyi anımsıyordu. Yeşil çuha üzerindeki pırıl pırıl ışıklar, kartları kesen, pembe ıstakoz pençelerine benzer eller. Sigara dumanı ve kendi terinin kokusu, Bond'un burnuna geldi. Ne geceydi o! Bond, Bay Du Pont'a bakıp gülümsedi.

— Evet, elbette hatırladım. Özür dilerim, bir türlü aklıma gelmedi. Çok heyecanlı bir geceydi. Elimdeki kâğıtlar dışında bir şey düşünmüyordum.

Bay Du Pont rahatlamıştı, gülümseyerek:

— Elbette Bay Bond. Elbette,sizi anlıyorum. Umarım sizi rahatsız ettiğim için, beni affedersiniz.

Adam, parmaklarını şıklatıp garsonu çağırdı.

— Birer kadeh bir şeyler içelim. Ne istersiniz?

— Teşekkürler. Bir buzlu burbon.

— Bana da viski ve su.

Garson yanlarından uzaklaştı. Bay Du Pont, neşeyle öne eğildi. Bond'un burnuna keskin bir sabun ya da tıraş losyonu kokusu geldi.

— Sizi görür görmez tanıdım. Kendi kendime, sen pek yanılmazsın ama Junius, bir gidip sor bakalım, dedim. Bu gece Transamerica'nda yer ayırtmıştım. Uçağın rötar yapacağını duyunca, sizin yüzünüzdeki

ifadeyi gördüm. Beni mazur görün ama, yüzünüzden sizin de aynı uçakta yer ayırttığınız belliydi.

Bond'un başını sallayarak, onaylamasını bekledi. Sonra çabuk çabuk konuştu.

— Bilet gişesine koşup, listeyi gözden geçirdim. Tahmin ettiğim gibi, "J. Bond" ismi listedeydi.

Bay Du Pont, zekasından memnun, arkasına yaslandı. Garson içkileri getirdi. Bay Du Pont bardağını kaldırdı.

— Sağlığınıza. Bugün benim şanslı günüm.

Bond kaygısızca gülümseyerek, içkisini yudumladı.

Bay Du Pont yine öne doğru eğildi. Çevresine bakındı. Yakın masalar bomboştu. Yine de sesini alçalttı.

— Herhalde şimdi, kendi kendinize Junius Du Pont'u yeniden görmek çok güzel, diyorsunuz. Ama benim neden bu kadar sevindiğimi anlayamıyorsunuz değil mi?

Bay Du Pont, Bond'u taklit edercesine kaşlarını havaya kaldırmıştı. Bond merakla adama baktı.

— Umarım beni affedersiniz Bay Bond. Başkalarının gizli işlerine burnumu sokmak benim adetim değildir. Ama Royale'deki o harika oyundan sonra, sizin yalnız iyi bir kâğıt oyuncusu değil, aynı zamanda, şey nasıl demeli, bir çeşit dedektif olduğunuzu öğrendim. Yani haberalmada çalıştığınızı.

Bunları itiraf ettiği için Bay Du Pont'un yüzü kıpkırmızı olmuştu. Arkasına yaslandı, mendilini çıkarıp alnını sildi. Heyecanla Bond'a baktı.

Bond omuz silkti. Bay Du Pont'un gözlerine bakan gri-mavi gözlerde itiraz, alay ve samimiyet vardı.

— O tür işlerle uğraşıyordum. Savaştan kalma alışkanlıklar. İnsan hâlâ kovboyculuk oynamanın eğlenceli olduğunu sanıyordu. Ama barışta o işte istikbal yok.

— Doğru, doğru.

Bay Du Pont, sigarasını tutan eliyle, adam sen de gibilerden bir hareket yaptı. İkinci soruyu sorarken,

ikinci yalanı beklerken, gözlerini Bond'dan ayırmadı. Bond, bu giysilerin ardında, kötü bir insanın, bir kurdun olduğunu düşünüyordu.

— Demek şimdi o işleri bıraktınız, dedi Bay Du Pont. (Babacan bir tavırla gülümsedi.) Eğer sormamda bir mahzur yoksa, şimdi ne iş yapıyorsunuz?

— İthalat-ihracat. Evrensel Şirketi'yle çalışıyorum. Belki adını duymuşsunuzdur.

Bay Du Pont oyunu sürdürdü.

— Hmm. Evrensel. Dur bakayım. Evet, tabii bu ismi duydum. Onlarla hiç iş yapmadık, ama nasıl olsa günün birinde yapacağız.

Yüksek sesle güldü.

— Benim işlerim çok dağınıktır. Her tarakta bezim vardır. Tek ilgilenmediğim alan, kimyasal maddeler. Belki de şanssızlık bu. Ama ben o ünlü kimyacı Du Pont'lardan değilim.

Bond, adamın kendi kimliği ve işinden son derece memnun olduğuna karar verdi. Bond, adamın oyunu çabuk oynaması için, saatine baktı. Kendi kâğıtlarını iyi oynayacaktı elbet. Bay Du Pont'un, pembe, bebeğe benzer bir yüzü ve hayli kadınsı bir ağzı vardı. Buckingham Sarayı'nın dışında, boyunlarında fotoğraf makineleri asılı Amerikan turistleri gibi zararsız görünüyordu. Ama Bond, bu budala yüzün arkasında son derece kurnaz ve sert biri olduğunu seziyordu.

Bay Du Pont'un keskin gözleri, Bond'un saatine bakışını gördü. O da kendi saatine baktı.

— Aman Tanrım! Saat yedi olmuş, ben de sadede gelmeden gevezelik edip duruyorum. Aslında Bay Bond, benim bir derdim var. Bana yol gösterirseniz, size minnettar olacağım. Eğer zamanınız varsa ve eğer bu geceyi Miami'de geçirmeyi düşünüyorsanız, size ev sahipliği yapmaktan gurur duyarım.

Bay Du Pont elini uzattı.

— Söz veriyorum, çok rahat edeceksiniz. Florida'nın bir bölümü benimdir. Belki duymuşsunuzdur, Noel'de açtık işimizi. İşlerimiz çok iyi. Fountain Blue'ya hayat

geldi. Ne dersiniz Bay Bond? Paralı müşterilerimizi çıkartmak bile gerekse, size en iyi odayı vereceğim. Üstelik bana büyük iyilik etmiş olacaksınız.

Bond zaten kabul etmeye karar vermişti. Bay Du Pont'un sorunu ne olursa olsun-şantaj, gangsterler, kadın- tipik zengin sorunu olmalıydı. İstediği rahat yaşam, ayağına gelmişti. Kabul etmeliydi. Bond itiraz eder gibi bir şeyler mırıldandı. Bay Du Pont sözünü kesti.

— Lütfen, lütfen Bay Bond. İnanın bana, çok sevineceğim.

Sonra parmaklarını şıklatıp garsonu çağırdı. Garson gelince, arkasını dönüp, Bond'a göstermeden hesabı ödedi. Çoğu zengin gibi, o da parasını göstermenin, ne kadar bahşiş bıraktığını belli etmenin kabalık olduğu görüşündeydi. Cüzdanını ön cebine koydu-arka cebi zenginler hiç kullanmazlar- Bond'un koluna girdi. Ama bundan hoşlanmadığını sezince kolundan çıktı. Merdivenlerden ana hole indiler.

— Şimdi sizin rezervasyon işini halledelim.

Bay Du Pont, Transamerica bilet gişesine doğru yürüdü. Adam etkisini ve zenginliğini burada da belli etti.

— Evet Bay Du Pont, elbette Bay Du Pont. Hemen Bay Du Pont.

Kapıya pırıl pırıl bir Chrysler Imperial yanaştı. Bej rengi elbiseli, sert yüzlü bir şoför alelacele kapıyı açtı. Bond arabaya girip, yumuşak koltuğa yaslandı. Arabanın içi son derece serindi. Transamerica temsilcisi, elinde Bond'un valizi dışarı fırladı, valizi şoföre verdi, yerlere kadar eğilerek, terminal binasına döndü.

— "Bill'in Plajı", dedi ve arkasına yaslandı.

Kocaman araba kalabalık otoparktan yola çıktı.

— Umarım pavurya seversiniz Bay Bond. Hiç yediniz mi?

Bond denediğini ve çok sevdiğini söyledi.

Bay Du Pont, Bill'in Plajı'ndan söz etti. Chrysler

Imperial Miami'nin merkezine doğru giderken, Alaska pavuryasının dolgun etini anlattı. Bond düşüncelerini söyledi, kendini arabanın hızına, rahatlığa ve zenginlere has gevezeliğe bıraktı.

Beyaz bir binanın önünde durdular. Pembe neon ışıklarla "BILL'İN PLAJI" yazılmıştı. Bond arabadan inerken, Bay Du Pont şoföre emir veriyordu. Bond adamın sözlerini duydu.

— Aloha odası. Eğer bir sorun çıkarsa, Bay Fairlie'ye beni buradan aramasını söyle.

Merdivenleri çıktılar. İçerdeki büyük salon pembe ve beyaz döşenmişti. Masaların üzerinde pembe abajurlar vardı. Lokanta, pahalı tropik giysiler, fırfırlı etekler hasır şapkalar giymiş, şıkır şıkır altın bilezikler, çerçeveleri taşlı gözlükler takmış çok canayakın insanlarla doluydu. Parfüm kokuları birbirine karışıyordu. Bütün gün güneşte kalan bedenlerin kokusu duyuluyordu.

Bill, eşcinsel bir İtalyandı. Onlara doğru koştu.

— Bay Du Pont. Buraya gelmeniz bizim için bir şereftir efendim. Bu gece biraz kalabalığız. Bu taraftan lütfen.

Elindeki deri kaplı kocaman bir menüyü başının üstünde tutarak, kalabalığın arasından geçip, lokantanın en iyi masasına yöneldi. Köşede, altı kişilik bir masaydı bu. İki sandalyeyi çekti, parmaklarını şıklatarak şef garsonu çağırdı, menüleri önlerine bıraktı.

Bay Du Pont, menüsüne bir göz attıktan sonra kapadı. Bond'a döndü.

— Yemekleri bana bırakın. Eğer beğenmediğiniz bir şey gelirse, geri göndeririz.

Şef garsona döndü.

— Pavurya. Donmuş olmasın. Taze. Tereyağı eritin. Ekmekler kalın kalın dilimlensin. Tamam mı?

— Elbette Bay Du Pont.

Garsonun yerini çabucak, şarap servisi yapacak diğer garson aldı.

— İki duble pembe şampanya. Pommery, 1950.

— Votka martini lütfen, dedi, Bond. Biraz limon kabuğuyla.

— İki olsun, dedi Bay Du Pont. Duble.

Garson telaşla ortadan kayboldu. Bay Du Pont arkasına yaslandı, sigarasını ve çakmağını çıkardı. Çevresine bakındı, gülümseyerek selamlar yağdırdı, yakındaki masaya eliyle selam verdi. Sandalyesini, Bond'un yanına çekti.

— Korkarım biraz gürültülü burası, dedi özür dilercesine. Buraya ben yalnız pavurya için gelirim. Nefistir... Umarım pavuryaya alerjiniz yoktur. Bir keresinde buraya bir kızı getirmiştim. Kızın dudakları birdenbire araba lastiği gibi şişti.

Bond, Bay Du Pont'un birden bire değişmesinden hoşlanmıştı. Bond'a zokayı yutturmanın rahatlığıyla, adamın davranışları ve ses tonu birden değişmişti. Havaalanında Bond'a yaklaşan utangaç adamdan eser kalmamıştı. Bay Du Pont, Bond'dan ne istiyordu? Herhalde teklifini yapacaktı.

— Benim hiçbir şeye karşı alerjim yoktur, dedi Bond.

— İyi, iyi.

Kısa bir sessizlik oldu. Bay Du Pont, birkaç kez çakmağının kapağını açıp kapadı. Sinir bozucu sesler çıkardığını farkedince, çakmağı masaya bıraktı. Kararını vermişti. Ellerini masanın üstüne koydu.

— Hiç kanasta* oynadınız mı Bay Bond?

— Evet, iyi oyundur. Severim.

— Çiftli kanasta?

— Oynadım. Ama fazla sevmiyorum. Eğer ne eşiniz, ne de siz kendinizi budala yerine koymazsanız, oyun çoğunlukla berabere biter. Kâğıtların averaj kanunudur. Oyunda fazla sayı yapmanın imkânı yoktur.

Bay Du Pont başını salladı.

* Kanasta: Avrupa'ya 2. Dünya Savaşı'ndan sonra girmiş olan, Güney Amerika kökenli bir kağıt oyunu.

— Öyledir. Ben de kendi kendime aynı şeyi söylüyordum. İki oyuncu oyunu aynı düzeyde biliyorsa yüz oyunda da berabere kalırlar. Cin ya da Oklahoma gibi iyi bir oyun değildir. Ben de zaten o yüzden seviyorum. İyi vakit geçirilir, çok kâğıtla oynanır ve sonunda hiç kimsenin canı yanmaz. Öyle değil mi?

Bond başını salladı. Garson martinileri getirdi. Bay Du Pont garsona döndü.

— On dakika sonra iki tane daha getir.

İçkilerini içtiler. Bay Du Pont, dönüp Bond'a baktı. Yüzünü buruşturdu.

— Size bir haftada eşli kanasta oynayarak yirmi beş bin dolar kaybettim dersem, ne dersiniz Bay Bond?

Bond cevap vermek için ağzını açtı.

— Ve dikkatinizi cekerim, ben kanastayı çok iyi oynarım. Regency Kulüp'e üyeyim. Charlie Gorne, Johnny Crawford gibi adamlarla çok oynadım. Yani demek istediğim, oyun masasında ne yapacağımı bilirim.

— Eğer aynı adamla uzun süre oynamışsanız, size hile yapmışlar, derim.

— Tastamam.

Bay Du Pont elini masaya vurdu. Arkasına yaslandı.

— Tam üstüne bastınız. Ben de, dört gün üstüste kaybettikten sonra, kendi kendime aynı şeyi söyledim.Bu piç, bana hile yapıyor, dedim. Eğer nasıl hile yaptığını bulup, onu Miami'den attırmazsam, bana da Julius Du Pont demesinler, dedim. Ortadaki parayı iki katına çıkardım. Hem de iki kere. Adamın kılı kıpırdamadı. Oynadığı her kâğıdı, yaptığı her hareketi dikkatle seyrediyordum. Adamda hiçbir şey yoktu. Ne bir işaret, ne bir ipucu. Kâğıtlar işaretlenmemişti. Ne zaman istesem, benim destelerimden yeni bir paket açıldı. Elime bakmasına olanak yoktu, çünkü tam karşısında oturuyordum. Ve adam kazandıkça kazandı. Bu sabah ve bu akşamüstü yine kazandı. Sonunda öyle sinirlendim ki- ama adama bunu belli etmedim tabii- kibarca oyuna son verdim. Adama söylemeden

bavullarımı topladım, havaalanına geldim ve New York'a giden ilk uçakta yer ayırttım. Şu halime bakın!

Adam ellerini iki yana açtı.

— Oyundan kaçıyorum. Ama yirmi beş bin de küçümsenemeyecek bir para. Tam yirmi beş bin papel!..

Bond anlayış gösterdi. İkinci içkiler geldi. Bond kâğıt oyunu denince, hemen ilgilenirdi. Manzara gözünün önüne geldi. İki adam saatlerdir oynuyorlar. Biri sakin sakin kâğıtları karıştırıp, dağıtıyor. Diğeri kendine zor hakim olarak, her seferinde kâğıtları masanın ortasına fırlatıyor. Bay Du Pont'a hiç kuşkusuz hile yapılmıştı. Ama nasıl?

— Yirmi beş bin dolar, çok büyük para, dedi Bond, Oyunu kaçtan oynuyordunuz?

Bay Du Pont, aptal aptal Bond'un yüzüne baktı.

— Önce sayısı yirmi beşe. Sonra elli sente, sonra bir dolar oldu. Oyunda iki bin sayı yapıldığına göre, bir hayli yüksek oynuyorduk. Yirmi beş sentten bile, beş yüz dolar eder. Sayısı bir dolardan, sürekli kaybedersen mahvolmuşsun demektir.

— Eminim arada bir kazanmışsınızdır.

— Tabii. Ama tam adama iyi bir el hazırlamışken, son anda tuzaktan sıyrıldı. Kanastayı bilirsiniz. Elinizdeki kâğıtları yere atarken, dikkat etmek gerekir. Evet, arada bir birkaç kuruş kazandım. Ben ne zaman adama tuzak kursam, o elimden kurtuldu. Adam adeta bir medyum. Adeta elimdeki bütün kâğıtları biliyordu.

— Odada ayna var mıydı?

— Yok canım. Hep bahçede oynadık. Güneşten yanmak istediğini söyledi. Yandı da. Istakoz gibi kıpkırmızı oldu. Yalnız sabah ve akşam üstü oynuyordu. Gece oyun oynarsa, uyku tutmadığını söyledi.

— Sahi kim bu adam? İsmi ne?

— Goldfinger.

— Ya asıl adı?

— Auric. Altın anlamına geliyor, değil mi? Zaten herifin her yanı altın gibi parlak. Kızıl saçları var.

— Nereli?

— İnanamayacaksın ama, İngiliz. Nassau'da oturuyor. İsmine bakınca insan yahudi olduğunu sanır. Ama yahudiye benzemiyor. Pasaportu Nassau'dan alınmış. Kırk iki yaşında. Bekâr. İşi borsa tellallığı. Bunları pasaportundan öğrendim. Onunla oyuna başladığım zaman, bir dedektif tutup, eşyalarını arattım.

— Adamın değeri nedir?

— En berbat tarafı da bu ya. Adamda para tonla. Bankama Nassau'dan adamın hesaplarını araştırttım. Nassau milyonerlerle doludur. Ama bu adam onların arasında en çok parası olanı. Anlaşılan külçe altına yatırım yapıyor. Altın fiyatlarındaki yükselmeden yararlanmak için, külçeleri ülkeden ülkeye transfer ediyor. Bir banka gibi çalışıyor adeta. Paraya güvenmiyor. Dünyanın en zengin adamlarından biri olduğuna göre, ilginç bir sistem geliştirmiş olmalı. Ama mesele şu, eğer o kadar zenginse, neden benden yirmi beş bin gibi bir parayı almak istiyor?

Masalarına doluşan garsonlar, Bond'u düşünmekten kurtardı. Büyük bir seramoniyle kocaman gümüş bir tabağa konmuş pavuryalar, masanın ortasına kondu. Fokur fokur kaynayan tereyağ dolu bir sos kabı kızartılmış ekmekler de tabakların yanına bırakıldı. Pembe köpüklü şampanya getirildi. En sonunda şef garson her ikisinin de boynuna, kucaklarına kadar inen uzun önlükler bağladı.

Pavurya çok etliydi. Eritilmiş tereyağı ve kızarmış ekmekle birlikte çok iyi gidiyordu. Şampanyada hafif bir çilek tadı vardı, buz gibiydi. Yemekleri bitene kadar sürekli şampanya içtiler, hiç konuşmadılar.

Bay Du Pont, çenesindeki tereyağları önlüğüne silip, arkasına yaslandı. Yüzü kıpkırmızı olmuştu. Gururla Bond'a baktı.

— Bay Bond, eminim dünyada hiç kimse böylesine nefis bir yemek yememiştir. Siz ne dersiniz?

— Hiç kuşkusuz yemek çok güzeldi, dedi.

Bay Du Pont memnun olmuştu. Kahve ısmarladı. Bond likör ve puro teklifini geri çevirdi. Bir sigara yakıp, adamın konuşmasını bekledi. Bütün bu ziyafet ve ikramların ardından mutlaka bir teklif gelecekti.

Bay Du Pont, boğazını temizledi.

— Şimdi Bay Bond, size bir teklifte bulunacağım.

Tepkisini önceden ölçmek için, Bond'un yüzüne baktı.

— Evet?

— Sizinle havaalanında karşılaşmak benim için büyük bir şans. Royale'deki ilk karşılaşmamızı hiç unutmadım. Bütün ayrıntıları hatırlıyorum: Soğukkanlılığınız, cesaretiniz, kâğıtları tutuşunuz.

Bond masa örtüsüne baktı. Bay Du Pont, iltifattan sıkılmıştı. Çabuk çabuk konuşmaya devam etti.

— Bay Bond, bu Goldfinger denen adamın beni kâğıt oyununda nasıl yendiğini bulana kadar, burada konuğum olun. Karşılığında size on bin dolar ödeyeceğim.

Bond, Du Pont'a dik dik baktı.

— Çok iyi bir teklif Bay Du Pont. Ama Londra'ya dönmem gerek. Kırk sekiz saat içinde, New York'a giden uçağa binmeliyim. Eğer her zamanki gibi, yarın sabah ve akşam üstü oynarsanız, bol bol vaktim olacağını sanıyorum. Ama size yardım etsem de etmesem de, yarın akşam buradan ayrılmak zorundayım. Tamam mı?

— Tamam, dedi Bay Du Pont.

III. BÖLÜM

AÇIK ALANLARDAN KORKAN ADAM

Bond perdelerin sesine uyandı. Üzerindeki çarşafı atıp, pencereye doğru yürüdü. Odanın bir ucu baştan başa camdı. Perdeleri açıp, güneşli balkona çıktı.

Saat henüz sekiz bile olmamasına karşın, siyah beyaz taşlar insanın ayağını yakıyordu. Denizden hafif bir esinti geliyordu. Özel yat limanındaki bütün ülkelerin bayrakları, rüzgârda dalgalanıyordu. Aşağıda, altın rengi kumuyla plaj görevlileri şezlongları ve şemsiyeleri açıyorlardı. Bond'un dolabının içindeki zarif kartın üzerinde, Aloha dairesinin günde iki yüz dolar olduğu yazılıydı. Bond bu dairenin parasını kendi ödemiş olsa, bütün yıllık maaşını burada üç haftada tüketebilirdi. Bond kendi kendine gülümsedi. Yatak odasına döndü, telefonu açıp, kendine gereksiz yere lüks bir kahvaltı, bir karton Chesterfield, gazeteler ısmarladı.

Tıraş olup, buz gibi duştan çıktığında saat sekiz olmuştu. Şık yemek odasına çıktı. Fes rengi üniforması içinde bir garson, pencerenin yanına kahvaltısını koyuyordu. Bond, Miami Herald gazetesine bir göz attı. Birinci sayfa, Cape Canaveral'de başarısızlığa uğrayan uzay projesinden ve Hialeah'daki büyük yarıştan söz ediyordu.

Bond gazeteyi yere attı, oturup yavaş yavaş kahvaltısını etti. Bu arada Bay Du Pont ve Goldfinger'i düşündü.

Bay Du Pont ya sandığından daha kötü bir oyuncuydu, ya da Goldfinger hile yapıyordu. Bay Du Pont sinsi ve sert bir insandı, Bond onun kötü bir

oyuncu olduğuna ihtimal vermiyordu. Paraya ihtiyacı olmadığı halde Goldfinger kâğıt oyununda hile yapıyorsa, bu daha büyük boyutlarda da adamın hile yaparak zengin olduğunu gösteriyordu. Bond aslında büyük haydutlarla ilgileniyordu. Bond, Goldfinger'i görmek için sabırsızlanıyordu. Aynı zamanda Goldfinger'in şu çok başarılı hile yöntemini de öğrenmek istiyordu. Çok eğlenceli bir gün olacaktı.

Bay Du Pont'la bahçede, saat onda buluşmaya karar vermişlerdi. Bir de hikâye uydurmuşlardı. Güya Bond, Kanada'da doğal gaz rezervleri olan bir İngiliz şirketinden geliyordu. Boy Du Pont'a şirketten hisse senedi satacaktı. Konu gizli olduğu için, Goldfinger Bond'a soru soramazdı. Birlikte oyunun oynanacağı Cabana Kulüp'e gidecekler, Bond oturup gazetesini okuyacak ve seyredecekti. Öğlen yemeği sırasında, Bond ve Du Pont "iş" konuşacaklardı. Bond, Bay Goldfinger'in oda numarasını ve anahtarını da almıştı. Eğer Goldfinger usta bir amatör oyuncuysa, mesleğinin gereçlerini de yanında taşırdı. Odasında mutlaka işaretli kâğıtlar olmalıydı.

Kahvaltıdan sonra, Bond denizi seyretmeye başladı. Meksika'da olanları unutmak için, bu iş biçilmiş kaftandı.

Saat dokuz buçukta, Bond dairesinden çıkıp koridorda yürümeye başladı. Asansörü ararken, koridorlarda kayboldu. Sonra aynı hizmetçiyi iki kez gördü, yolu sordu, asansöre binip aşağı indi. Sabah erken kalkan birçok müşteri Ananas Alışveriş Merkezi'nde geziniyorlardı. Bond, Bambu Kulüp'e, çocuklar için yapılmış Bum-Bum Kulüp'e ve Randevu Bar'a bir göz attı. Sonra bahçeye çıktı.Bay Du Pont, şimdi plaj giysileri içindeydi. Cabana Kulüp'e doğru yürüdüler, merdivenlerden terasa çıktılar.

Bond, Goldfinger'i görünce şaşırdı. Terasın bir köşesinde, bir adam sırtüstü yatmış, ayaklarını tabureye dayamıştı. Üzerinde sarı saten bir slipin dışında hiçbir şey yoktu. Gözlerinde koyu renk gözlükler ve çenesinin

altından başlayarak, omuzlarının üzerinden kalçalara kadar inen metal kanatlar vardı.

— Ne giymiş bu üzerine böyle? diye sordu Bond.

— Hiç görmedin mi?

Bay Du Pont şaşırmıştı.

— Yanmak için kullanılır o kanatlar. Cilalanmış teneke. Güneşte yanmayan yerleri, çene altını da yakıyor.

Goldfinger'e yaklaştılar. Bay Du Pont, neşeli ve hayli yüksek bir sesle bağırdı.

— Merhaba!

Bay Goldfinger oralı bile olmadı.

Du Pont, Bond'a doğru eğildi.

— Çok ağır işitiyor.

Şimdi Goldfinger'in ayak ucuna gelmişlerdi. Bay Du Pont yine bağırdı.

Goldfinger birdenbire doğruldu. Gözündeki gözlükleri çıkardı.

— Ooo, merhaba.

Kanatları boynundan çıkardı, dikkatle yanına koydu. Ağır ağır ayağa kalktı. Bond'a merak dolu gözlerle baktı.

— Sizi Bay Bond, James Bond ile tanıştırmak istiyorum. New York'tan bir dostumdur. O da sizin memleketli. Benimle iş konuşmaya geldi.

Goldfinger elini uzattı.

— Tanıştığımıza memnun oldum Bay Bond.

Bond adamın elini sıktı. Sert bir eldi bu. Goldfinger, Bond'un elini hafifçe sıkıp bıraktı. Bay Goldfinger'in boncuk mavisi gözleri, bir an için kocaman açılıp, dikkatle Bond'a baktılar. Bakışlar adeta, Bond'un gözlerini delip, başının arka tarafına geçtiler. Sonra göz kapakları kapandı, Bay Goldfinger algıladığı görüntüyü belleğine kazıdı.

— Demek bugün oyun yok.

Sesi monoton ve kişiliksizdi. Sözler bir sorudan çok, emir verir gibi söylenmişti.

— Ne demek oyun yok? diye bağırdı Bay Du Pont.

Paramı sana kaptıracağımı mı sandın? Geri alamazsam, bu lanet olasıca otelden ayrılamam.

Bay Du Pont, kıkır kıkır güldü.

— Sam'a masayı hazırlamasını söylerim. James kâğıt oyunundan pek anlamıyor. Oyunu öğrenmek istiyormuş. Öyle değil mi James?

Bond'a döndü.

— Güneşte gazete okumaktan sıkılmayacağına emin misin?

— Son günlerde sürekli geziniyorum, dinlenmek iyi gelir, dedi Bond.

Gözler, yine Bond'a takıldı,

— Ben giyineyim. Bu akşam üstü, Boca Raton'da Bay Armour'dan tenis dersi almak istiyordum. Ama hobilerim arasında, kâğıt oyunu en önde gelir.

Merakla Bond'a baktı.

— Siz golf oynar mısınız Bay Bond?

Bond sesini yükseltti.

— Arada bir, İngiltere'ye gittim zaman.

— Nerede oynarsınız?

— Huntercombe'de...

— Aa-evet. Çok güzel bir yerdir. Ben geçenlerde Royal St Marks'a üye oldum. Orayı bilir misiniz?

— Evet, birkaç kez oynamıştım.

— Engeliniz nedir?

— Dokuz.

— Ne rastlantı. Benimki de öyle. Bir gün sizinle oynayalım.

Bay Goldfinger eğilip, metal kanatlarını aldı. Du Pont'a döndü.

— Beş dakika sonra dönerim.

Yavaş yavaş merdivenlere doğru yürümeye başladı.

Bu konuşmalar Bond'un hoşuna gitmişti. Tam bir milyonerin kayıtsız tavrıyla tepeden bakmıştı. Bond'un yaşayıp, yaşamadığı bile adamın umurunda değildi. Yaşadığına ve orada bulunduğuna göre, onu belli bir kategoriye sokmuştu Goldfinger.

Bay Du Pont, beyazlar giyinmiş bir görevliyle gerekli

emirleri verdi. İki kişi, masayı kurmaya başladılar. Bond terası çeviren parmaklıklara yaslandı, Goldfinger'i düşünmeye başladı.

Adamdan etkilenmişti. Bay Goldfinger bugüne kadar tanıdığı kendinden en emin insanlardan biriydi. Hareketlerinde, konuşmasında, yüz ifadesinde hep bu kendine güven okunuyordu.

Goldfinger ayağa kalktığında, Bond'un ilk dikkatini çeken şey, adamın oransız vücudu olmuştu. Goldfinger bir elli boyunda olmalıydı. Bacakları kalın ve küttü. Yusyuvarlak başı, adeta tam göğsünün bittiği yerdeydi. Boynu yok denecek kadar kısaydı. Sanki başkalarının vücudundan ayrı ayrı parçalar alınmış, bir araya konarak Goldfinger oluşmuştu. Belki de bu çirkinliğini saklamak için, Goldfinger güneşte yanmayı bir sabit fikir haline getirmişti. Bronz teni de olmasa, adam iğrenç bir yaratıktı. Havuç rengi, fırça gibi kesilmiş saçlarla, yüz hem çok çirkin, hem de çok şaşırtıcıydı...

Bond daima kısa boylu erkeklerden kuşkulanmıştı. Çocukluktan beri bir aşağılık kompleksi içinde büyürlerdi böyleleri. Çocukken kendileriyle alay edenlerden daha büyük olmak için, yaşam boyu bir mücadele verirlerdi. Napolyon ve Hitler kısa boyluydular. Dünyanın başına bütün dertleri hep kısa boylu adamlar açmıştı. Üstelik bu adam hem kısa boylu, hem de çok garip bir yaratıktı. Adamda bir canlılık ve enerji de vardı. Biri Goldfinger'in ağzına bir ampul takacak olsa, insan ampulün yanacağına inanıyordu. Bond gülümsedi. Goldfinger bu enerjiyi nereye harcıyordu acaba? Paraya mı? Sekse mi? Güce mi? Herhalde üçüne de... Şimdiyse, adamın oyunda nasıl kazandığını öğrenmesi gerekiyordu.

— Hazır mıyız? diye seslendi Bay Du Pont.

Goldfinger, oyun masasına doğru yürüyordu. Üzerindeki göğsü açık beyaz gömleği, lacivert takım elbisesiyle, şimdi bir hayli çekici görünüyordu. Ama top gibi kırmızı kafa, yine aynıydı. Üstelik bu sefer kulağında et rengi bir işitme cihazı görünüyordu.

Bay Du Pont, arkasını otele verip oturdu. Goldfinger karşısına geçti, kâğıtları karıştırmaya başladı. Du Pont desteyi kesti, diğer desteyi Goldfinger'e uzattı. Karıştırıldığını kabul ettiğini belli etmek için, desteye parmağıyla vurdu. Goldfinger iskambil kâğıtlarını dağıtmaya başladı.

Bond sandalyesini Bay Du Pont'un yanına çekti. Gazetenin spor sayfasını okur gibi yapıp, oyunu seyretmeye başladı.

Goldfinger ustaca ve çabucak kâğıtları dağıttı. Parmaklarını açık seçik tutuyordu. Hile yapar gibi bir hali yoktu.

Bay Du Pont, Bond'a döndü:

— On beş kart dağıldı, dedi. Yerden iki tane çekip, bir tane elinden atarsın. Onun dışında kurallar basittir. O Avrupa oyunlarındaki gibi, değişik sayılar filan yoktur.

Du Pont kâğıtlarını aldı. Bond, onun elini ustaca yerleştirdiğini farketti. Kâğıtlarını değerine göre sıralamamış, ya da karşısındakine belli edecek biçimde kozlarını bir yana ayırmamıştı. Bay Du Pont, iyi kâğıtlarını ortaya, tekleri yanlara yerleştirmişti.

Oyun başladı. Bay Du Pont, yerden ilk çeken oyuncu oldu. Yerden iki koz çekmişti, bir mucizeydi bu. Ama kılını bile kıpırdatmadı. Kayıtsızca, elinden bir kâğıdı yere attı. Belli etmeden iki kere daha iyi kart çekmesi gerekiyordu. Ama aynı zamanda şansının da yaver gitmesi lazımdı. İki kart birden çekmek, istediğin kartın gelme şansını iki misli arttırıyordu. Aynı zamanda, elinde boş yere kalabalık yapacak gereksiz kartların gelme olasılığı da artıyordu.

Goldfinger, insanın sinirini bozacak kadar yavaş oynuyordu. Yerden kâğıt çektikten sonra, elindeki bütün kâğıtları birkaç kere karıştırdı. Neden sonra yere atacağı kâğıda karar verdi.

Üçüncü çekişte, Du Pont elini bir hayli düzeltmişti. Rakibini alt etmek için sadece beş karttan birinin gelmesi gerekiyordu. Goldfinger gelen tehlikeyi sezmişti.

Dört beşli ve üç kozla kanasta yapmaya çalışıyordu. Aynı zamanda, elindeki işe yaramaz kartları attı. Değişik koşullarda, inanılmayacak kadar kötü bir oyun sayılabilirdi bu. Böylece dört yüz sayı yaptı.

— Ulu Tanrım, seni neredeyse köşeye sıkıştırmıştım.

Bay Du Pont'un sesi bezgindi:

— Neden kaçtın?

— Tehlikenin geldiğini sezdim, dedi Goldfinger, kayıtsızca.

Sayıları toplayarak, kaç sayı yaptığını söyledi. Bay Du Pont'un da sayılarını toplamasını bekledi. Kâğıtları kestikten sonra, arkasına yaslanıp ilgiyle Bond'a baktı.

— Burada ne kadar kalacaksın Bay Bomb?

Bond gülümsedi:

— İsmim Bond, B-O-N-D. Bu gece New York'a dönmem gerek.

— Çok yazık.

Goldfinger'in dudakları büzüldü. Tekrar kâğıtlarına döndü, oyun devam etti. Bond gazetesini aldı, görmeyen gözlerle beyzbol sonuçlarına baktı. Goldfinger o eli, ve ondan sonraki iki eli daha aldı. Oyunu kazandı. Arada bin beş yüz sayı farkı vardı. Goldfinger tam bin beş yüz dolar daha kazanmıştı.

— İşte yine kazandınız.

Du Pont'un sesiydi bu.

Bond gazetesini bıraktı.

— Sık sık kazanıyor mu?

— Sık sık! diye homurdandı Du Pont:

— Hep kazanıyor.

Yeniden kâğıtları kestiler, Goldfinger dağıtmaya başladı.

— Hiç yer değiştirmez misiniz? diye sordu Bond:

— Bence yer değişince, şans da değişir.

Goldfinger duraksadı.

— Ne yazık ki, buna olanak yok Bay Bond. Başında da Bay Du Pont'a anlatmıştım. Bende agorafobi var. Açık alanlardan korkarım. Ufka ve denize bakamıyorum. Yüzüm otele dönük oynamak

zorundayım.

— Çok üzüldüm.

Bond bu konuyu ilginç bulmuştu.

— Çok ender rastlanan bir hastalık. Aklım hep diğerini, yani klostrofobiyi almıştır ama, onun tam tersine bir türlü akıl erdiremem. Nasıl oldu bu?

Goldfinger kâğıtlarını aldı ve elini yerleştirmeye başladı.

— Hiçbir fikrim yok.

Bond ayağa kalktı.

— Gidip bir havuza bakayım.

— Olur, dedi Du Pont, neşeyle. Rahatına bak James. Öğle yemeğinde bol bol iş konuşmak için vaktimiz olacak. Bakalım bu sefer Goldfinger dostumuzu yenebilecek miyim. Sonra görüşürüz.

Goldfinger başını kaldırmadı. Bond terasta yürüdü. Havuza bakan parmaklıklara doğru ilerledi. Bir süre aşağıda güneşlenen pembe, beyaz kahverengi bedenleri seyretti . Sonra arkasını dönüp, kanasta oynayan iki oyuncuya baktı. Demek Goldfinger, yüzü otele dönük oynayabiliyordu. Yoksa Bay Du Pont'un arkası otele dönük oynamasını mı istiyordu? Ama neden? Goldfinger'in daire numarası neydi? 200 numara, Hawaii dairesi. En üst kattaki Bond'un daire numarası 1200'dü.Buna göre Goldfinger'in dairesi tam Bond'unkinin altında olmalıydı. Cabana Kulüp'ün çatısından yirmi metre kadar yüksekti. Aynı zamanda, oyun masasına yirmi metre uzaklıkta. Bond yavaş yavaş katları saydı. Goldfinger'in dairesine ait pencereleri inceledi. Görünürlerde bir şey yoktu. Bomboş bir balkon. Kapısı açıktı, karanlık daire görünüyordu. Bond açıları, uzaklığı ölçtü. Evet, mutlaka öyle olmalıydı! Çok akıllıydı doğrusu şu Goldfinger!

IV. BÖLÜM

KISKIVRAK

Öğle yemeğinde karides kokteyli, tartar soslu balık, pirzola, ve ananas tatlısı yediler. Akşamüstü oyunundan önce, öğle uykusuna yatıldı.

Bir on bin dolar daha kaybetmiş olan Du Pont, Goldfinger'in bir sekreteri olduğunu doğruladı.

— Kadını hiç görmedim. Daireden çıkmıyor. Herhalde bu yolculuk için adam onu yanına almıştır. Neden sordun? Aklına bir şey mi geldi?

— Henüz emin değilim. Bu akşam üstü oyunu seyretmeye geleceğimi hiç sanmıyorum. Seyretmekten sıkıldığımı, kente indiğimi söylersin. Ama tahminlerim doğruysa, olacaklara şaşma. Eğer Goldfinger garip garip hareket etmeye başlarsa, arkana yaslan ve onu seyret. Henüz bir şey söz vermiyorum. Galiba, adamı yakaladım ama yanılabilirim de...

Bay Du Pont çok meraklanmıştı.

— Bravo sana doğrusu! dedi. Şu herifi kıskıvrak yakalayalım!

Bond asansöre binip dairesine çıktı. Bavulundan M3 Leica fotoğraf makinesini, K2 filtresini ve flaşını çıkarttı. Flaşı takıp, makineyi kontrol etti. Saat üçte güneşin nerede olacağını tahmin etmek için, balkona çıktı. Balkon kapısını açık bırakıp, oturma odasına girdi. Balkon kapısında durdu, makineyi ayarladı. Uzaklığı üç bucuk metreye, objektifi saniyenin yüzde birine getirdikten sonra filmi de taktı ve makineyi bir kenara bıraktı.

Bond valizinden kalın bir kitap çıkardı. İçini açarak Walther PPK tabancasını çıkardı. Tabancayı kontrol

ettikten sonra, pantolonunun beline soktu. Hawaii dairesinin de aynı olacağını düşünerek, kendi dairesini iyice bir gözden geçirdi. Aşağı dairenin kapısından girince karşısına çıkacak manzarayı, gözünde canlandırmaya çalıştı. Otelin bütün kapılarını açan anahtarı kilitlere sokarak, sessizce kapıları açıp kapadı. Sonra açık balkon kapısının önüne bir sandalye çekip oturdu. Sigarasını içip, denizi seyrederken, zamanı geldiğinde Goldfinger'i nasıl kıskıvrak yakalayacağını düşünüyordu.

Saat üçü çeyrek geçe, Bond ayağa kalktı, balkona çıktı, oyun oynayan oyunculara baktı. Odasına geri döndü, makineyi yine kontrol etti. Son bir kez çevresine bakındıktan sonra, daireden çıkıp, asansöre yürüdü. Makineyi boynuna asmıştı. Otelin girişindeki dükkânların vitrinlerine baktı. Bond geri dönüp, merdivenlerden ikinci kata çıktı. İkinci kat, on ikinci katın eşiydi. 200 numaralı odayı eliyle koymuş gibi buldu. Ortalarda kimse yoktu. Anahtarını çıkardı, kapıyı açıp içeri girdi. Küçük antredeki portmantoya iki yağmurluk bir de deve tüyü palto asılmıştı. Bond, Leica'yı sıkı sıkı sağ eline aldı, yüzüne yaklaştırdı. Oturma odasının kapısını yokladı. Kapı kilitli değildi. Bond kapıyı açıp, içeri girdi.

Daha odayı görmeden, bir ses duydu. Kısık, çekici bir kız sesiydi bu. Bir İngiliz sesi:

— Dörtlü ve beşli çekti. İki tane ikili ile kanastayı tamamladı. Dörtlüyü atıyor. Bir papazı, bir dokuzlusu, bir yedilisi, bir bacağı var.

Bond içeri girdi.

Kız, açık balkon kapısının bir metre içerisine çekilmiş bir masanın üzerinde oturuyordu. Boyunu yükseltmek için, altına iki yastık koymuştu. Hava çok sıcak olduğu için, üzerinde ipek siyah bir sütyenle, siyah bir külot vardı. Sıkılmıştı, bacaklarını ileri geri sallıyordu. Sol elinin tırnaklarına yeni oje sürmüştü. Şimdi elini öne uzatmış inceliyordu. Tırnaklarını dudaklarına yaklaştırıp üfledi. Sağ elinde tuttuğu oje

kapağını, masanın üzerindeki Revlon şişesine taktı. Tam önünde, yüksek bir sehpa üzerine monte edilmiş güçlü bir dürbün vardı. Dürbünün tam altına bir mikrofon bağlanmıştı. Mikrofonun kordonu yerde duran küçük bir kutuya bağlanmıştı. Bir başka kordon, kutudan çıkıyor duvarın kenarına konmuş antene uzanıyordu.

Kız öne eğilip, dürbünle bakınca, üzerindeki bikini gerildi.

— Bir papaz ve kız çekti. Yediliyi atıyor. Jokerle papazı bir araya koydu.

Mikrofonu kapattı.

Bond sessizce kıza yaklaştı. Kızın tam arkasında bir sandalye vardı. Bond sandalyenin gıcırdamaması için dua ederek, üstüne çıktı. Şimdi tüm manzarayı görebilecek kadar yükselmişti. Kamerayı gözüne götürdü. Objektif, kızın başını, dürbünün kenarını, mikrofonu ve yirmi metre ötedeki oyuncuları, her şeyi alıyordu. Bond, Bay Du Pont'un elindeki siyah ve kırmızı kartları rahatlıkla görebiliyordu. Deklanşöre bastı.

Flaşın aniden patlaması, gözleri kör eden ışıkla kız çığlık atarak, havaya sıçradı. Dönüp baktı.

Bond sandalyeden indi.

— Tünaydın.

— Kimsin sen? Ne istiyorsun?

Kız eliyle ağzını kapatmıştı. Gözlerinde dehşet vardı.

— Ben istediğimi aldım. Merak etme. Her şey bitti artık. Benim adım Bond. James Bond.

Bond makinesini sandalyenin üzerine koydu, kıza yaklaştı. Çok güzel bir kızdı. Saçları beyaza yakın sarıydı. Demode denilecek kadar uzundu bu saçlar. Mavi gözleri bronz teniyle harika bir zıtlık oluşturuyordu. Dolgun dudakları gülümsediğinde herhalde çok güzel oluyordu.

Kız ayağa kalktı, elini ağzından çekti. Uzun boyluydu. Bir yüzücünün vücudu gibi, kasları gelişmiş ve diriydi. Göğüsleri siyah sütyeninden taşmıştı.

Kız biraz daha sakinleşmişti. Alçak sesle:

— Ne yapacaksın? diye sordu.

— Sana hiçbir şey yapmayacağım. Goldfinger'e küçük bir şaka yapmayı düşünüyorum. Şimdi uslu uslu kenara çekil de biraz ben bakayım.

Bond kızın yerine geçip dürbünle baktı. Oyun devam ediyordu. Goldfinger iletişimi kaybettiğinden habersizdi.

— Sesini duyamayınca ne yapıyor? Oyunu bırakır mı dersin?

Kız duraksadı.

— Aynı şey bir kere daha olmuştu. Fiş mi ne çıkmıştı yerinden. Benim sesimi duyana kadar bekledi.

Bond gülümsedi.

— Bırakalım biraz heyecanlansın. Bir sigara iç, keyfine bak sen.

Kıza Chesterfield paketini uzattı, kız bir sigara alıp yaktı.

— Zaten sağ elinin tırnaklarını boyaman gerekiyor.

Kız gülümsedi:

— Kaç dakikadır beni seyrediyordun? Ödümü patlattın.

— Geleli çok olmadı. Seni korkuttuğum için özür dilerim. Goldfinger bir haftadır zavallı Bay Du Pont'un ödünü koparıyor.

— Evet. Herhalde bu yaptığı çok kötü. Ama öteki de çok zengin, öyle değil mi?

— Evet. Bay Du Pont adına üzülecek değilim. Ama Goldfinger günün birinde aynı şeyi parasız birine de yapabilir. Hem kendisi de milyarder. Neden böyle bir şeye tenezzül ediyor? Parayı koyacak yer bulamıyormuş diyorlar.

Kızın yüzüne birden canlılık geldi.

— Biliyorum. Onu bir türlü anlayamıyorum. Para kazanmak onda bir çeşit sabit fikir halini almış. Çok sordum. Koşullar uygunsa, para kazanmayan insan budaladır diyor. Hep koşulları kendine göre uydurmaya çalışıyor. Neden bu işi yaptığını sordum, eliyle dürbünü

gösterdi. Bana koşulları kendine göre uydurduğunu, kendi yararına çevirdiğini söyledi.

— Benim polis olmadığıma şükretsin o, dedi Bond.

Kız omuz silkti:

— Umurunda değil. Seni hemen satın alırdı. Herkesi satın alabilir o. Hiç kimse altına hayır diyemez ki...

— Ne demek istiyorsun?

— Gümrükten geçtiği anların dışında, yanında hep bir milyon dolar değerinde altın taşır. Beline taktığı kemerde taşır. Kemer takmazsa, bavuluna ince plakalar halinde altın koyar. Aslında bavulları deriyle kaplı altın bavullar.

— Ağırlığı en az bir ton olmalı.

— Özel yaylı bir arabayla gezer. Şoförü iri kıyım bir adamdır. Şoförün dışında kimse altınlara dokunamaz...

— Neden yanında taşıyor o kadar altını?

— İhtiyacı olur, diye. Altınla istediği her şeyi alabileceğini iyi biliyor. Külçelerin hepsi de yirmi dört ayar. Bazı insanların pul, mücevher, ya da... (kız gülümsedi) kadın sevdiği gibi o da altına bayılıyor.

Bond hafif bir tebessüm etti.

— Senden hoşlanıyor mu?

Kızın yüzü kıpkırmızı oldu:

— Elbette hayır. Tabii sen dilediğini düşünebilirsin. Ama beni sevmiyor. Herkesin bizi aşık gibi görmesini istiyor herhalde.

— Anlıyorum. Öyleyse sen bir çeşit sekretersin.

— Ben dostum. Daktilo filan yazdığım yok.

Birden elini ağzına götürdü:

— Ama bunları sana anlatmamam gerekirdi! Ona söylemeyeceksin değil mi? Beni işten atar yoksa...

Gözleri dehşetle, Bond'a baktı:

— Belki daha kötü bir şey yapar. Ne yapar bilmem. Ondan korkulur.

— Söylemem. Ama sen de bu hayatı sürdüremezsin. Neden ona yardım ediyorsun?

— Çünkü haftada yüz sterlin ve bütün bunlar...

Eliyle odayı gösterdi.

— Para ağaçtan toplanmıyor. Yeterince biriktirdiğim zaman işten çıkacağım...

Bond, Goldfinger'in kızı bırakacağını hiç sanmıyordu. Kız her şeyi biliyordu. Kızın güzel yüzüne, diri vücuduna baktı. Belki farkında değildi ama, para yüzünden kızın bu adamla fena halde başı dertteydi.

Kız mahçup mahçup gülümsedi.

— Kıyafetim hiç uygun değil. Gidip üzerime bir şeyler giyebilir miyim?

Bond kıza güvenip, güvenemeyeceğini bilemiyordu. Ne de olsa kıza haftada yüz sterlin ödeyen kendisi değildi.

— Kılığın gayet iyi. Havuzun kenarındaki o insanlardan hiç farkın yok. Zaten Bay Goldfinger'e şaka yapmanın da vakti geldi.

Bond arada bir oyuna bakıyordu. Her şey yolunda görünüyordu. Eğilip, dürbünle baktı. Bay Du Pont tamamen değişmişti. Profiline bakılırsa, yüzüne neşe gelmişti. Dürbünü biraz oynattı. Kırmızı, top gibi kafada hareket yoktu. Goldfinger sabırla, koşulların kendi yararına dönmesini bekliyordu. Bond seyrederken, elini kulağındaki amflikatöre götürdü, kulağına cihazı iyice yerleştirdi.

Bond geri çekildi:

— Çok ilginç bir alet doğrusu. Hangi frekansı kullanıyorsunuz?

— Söylemişti ama unuttum.

Kız gözlerini kıstı.

— Yüz yetmiş gibi bir şey. Mega mı ne?

— Megasaykıl belki. Olabilir, ama senin sözlerinin arasına eminim taksi şoförleri ve polis konuşmaları da giriyordur. Bond sırıttı.

— Şimdi, hazır mısın? Goldfinger'in altından sandalyeyi çekmenin zamanı geldi.

Kız birden uzanıp Bond'un kolunu tuttu.

— Bunu yapmaya mecbur musun?

Sesi ağlamaklıydı.

— Bana ne yapar bilmem. Lütfen?

Duraksadı. Yüzü kıpkırmızı olmuştu.

— Senden hoşlandım. Senin gibi birini tanımayalı yıllar oldu. Burada biraz daha kalamaz mısın?

Bakışlarını yere çevirdi.

— Eğer ona zarar vermezsen, ben...

Sözler bir haykırış gibi çıktı:

— Ne istersen yaparım...

Bond gülümsedi. Kızın elini kolundan çekip, sıktı.

— Özür dilerim. Bu işi yapmam için bana para ödediler. Yapmam gerek. Hem yapmak da istiyorum. Birinin Bay Goldfinger'e haddini bildirmesi gerek.

Bond dürbüne doğru eğildi. Dürbün hâlâ Goldfinger'e çevriliydi. Bond dikkatle pide gibi yuvarlak yüzü seyretti. Mikrofona uzanıp, düğmeye bastı.

Kulağındaki alıcıda mekanik bir ses duymuş olmalıydı ki, Goldfinger yüzündeki ifadeyi değiştirmeden başını havaya kaldırdı.

Bond yumuşak bir sesle konuşmaya başladı?

— Goldfinger, beni dinle.

Sustu. Yüz ifadesinde değişme yoktu. Ama Goldfinger dinler gibi başını bir santim öne eğmişti. Elleri kımıldamadan, kartlarını gözden geçiriyordu.

— Ben James Bond. Beni hatırladın mı? Oyun bitti artık, şimdi sıra parayı vermeye geldi. Bütün düzenin, sarışının, dürbünün, mikrofonun ve senin resmini çektim. Dediklerimi yaparsan, fotoğrafı FBI ve Scotland Yard'a göndermeyeceğim. Anladınsa başını salla.

Yüzde hâlâ ifade yoktu. Kocaman kafa yavaş yavaş öne eğildi, sonra yukarı kalktı.

— Kâğıtlarını kapalı olarak masanın üzerine koy.

Eller masaya doğru indiler. Parmaklar açılıp, kâğıtları yüzleri kapalı olarak, masanın üzerine bıraktılar.

— Çek defterini çıkar, elli bin dolarlık bir çek yaz. Otuz beşi, Bay Du Pont'tan aldığın para. On bin benim ücretim. Geri kalan beş ise, Bay Du Pont'un değerli

vaktini harcadığın için...

Bond sonra Goldfinger'i seyretti. Bay Du Pont'a bir göz attı. Bay Du Pont, ağzı hayretten bir karış açık, öne eğilmiş bakıyordu.

Goldfinger çeki koçanından kopardı, tersini çevirip arkasını da imzaladı.

— Tamam. Şimdi çek defterinin arkasına söylediklerimi not et. Bu gece New York'a giden Silver Meteor'da yer ayırt. Kompartmanda bol bol havyarlı sandviç ve buzlu şampanya bulundursunlar. Benden de uzak dur. Yarın sağlıklı olarak New York'a varmazsam, fotoğraf dünyanın bütün büyük gazetelerine gönderilmiş olacak. Anladınsa başını salla.

Top gibi kafa yine inip kalktı. Geniş alın ter içindeydi şimdi.

— Şimdi çeki Bay Du Pont'a uzat ve, "çok özür dilerim, size hile yapıyordum" de. Sonra gidebilirsin.

Bond elin ileri uzandığını ve çeki Bay Du Pont'un önüne bıraktığını gördü. Sonra ağız açıldı ve hareket etmeye başladı. Goldfinger rahatlamıştı. Ortada sadece kaybedilen bir miktar para vardı. Yine para ödeyerek, kurtulmuştu.

— Bir dakika Goldfinger, daha seninle işim bitmedi.

Bond kıza baktı. Kız garip garip Bond'u süzüyordu.

— İsmin ne senin?

— Jill Masterson.

Goldfinger ayağa kalkmış gidiyordu. Bond sert bir sesle:

— Dur, dedi.

Goldfinger tam adım atacakken durdu. Gözlerini balkona çevirmişti. Bond'la ilk karşılaştıkları günkü gibi, gözler kocaman açılmıştı. Keskin bakışlar, dürbünün ötesinden Bond'un gözlerini bulmuş, başının öte yanına geçmişti adeta."Bunu unutmayacağım Bay Bond", der gibiydi.

— Unutmuştum, dedi Bond. New York'a giderken yanımda küçük bir rehine alacağım. "Bayan Masterson'u. Onu da trene bindir. Hepsi bu kadar.

V. BÖLÜM

GECE GÖREVİ

Bir hafta sonraydı. Bond, Gizli Servis'in karargâhı olan Regents Park'taki yüksek binadaydı. Yedinci kattaki ofisin açık penceresi önünde duruyordu. Kentin üzerinden geçen parça parça bulutlarla, dolunayın altında Londra uyuyordu. Big Ben üçü vurdu. Karanlık odadaki telefonlardan biri çaldı. Bond hemen dönüp çabucak yeşil abajurlu orta masasına koştu. Dört telefon arasından, siyah olanı kaldırdı.

— Görevli subay, dedi.

— H istasyonu efendim.

— Bağlayın.

Her zamanki cızırtılar ve Hongkong'a telefon bağlantısı yapılırken duyulan garip sesler geldi kulağına. Bir ses şakıdı:

— Evrensel ithalat-ihracat mı?

— Evet.

Araya kalın bir ses girdi:

— Hongkong bağlandı, lütfen görüşün.

Bond, sabırsızlıkla:

— Çıkın aradan lütfen, dedi.

— Alo? Alo? Evrensel ihracat mı?

— Evet.

— Ben Dickson. Beni duyuyor musunuz?

— Evet.

— Size mangolar hakkında bir telgraf çekmiştim. Meyveler için. Anladınız mı?

— Evet, telgraf burada.

Bond dosyayı önüne çekti. Konuyu biliyordu. Macao'da üç Sovyet casusu, İngiliz yük gemilerini

durduruyor ve Çin'den kaçan göçmenleri araştırıyorlardı. H istasyonu, bu casuslara para ödeyip, onları satın almak istiyordu.

— Onuna kadar para elinize geçer.

Bond, kısaca:

— Wilco, dedi.

— Teşekkürler

— Bir şey değil. Güle güle.

Bond telefonu kapattı. Yeşil telefonu açtı. Q bölümünü aradı, nöbetçi subayla konuştu. İşler yoluna girecekti. Yarın sabah BOAC Britannia, İngiltere'den ayrılıyordu. Q bölümü, uçağı yakalayacaktı.

Bond arkasına yaslandı. Bir sigara alıp, yaktı. Hongkong'daki havasız küçük ofisi düşündü. Biraz önce Dickson ismini kullanarak arayan, o çok iyi tanıdığı 279'u, beyaz gömleğinden süzülen terleri gözünün önüne getirdi. Herhalde 279 şimdi iki numaralı adamıyla konuşuyordu.

— Tamam Londra, olur, dedi. (Yeniden programı gözden geçirdi.)

Bond acı acı gülümsedi. Çinlilerle burun buruna olmaktan hiç hoşlanmazdı. H istasyonu akıntıya kürek çekiyordu. Çinliler sayıca çoktular. Ama M. karşı tarafa Hongkong'da Gizli Servis'in henüz yok olmadığını göstermeye karar vermişti.

Üç gün önce M. Bond'a gece görevini verdiğini söyleyince, Bond bundan hiç hoşlanmamıştı. İstasyonların görevi hakkında yeterince bilgisi olmadığını öne sürmüştü. Altı yıldır "00" bölümde çalışan, istasyonların yöntemlerini unutmuş biri için, bu görevin çok fazla sorumluluk istediğini söylemişti.

— Hemen öğrenirsin, diye diretmişti M. Eğer başın derde girerse, her zaman görev bölümü subaylarını ya da beni arayabilirsin. Bütün yüksek rütbeli subayların görev yapmasını istiyorum. Yarın akşam ben de hazine görevi yapacağım 007. Onların şefleri "00" bölümünün tembellik ettiğini söylüyor. Ben de tartışmada bir yarar görmedim.

M. nin sesi yumuşamıştı.

— Yanıldığını söyledim. Londra'ya döndüğüne göre, fazladan görev yapmanın sana bir zararı dokunmaz. Paslanmamış olursun böylece.

Bond göreve başlayalı birkaç gün olmuştu. Şimdiye kadar mantığını kullanmış, kararlar vermiş ya da diğer şubelere bilgi iletmişti. Huzur dolu oda, herkesin sırlarını öğrenmek, arada bir kantinin güzel kızları tarafından kahve ve sandviçlerle beslenmek hoşuna gidiyordu.

İlk gece kız Bond'a çay getirmişti. Bond ciddi ciddi onun yüzüne bakmıştı.

— Ben çaydan nefret ederim. Çamura benziyor. Asla içmem. Üstelik çay, İngiliz İmparatorluğu'nun çöküşüne neden olmuştur. Lütfen bana biraz kahve yap.

Kız kıkır kıkır gülerek, koşarak odadan çıktı. O günden sonra, kahvesi eksik edilmedi. Binada herkes "bir fincan çamur"dan söz ediyordu.

Bond'un gece görevini sevmesinin ikinci nedeni, bir yıldan fazla kafasını kurcalayan bir projeyi düşünmeye vakit bulmasındandı. Silahsız yakın dövüşün bütün sırlarını bir kitapta toplayacaktı. Kitabın ismini, "Hayatta Kalın!" koymayı düşünüyordu. Bütün Gizli Servisler tarafından öğretilen taktikleri içerecekti. Bond kimseye bu tasarıdan söz etmemişti. Bitirebilirse, M. nin serviste kullanılan kitaplar arasına alacağını umuyordu.

Bond gerekli ders kitaplarını kayıtlar bölümünden almıştı. Kitapların çoğu düşman organizasyonlar ya da casuslarından alınmıştı. İçlerinden bazıları M. ye, Deuxiéme, CIA ve OSS gibi kardeş servisler tarafından verilmişti. Üstelik Bond, Sovyet işkence örgütünün üyelerine dağıtılan Savunma isimli kılavuz kitabını da ele geçirmişti.

O gece kitabın ikinci bölümündeydi. Kitabın başlıklarına bir göz attı. Yarım saat sonra, kitabı kaldırıp attı. Pencereden dışarı bakmaya başladı.

Rusların kullandıkları kaba terimlerde, mide bulandırıcı bir sertlik vardı. Bond'un aklına yine Meksika olayı gelmişti. Ne oluyordu kendine böyle? Yaşlanıyor muydu, yoksa biraz paslanmış mıydı? Bond bir süre bulutların arasındaki ayı seyretti. Sonra omuz silkip, masasına döndü. Bir psikiyatris nasıl hastalarının çarpık düşüncelerinden bıkarsa, Bond da vahşi, fiziksel saldırı ve davranışlardan bezmişti.

Bond yeniden midesini bulandıran paragrafı okudu: "Sarhoş bir kadın,baş ve işaret parmaklar kullanılarak, alt dudaktan yakalanabilir. Sertçe çimdiklenip, kıvrılırsa, kadını peşinizden sürüklemek kolaylaşacaktır."

Bond homurdandı. Bir sigara yaktı, lambanın ışığında telefonun çalmasını ya da bir haber gelmesini umarak, beklemeye başladı. M. ye rapor vermesine beş saat kalmıştı. Kafasında durmadan bir şeyler onu dürtüyordu. Zaman bulunca, yapması gereken bir şeyler. Neydi o? Nereden aklına gelmişti? Evet, Goldfinger. Kayıt bölümünde adam hakkında bilgi olup, olmadığına bakacaktı.

Bond yeşil telefonu açıp kayıtı aradı.

— Hatırlayamadım efendim. Bir araştırıp, size bildiririm.

Bond telefonu kapadı.

Tren seyahati çok güzel geçmişti. Sandviçleri yemişler, şampanya içmişlerdi. Sonra kilometreler kateden dev makinelerin ritmiyle, ağır ağır sevişmişlerdi. Kız adeta fiziksel aşka susamıştı. Yumuşak arzu dolu okşamalarla, hiçbir şey söylemeden, Bond'un bedenine uzanmış, onu gece iki kez uyandırmıştı. Ertesi gün iki kere perdeleri çekmiş, Bond'un elinden tutarak, şeker isteyen çocuklar gibi, "Sev beni James", demişti.

Jill Masterton, Goldfinger'in uğradığı yenilgiyi umursamadığını söylemişti. Kızdan, Bond'a bir hafta sonra İngiltere'de olacağını, Sandwich'de golf oynamak istediğini iletmesini rica etmişti. Ne küfretmiş, ne de

tehditler savurmuştu. Kızın bir sonraki trenle geri dönmesini istiyordu. Jill, Bond'a geri döneceğini söylemişti. Bond onunla tartışmıştı. Ama kız Goldfinger'den korkmuyordu. Ona ne yapabilirdi ki? İşinden memnundu Jill.

Bond, Bay Du Pont'un eline tutuşturduğu on bin doları, teşekkür ve tebrikleriyle kıza vermeye karar vermişti. Kız parayı zorla kabul etmiş ve:

— Ben istemiyorum, demişti. Zaten nereye harcayacağımı bilmiyorum. Kaçman gerekirse, yanında bulunsun. Dün geceyi ve bugünü asla unutmayacağım.

Bond, Jill'i istasyona götürmüş, bir kere uzun uzun dudaklarından öptükten sonra, arkasını dönüp oradan uzaklaşmıştı. Aşk değildi bu.

Yeşil telefon çalmaya başladı.

— Üç tane Goldfinger var efendim. İkisi ölmüş Üçüncüsü, Cenevre'de bir haberci. Kuaförlük yapıyor. Müşterilerin saçlarını tararken, ceplerine mesajları koyuveriyormuş. Bir bacağını Stalingrad'da kaybetmiş. İşinize yarar mı efendim. Adam hakkında elimizde geniş bilgi var.

— Hayır, teşekkür ederim. Benim aradığım adam olamaz.

— CID merkezindeki kayıtları araştırabiliriz. Sizde resmi var mı?

Bond, Leica filmi hatırladı. Filmi banyo bile ettirmek zahmetine katlanmamıştı. Adamın yüzünü Identicast'ta çizmek daha çabuk olacaktı.

— Identicast odası için bir ücret ödeniyor mu?

— Evet efendim. İsterseniz sizin için makineyi çalıştırabilirim.

— Teşekkürler. Aşağı iniyorum.

Bond, santrala nereye gittiğini bildirdikten sonra, asansörle birinci kattaki kayıt bölümüne indi.

Kocaman bina, geceleri olağanüstü sessiz oluyordu. Sessizliğin ardında makinelerin ve gizli yaşamın fısıltıları duyuluyordu. Bond kapının önünden geçerken, bir daktilonun boğuk sesi, başka bir kapıdan

çabucak susturulan başka bir telsiz, havalandırma sisteminin iniltisi insanda, limanda bekleyen bir savaş gemisindeymiş gibi bir his uyandırıyordu.

Kayıt bölümü görev subayı, çoktan projeksiyon odasındaki Identicast'ın başına geçmişti.

— Bana yüzün ana hatlarını söyleyebilir misiniz efendim? dedi.

Bond istenilen bilgileri verdikten sonra, arkasına yaslanıp perdeyi seyretmeye başladı.

Identicast, bir trende, caddede, ya da geçen arabada bir an için görülen kişilerin, aşağı yukarı görüntülerini canlandıran bir aygıttı. Slayt projektörü gibi çalışır, aygıtı çalıştıran kişi perdeye belli büyüklük ve şekillerde insan başları yansıtırdı. Başı tanıyınca, perdedeki görüntü durdurulurdu. Sonra bütün yüz hatları, gözler, burunlar, çeneler, ağızlar, kaşlar, yanaklar ve kulaklar bu imaja seçilerek eklenirdi. En sonunda ortaya çıkan resim, fotoğraflanıp kayda geçirilirdi.

Goldfinger'in yüzünü bir araya getirmek biraz zaman aldı. Ortaya çıkan sonuç oldukça Goldfinger'e benziyordu.

— Onunla karanlık bir gecede karşılaşmak istemem, dedi kayıt bölümü subayı. Göreve başladıkları zaman bunu CID'e vereceğim. Öğleye kadar cevap alırsınız.

Bond yedinci kata çıktı. Dünyanın öbür ucunda, şimdi gece yarısıydı. Doğu istasyonları kapanıyordu. Gece raporunun yazılması gerekiyordu. Raporu tamamladığında, sabah sekiz olmuştu. Bond, kantine telefon edip, kahvaltısını istedi. Kırmızı telefon çalmaya başladığında, kahvaltısını henüz bitirmişti. M. olmalıydı bu. Neden yarım saat önce gelmişti?

— Evet efendim.

— Hemen büroma gel, 007. Görevi başkasına devretmeden önce, seninle biraz konuşmak istiyorum.

Bond telefonu kapadı, ceketini giydi, parmaklarıyla saçlarını taradı, santrala nereye gittiğini bildirdi, gece raporunu alıp, en üst kata çıktı. O güzel Bayan Moneypenny daha işe gelmemişti. Bond, M. nin

kapısını vurup içeri girdi.

— Otur, 007.

M. piposunu yakmaya çalışıyordu. Bond birden üzerinde bütün gecenin yorgunluğunu sezdi.

— Sessiz bir geceydi galiba?

M. piposunu yakmıştı. Meraklı gözler dikkatle Bond'a bakıyordu.

— Oldukça sessiz efendim. H istasyonu...

M., elini birkaç santim yukarı kaldırdı.

— Boş ver. Ben raporu okurum. Ver o raporu bana.

Bond, çok gizli dosyayı uzattı. M. dosyayı bir kenara koyarak, alaycı alaycı gülümsedi.

— İşler çabuk değişiyor 007. Şimdilik seni gece görevinden alıyorum.

Bond, sık sık bu odada hissettiği heyecanı duydu. Kalp atışları birden hızlanmıştı. M. kendisine bir görev verecekti.

— Yeni alışmaya başlamıştım efendim.

— Evet. Sonra alışmaya devam edersin. Yeni bir görev çıktı sana. Garip bir iş. Senin bölgende değil bu ülke, ama sorun çıkacağını sanmıyorum.

Bond arkasına yaslandı, hiçbir şey söylemeden beklemeye başladı.

— Dün gece bankanın yönetim kurulu başkanıyla yemek yedim. İnsan her gün yeni bir şey duyuyor. En azından, ben bunları hiç duymamıştım. Altın kaçakçılığı filan falan işte. İngiltere Bankası'nın haydutlar hakkında bu kadar şey bildiğinin farkında değildim. Tabii banka da bizim paramızı korumak zorunda.

M. kaşlarını havaya kaldırdı.

— Altın hakkında ne biliyorsun?

— Hiçbir şey.

— Bu akşama kadar öğreneceksin. Bankada, Albay Smithers ismindeki bir adamla, saat dörtte randevun var. O saate kadar uyuyabilirsin.

— Evet efendim.

— İyi. Bu Smithers denen adam, bankanın

araştırma bölümünün başkanı. Bir çeşit casusluk sistemi üzerinde çalışıyorlar. Smithers ve adamları bankacılık dünyasında olan bitenleri araştırıyorlar. Geçenlerde İtalyan haydutlar, gümüş para basıyorlardı. Neyse, Banka birkaç avukatla bu adamların peşine düştü. İtalyan mahkemelerinde davayı kaybettikten sonra, adamları İsviçre'de enselemişler. Herhalde gazetelerde okumuşsundur. Sonra Beyrut'ta doların değeri yeniden ayarlandı. Ben bir anlam verememiştim, ama gazeteler veryansın ediyorlardı. Bizim piyasada birtakım adamlar kalp para basmış. Smithers'in görevi bu gibi tuzakların kokusunu almak. Smithers yıllardır, savaştan beri İngiltere'den altın kaçırıldığını sanıyormuş. Çoğu önsezi tabii. Adamın elinde kanıt yok. Ama yönetim kurulu başkanı, başbakandan izin alıp bizi aradı.

M., merakla Bond'a baktı.

— İngiltere'nin en zengin adamlarının kimler olduğunu hiç merak ettin mi?

— Hayır efendim.

— Bir tahmin et. Ya da soruyu şöyle sorayım: En zengin İngiliz kimdir, ya da kimlerdir?

Bond düşündü. Gazetelerde birçok zenginin haberlerini okuyordu. Ama bankada en çok parası olan adam kimdi acaba? M. ye bir şeyler söylemesi gerekiyordu. Duraksadı.

— Hımm, şu Sassoon var. Sonra o nakliyatçı Ellerman. Lord Cowdray için de çok zengin diyorlar. Bankerler var bir de Rothschild'lar, Baring'ler, Hambor'lar. Pırlantacı Williamson vardı. Güney Afrika'da yaşayan Oppenheimer. Düklerden birkaçının da çok parası olabilir.

— İyi, iyi. Ama asıl zengini tahmin edemedin. İsmini duyana kadar, bu adam hiç aklıma gelmemişti. Saydıklarından daha zengin biri. Goldfinger adında bir adam. Auric Goldfinger.

Bond kendini tutamadı, bir kahkaha attı.

— Neyin var? Tanrı aşkına gülünecek ne söyledim

ben şimdi?

— Özür dilerim efendim.

Bond kendini toparladı.

— Dün akşam ben o adamın yüzünü Identicast'tan öğrenmeye çalışıyordum. CID'deki kayıtlardan hakkında bilgi istedim. Bond saatine baktı.

M. kızmaya başlamıştı:

— Neler oluyor? Hangi cehennemden bilgi alıyorum dedin? Küçük çocuklar gibi davranmaktan vazgeç!

Bond birden ciddileşti.

— Olay aynen şöyle oldu efendim...

Bond hiçbir ayrıntıyı atlamadan, M. ye olanları anlattı.

M. bütün dikkatiyle, öne eğilmiş dinliyordu. Bond sözünü bitirince, M. koltuğun arkasına yaslandı. Ellerini ensesinde kilitleyip, birkaç dakika tavana baktı.

Bond,birden M.'nin sorusuyla kendine geldi.

— Sahi, o on bin dolara ne oldu?

— Kıza verdim efendim.

— Sahi mi! Neden Beyaz Haç'a vermedin?

Beyaz Haç, görev sırasında ölen Gizli Servis görevlilerinin ailelerine yardım etmek için kurulmuş bir fondu.

— Özür dilerim efendim.

Bond bu konuda tartışmak istemiyordu.

— Hah!

M. asla Bond'un kadınlara bu kadar düşkün olmasını onaylamıyordu. Bu konuda biraz eski kafalıydı. Katı disiplinin sonuçlarıydı bunlar. Konuyu geçiştirmeye karar verdi.

— Hepsi bu kadar 007, dedi. Bu akşam üstü, geniş bilgi verilecek sana. Şu Goldfinger garip adam doğrusu. Onu bir iki kere Blades'de görmüştüm. İngiltere'ye geldiğinde, briç oynar. İngiltere Bankası o adamın peşinde işte.

M. sustu. Bond'a baktı.

— Bundan sonra, sen de onun peşinde olacaksın.

VI. BÖLÜM

ALTIN ÜSTÜNE KONUŞMALAR

Bond, merdivenlerden çıktı, bronz kapılardan geçerek, İngiltere Bankası'nın geniş, yankılanan lobisine girdi. Çevresine bakındı. Ayaklarının altında, Boris Anrep mozaiklerinin altın desenleri pırıldıyordu. Altı metre yüksekliğindeki pencerelerden, bahçedeki ortanca ve sardunyalar görünüyordu. Çevrede aşırı bir lüksün ve zenginliğin kokusu vardı.

Atletik yapılı, pembe ceketli görevlilerden biri yanına geldi.

— Buyurun efendim?

— Albay Smithers'le görüşecektim.

— Bay Bond mu? Bu taraftan lütfen.

Yüksek sütunların arasından geçtiler. Bir köşeye gizlenmiş asansörün bronz kapıları açıldı. Birinci kata çıktılar. Önlerinde uzun bir koridor uzanıyordu. Bütün koridor bej rengi halıyla kaplıydı. Görevli, işlemeli meşe kapılardan sonuncusuna vurdu. Masa başında gri saçlı bir kadın oturuyordu. Odanın duvarlarında gri metal dosya dolapları vardı. Kadın sarı bir not defterine, bir şeyler karalıyordu. Gülümsedi, telefonu açıp, bir numara çevirdi.

— Bay Bond geldiler.

Telefonu kapatıp, ayağa kalktı.

— Buradan lütfen.

İlerdeki kapıyı açıp, Bond'un geçmesi için yana çekildi.

Albay Smithers ayağa kalkmıştı.

—Buralara kadar rahatsız ettik sizi. Oturmaz mısınız?

Bond koltuklardan birine oturdu.

— Sigara?

Albay Smithers, gümüş bir kutudan Bond'a sigara uzattı. Kendisi piposunu yaktı.

Albay Smither'de, tam asker tipi vardı. Bir zamanlar orduda bulunduğu anlaşılıyordu. Gözlüklerine bakılırsa, ciddi görünümün ardında, disipline önem veren bir kişiliği vardı.

Bond sıkıntılı bir havanın varlığını hemen sezdi.

— Anladığıma göre, bana altından söz edeceksiniz.

— Evet. Yönetim kurulu başkanından ve validen bir mesaj aldım. Sizden hiçbir şey saklamamalıymışım. Tabii.

Albay Smithers, Bond'un sağ omuzuna baktı.

— Bütün bu anlatacağım şeylerin çok gizli olduğunu biliyorsunuz.

Bond'un yüzünde hiçbir ifade yoktu.

Albay Smithers, yaptığı gafı anlamıştı. Bond'un sessizliğinden rahatsız olmuştu. Hemen hatasını düzeltmeye çalıştı.

— Tabii sizin gibi birine bunu hatırlatmak...

— Hepimiz sakladığımız sırların, diğer sırlardan daha önemli olduğuna inanırız, dedi Bond. Merak etmenize gerek yok. Söyleyeceklerinizi şefim dışında hiç kimseyle konuşmayacağım.

— Bu hassas bir konu. Anlayış gösterdiğiniz için teşekkür ederim. İnsan bankada çalışınca biraz titiz oluyor. Altın meselesine gelince, anladığım kadarıyla bu konuda bilgi sahibi değilsiniz.

— Altını gördüğüm zaman, tanıyabilirim. Bütün bilgim bu kadar.

— En önemlisi, altın dünyanın en değerli ve en kolay satılır maddesidir. Dünyanın neresine giderseniz gidin, küçük bir köyde bile altın karşılığı para ya da hizmet alabilirsiniz.

Albay Smithers'in ses tonu sertleşmişti. Gözleri parlıyordu. Bond arkasına yaslandı. Konu ne olursa olsun, o konuda uzman olan herkesi dinlemeye hazırdı.

— İkincisi, altının izini bulmaya olanak yoktur. Paralarda seri numaraları bulunur. Külçelerde ise marka olmasına karşın, bu işaretler ya kazınır, ya da külçe eritilip, yeni bir külçe yapılabilir. Bu yüzden altının nereye gittiğini, nereden geldiğini, dünya yüzündeki hareketini kontrol edemezsiniz. Biz bu bankada sadece kendi kasamızdaki, diğer bankalardaki ve darphanedeki altının miktarını sayabiliriz. Kuyumcuların elindeki altın hakkında az çok tahmin yürütebiliriz.

— Neden İngiltere'de ne kadar altın olduğunu bilmek istiyorsunuz?

— Çünkü uluslararası kredinin temelinde, altın tarafından düzenlenen para yatar. Sterlinin gerçek değerini, biz ve diğer ülkeler paramızın ardındaki değeri öğrenerek anlarlar. Benim asıl görevim, İngiltere'den kaçırılan altınları öğrenmektir. Yalnız İngiltere değil, sterlinin geçerli olduğu bütün ülkelerden. Bizden kaçırılan altınlar, bizim resmi satın alma fiyatımızdan daha yükseğe, başka bir ülkede satılabilir. Ben böyle bir kaçakçılık sezdiğim zaman, haydutları yakalatıp, kaçakçılığı durdurmaya çalışırım. Ama, altın dünyanın en büyük ve en zeki haydutlarının dikkatini çekiyor. Bu haydutları yakalamak çok zor.

— Fakat bu geçici bir olay değil mi? Bu altın sıkıntısı uzun süre devam eder mi? Afrika'da durmadan altın çıkarıyorlar. Piyasaya bu kadarı yetmiyor mu?

— Korkarım hayır, Bay Bond. Bu iş diğer karaborsa piyasalarına benzemez. Altının öyle olağanüstü özellikleri vardır ki, her gün değişik bir alanda kullanılmaya başlanır. Platin dışında bütün metallerden daha yoğundur. Kolay kolay özellikleri değişmez. Kullanım yolları sonsuzdur. Ama iki sakıncası vardır: Yeterince sert değildir. Çabuk yıpranır. Sürtünmeyle tenimize bile geçer. Zaten her yıl bu yüzden belli bir oranda altın yok olur.

Albay Smithers kederli görünüyordu.

— Diğer ve en önemli sakıncası Bay Bond, taşıma

korkusu. Korku yüzünden, dünyanın bir köşesinden çıkarılan altın, yine başka bir köşesine gömülüyor. Şimdi, isterseniz kaçakçılıktan söz edelim.

Bond, Albay Smithers'in sözlerine gülümsedi. Bu adam altını yaşıyor, altını düşünüyor, rüyasında bile altın görüyordu. İlginç bir konuydu. Konuyu, acı acı çalan telefonun sesi böldü. Albay Smithers, sabırsızlıkla ahizeyi kaldırdı.

— Ben Smithers.

Yüzündeki öfke artarak, dinledi.

— Size yaz oyunları üzerine bir not göndermiştim Bayan Philby. Bundan sonraki maç, cumartesi günü.

Yine dinledi.

— Bayan Flakes kaleci olmak istemiyorsa, oturur bizi seyreder. Sahada başka pozisyonda oynatamayız onu. Evet, lütfen. Rica edeceğim. Eminim anlayacaktır. Teşekkürler Bayan Philby.

Albay Smithers mendiliyle alnını sildi.

— Özür dilerim. Bankada herkes spor delisi oldu. Kadınların hokey takımı da benim başıma dert oldu . Neyse...

Albay Smithers, elini salladı.

— Dediğiniz gibi, sıra kaçakçılığa geldi. Yalnız İngiltere ve sterlinin geçerli olduğu ülkeleri alırsak, çok geniş bir bölge. Bizim bankada üç bin kişi çalışıyor Bay Bond.Bunlardan yalnız bin kadarı döviz bölümüyle ilgilidir. Ben de dahil, bunlardan en az beş yüzü kaçakçılık ve altının hareketiyle ilgilenir.

— Bir sürü insan, dedi Bond.(İki bin kişilik personeli olan Gizli Servis'i düşündü.)

— Bana altın kaçakçılığının bir örneğini anlatabilir misiniz?

— Pekâlâ. Diyelim ki, cebinizde iki sigara paketi büyüklüğünde altın külçeniz var. Nereden bulduğunuzu şimdi bir yana bırakalım. Yirmi dört ayar bu altın. Kanun bunu, İngiltere Bankası'na bin dolara satmanız gerektiğini söylüyor. Ama siz, hırslı bir insansınız. Hindistan'a giden bir arkadaşınız var, ya da Uzakdoğu

Havayollarından bir pilot ya da hostes tanıyorsunuz. Külçenizi ince ince tabakalar halinde kesersiniz- bunu yapacak birini bulmak hiç zor değildir- tabakalar, iskambil kâğıtlarından daha küçüktür. Bu tabakaları pamuktan bir kemere koyarsınız ve dostunuza kemeri takması için komisyon ödersiniz. Bu iş için yüz sterlin gerekir. Ama elde edeceğiniz kâr yanında bu hiç kalır. Dostunuz Bombay'a uçar, pazardaki ilk altın sarrafına gider. Sarraf külçenize altı yüz sterlin verecektir. Böylece siz de yüz sterlin kâr etmiş olacaksınız. Savaştan önce, fiyatlar daha yüksekti. Yılda beş altı kez bunu yapsaydınız, şimdi çoktan emekliye ayrılmış olurdunuz.

— Anlıyorum. Altına başka nerede iyi fiyat verirler?

— Birçok ülkede fiyat düşüktür. Hindistan, hâlâ altın fiyatının en yüksek olduğu ülke.

— Pekâlâ, dedi Bond. Sanırım konuyu anladım.

— Şimdi sizin sorununuza gelelim.

Bond sigara yakıp arkasına yaslandı. Bay Auric Goldfinger hakkındaki her şeyi öğrenmek için sabırsızlanıyordu.

Albay Smithers, kurnaz kurnaz baktı:

— İngiltere'ye 1937'de gelen bir adam var. Riga'dan göç etti. İsmi Auric Goldfinger. Buraya geldiğinde yirmi yaşındaydı. Rusların pek yakında ülkesini yiyip yutacağını anladığına göre, akıllı biri olmalı. Mesleği kuyumculuktu. Babası ve büyük babası, Fabergé'ye altın temin ederlermiş. Elinde biraz parası ve herhalde size anlattığım o kemerlerden vardı. Mutlaka babasından çalmıştı. Zararsız biri ve geçerli bir mesleği olduğu için, İngiliz vatandaşlığına geçti. Ülkedeki küçük tefeci ve kuyumcuları satın aldı, kendi adamlarını yerleştirip dükkânlara "Goldfinger" ismini vermeye başladı. Sonra eski altın satın almaya başladı. İyi bir slogan da bulmuştu. "Büyükannenizin eski altın haçıyla, nişanlınıza bir yüzük alın." Çok başarılı oldu. Daima zengin ile orta hallileri ayıran caddelerde açtı dükkânlarını. Asla çalınmış altını almıyordu. Polisteki

sicili temizdi. Londra'da oturuyordu. Ayda bir kez dükkânlarını dolaşıp, bütün eski altınları toplardı. İşin mücevhercilik yanıyla ilgilenmiyordu. Dükkân yöneticilerini bu konuda serbest bırakmıştı. Şimdi bu küçük haçların kolyelerin değersiz olduğunu düşünebilirsiniz. Doğrudur. Ama insanın, haftada altı yedi tane haç satın alan yirmi tane dükkânı varsa, iş değişir. Savaş başlayınca, Goldfinger bütün kuyumcular gibi, elinde olan altını hükümete bildirmek zorunda kaldı. Adamın elinde elli ons altın vardı. Bütün dükkânları yürütmeye yetecek kadar. Elbette, altını elinden almadılar. Savaş sırasında, Galler'deki bir makine aksamı yapan fabrikada gözlerden uzak bir yere sığındı. Mümkün olduğu kadar dükkanlarını kapatmamaya çalıştı. Herhalde, boyunlarında Altın Kartal ya da Meksika madalyonu taşıyan Amerikan askerlerinden iyi kâr etmiştir. Barış zamanı, Goldfinger yine harekete geçti. Thames Nehri'nin tam ağzında kendine görkemli bir ev aldı. Parasının bir kısmını kurşun geçirmez bir Rolls Royce'ya yatırdı. "Thanet Alaşım Araştırma" isminde bir fabrika buldu. Fabrikaya Almanya'ya geri dönmek istemeyen bir savaş suçlusu ile, bir düzine Koreliyi doldurdu. Tek kelime İngilizce bilmedikleri için, güvenlik açısından tehlikesizdiler. Sonra yılda bir kez Hindistan'a, birkaç kez de İsviçre'ye gittiğini biliyoruz. Cenevre'de fabrikasının bir şubesini kurdu. Dükkânlarını kapatmadı. Eski altın toplamayı, araba kullanmayı öğrettiği Koreli şoförüne bıraktı. Belki Bay Goldfinger pek dürüst biri değil, ama hata yapmıyor ve polisle iyi geçinmeye dikkat ediyor. Ülkede bir sürü kanunsuzluk sürüp giderken, kimse adamla ilgilenmedi.

Albay Smithers sustu. Özür diler gibi Bond'a baktı.

— Sizi sıkmıyorum ya? Sakın bu adamı, o hepimizin hayran olduğu, hırslı, kararlı, kanuna saygılı, sessiz ve dikkatli kişilerden sanmayın. Küçük bir şanssızlığa uğrayana kadar, onun izini kaybettik. 1954 yazında, Hindistan'dan dönen Goldfinger'in balıkçı gemisi, Goodwins Limanı'na sığındı. Adam, gemiyi Dover Hurda

Şirketi'ne sattı. Şirket gemiyi sökmeye başladığında, tahtalar arasında, ne olduğunu anlayamadıkları kahverengi bir toz buldular. Tozları bir kimyagere gönderdiler. Kimyager tozun altın olduğunu söyleyince, şaşırdılar. Sözü fazla uzatmak istemiyorum. Altın hidroklorik ve nitrikasit karışımına dönüştürülebilir. Eğer, içindeki sülfürdioksit ve oksalitasit ise, toza kahverengi bir renk verir. Bu toz bin santigrat derecede eritilerek, yeniden altına dönüştürülür. Klorin gazına dikkat etmek gerekir. Bunun dışında, çok basit bir işlemdir. Hurda şirketindeki bir dedikoducu olayı Dover gümrük görevlisine anlatmış. Çok geçmeden iş polise ve bana aksetti. Goldfinger'in her Hindistan seyahatinin kargo kağıtları önüme geldi. Her seferinde kargoyu, tahıl gübresi yapımı için temel mineral olarak göstermişlerdi. Bu yeterli bir açıklamaydı. Çünkü modern gübrelerde mineral kullanılır. Mesele çok açıktı. Goldfinger, topladığı eski altınları kahverengi toza dönüştürüyor, gübre olarak Hindistan'a gönderiyordu. Ama adamı nasıl yakalayacaktık? Yakalayamadık tabii. Banka hesaplarına ve vergi beyannamelerine baktık. Barclay'in Ramsgata şubesinde yirmi bin sterlini vardı. Vergisini her yıl düzenli olarak ödemişti. Birkaç polise kılık değiştirtip, Bay Goldfinger'in Reculver'deki fabrikasına gönderdik. "Özür dileriz efendim, Çalışma Bakanlığı'nın emriyle, küçük fabrikalarda sağlık ve güvenlik kurallarının uygulanmasını kontrol ediyoruz..." Ama Bay Goldfinger, polisleri gayet iyi karşıladı. Herhalde adama biri haber vermiş olmalıydı. Fabrikada hiçbir olağanüstü taraf bulunamadı. Metali iki bin dereceye kadar ısıtan fırınları vardı elbette. Ama Goldfinger kuyumcu olduğu için, son derece doğaldı bu... Bizim avukatlar gemide bulunan kahverengi tozun, adamı kodese gönderemeyeceğine karar verdiler. Ama ben dosyayı kapamadım Dünya bankalarını araştırmaya başladım.

Albay Smithers sustu. Sandalyesinin arkasındaki

pencereden, kentin gürültüsü geliyordu. Bond saatine baktı. Tam beşti. Albay Smithers ayağa kalktı. Ellerini açık bir biçimde masaya koyup, öne eğildi.

— Bay Goldfinger'in nakit parasıyla, İngiltere'nin en zengin adamı olduğunu öğrenmek bana tam beş yıla maloldu Bay Bond. Zürih, Nassau, Panama ve New York'ta, yirmi milyon sterlin değerinde altın külçesi var. Ve o külçeler Bay Bond, darphane külçeleri değil. Üzerlerinde resmi bir işaret yok. Bay Goldfinger'in erittiği külçeler hepsi. Kanada Royal Bank'taki beş milyon değerindeki altınları araştırmak için Nassau'ya bile gittim. Ne garip, bütün sanatçılar gibi kendi eserini imzalamış. Görmek için bir mikroskop lazım ama, her külçenin üzerinde minik bir Z harfi var. Ve o altının çoğu İngiltere'ye ait. Bankanın elinden bir şey gelmiyor. Bay Goldfinger'i yakalamanızı ve o altını buraya getirmenizi istiyoruz Bay Bond. Şu andaki yüksek banka faizleri ve piyasadaki para darlığını biliyor musunuz? İngiltere'nin acilen o altına ihtiyacı var. Ne kadar çabuk olursa, o kadar iyi.

VII BÖLÜM

DBIII'DE DÜŞÜNCELER

Bond, Albay Smithers'le asansöre yürüdü. Beklerken, Bond koridorun sonundaki kocaman pencereye göz attı. Pencere bankanın arkasındaki bahçeye bakıyordu. Çelik kapılar arasından isimsiz bir kamyon bahçeye girdi. Kamyondan kare karton kutular indirilip, bankanın içinde kaybolan yük taşıyıcıya konuluyordu.

Albay Smithers yanına geldi.

— Beşlikler, dedi. Loughton'daki darphaneden yeni geldiler.

Asansöre bindiler.

— Yenilerini pek beğenmedim, dedi Bond. Başka ülkelerin parası gibi geldi bana. Eskiler dünyanın en güzel paralarıydılar.

Şimdi loş ve terkedilmiş gibi duran giriş holüne yürüdüler.

— Ben de aynı fikirdeyim, dedi Albay Smithers. Buna savaş sırasında o Reichsbank sahtekarlığı sebep oldu. Ruslar Berlin'e girdiklerinde, levhaları da ele geçirdiler. Narodni Bank'tan levhaları geri istedik ama vermediler. Biz ve hazine bu işin çok tehlikeli olduğuna karar verdik. Moskova istediği anda paramızın değerini sıfıra indirebilirdi. Yeni paralar pek bir şeye benzemiyor ama, sahtesini basmak imkansız.

Gece bekçisi onları dışarı çıkardı. Theadneedle Caddesi bomboştu. Uzun kent gecelerinden biri daha başlıyordu. Bond, Albay Smithers'e hoşça kalın, dedi. İngiltere Bankası'nı o güne dek aklından bile geçirmemişti. Şimdi içini gördüğünden, Threadneedle

Caddesi'nin bu ihtiyar bayanını tanıyordu. İhtiyar hanım belki yaşça çok geçkindi ama hâlâ dişleri dökülmemişti.

Bond'a saat altıda M. ye rapor vermesi söylenmişti. Altıda şefini görmeye gittiğinde, M. nin yüzü artık pembe ve pırıl pırıl değildi. Uzun gün, bu çehreyi buruşturmuş, yormuştu. Bond, M. nin karşısına geçtiğinde, onun düşüncelerini toparlayıp, bu yeni soruna kendini vermeye çalıştığını anladı. M. koltuğunda doğruldu, piposuna uzandı.

— Eee?

Bond bu tavrın içten olmadığını biliyordu. Beş dakikada her şeyi anlattı.

Bond'un sözleri bitince, M. düşünceli düşünceli konuşmaya başladı.

— Herhalde kolları sıvamak bize düşüyor. Para darlığı konusunda bir şey bilmem. Ama herkes bu işi çok ciddiye alıyor. Ben sterlinin değerinin satın aldığımız altına değil, çalışmamıza bağlı olduğunu sanırdım. Almanların savaştan sonra hiç altını kalmamıştı. Bak, on yılda nerelere geldiler. Yine de,bu cevap politikacıları tatmin etmeyecektir. Şu Goldfinger'e nasıl yaklaşacaksın? Belki kirli işlerini filan yaptıracak birini arıyordur.

Bond düşünceliydi.

— Ondan iş isteyerek bir yere varabileceğimi sanmıyorum efendim. O sadece kendinden daha güçlü ya da zeki insanlara saygı duyuyor. Onu kanasta olayında rezil ettim. Karşılığında benimle golf oynamak istediğini söyleyen bir mesaj gönderdi. Belki de en iyisi gidip onunla golf oynamak.

— Şu hale bakın! En iyi adamlarımdan biri vaktini nasıl geçiriyor! Pekâlâ. Nasıl istersen öyle yap. Ama oyunda adamı yenmen gerek. Ona nasıl bir hikâye uyduracaksın?

Bond omuz silkti.

— Hiç düşünmedim. Evrensel İhracat'tan ayrılsam iyi olur. O işte gelecek yoktu zaten. İş ararken, tatile

çıkıyorum. Kanada'ya yerleşmeyi düşünüyorum. Buradan bıktım. Onun gibi bir şey işte. Yine de bu adamın kolay kolay aldatılabileceğini sanmıyorum.

— Tamam. Sakın benim de bu işle ilgilenmediğimi sanma.

M. nin sesi değişmişti. Yüzündeki ifade de öyle. Gözleri sabırsız ve emir verir gibiydi.

— Sana bankanın söylemediği bir şey söyleyeceğim. Goldfinger'in altın külçelerinin neye benzediğini ben de biliyorum. Bugün bir tanesi elimdeydi. Üzerinde bir Z harfi var. Geçen hafta Fas'ta yanan depodan elde ettiklerimizle birlikte geldi. Savaştan beri aynı külçelerden belki yirmi tane geçti elimize.

Bond, M. nin sözünü kesti:

— Ama Fas'tan gelen o külçe, SMERSH'in* kasasından çıkmıştı.

— Biliyorum. Diğer on dokuz külçe de SMERSH ajanlarından alınmıştı. M. sustu. Biliyor musun 007, Goldfinger SMERSH'in hazinecisi ya da dış ülkeler bankası gibi biri çıkmazsa hiç şaşmam.

*

**

James Bond, DBIII'ü son hız sürüyordu. Rochester'in trafiğine girmeden önce, tepeden inerken arabayı ikinci vitese aldı . Motor hafifçe mırıldanarak itiraz etti. Bond yine arabayı üçüncü vitese aldı, tepenin sonundaki ışıklara yakalanmadan geçmeyi başardı. Sonra mecburen yarım saat sürünerek gideceği kuyruğa girdi. Yarım saat adım adım ilerlemek, tabii şansı varsa...

Bond motoru ikinci vitese geçirdi, arabayı kendi haline bıraktı. Yanındaki koltuğa attığı Morland sigara paketinden bir tane çıkardı, arabanın çakmağıyla yaktı.

Sandwich'e giderken A20 otoyolu yerine A2'yi özellikle seçmisti. Goldfinger'in arazisini, imparatorluğunu görmek istiyordu.Sonra Thanet Adası'ndan geçip,

* SMERSH: Rusça Simert Splonam, casuslara ölüm anlamına gelir. KGB'nin cinayet ve işkence bölümüdür.

Ramsgate'ye yönelecekti. Çantasını Channel Packet'te bırakacak, erkenden öğle yemeğini yiyip, Sandwich'e doğru yola koyulacaktı.

Arabayı şirket vermişti. Aston Martin ya da Jaguar 3.4'ü teklif etmişlerdi. Ama Bond, DBIII'ü almıştı. Zengin, hayatta hızlı ve iyi şeylere düşkün genç bir iş-adamının arabasıydı bu. Metalik gri rengiyle çok çarpıcı bir arabaydı. Gece biri tarafından izlenir, ya da başkasını izlerse, ön ve arka ışıkların rengini ve cinsini değiştirebiliyordu. Ön ve arka tamponlar çeliktendi. Şoför koltuğunun tam altına uzun menzilli bir Colt 45 yerleştirilmişti. Bundan başka, arabada tüm gümrükçüleri atlatabilecek kadar gizli bölme vardı.

Bond, hemen büyük bir arabanın bıraktığı boşluğa kaydı, on metre kadar ilerledi. Direksiyondaki adam, başının tam ortasına bir şapka oturtmuştu. Kötü şoförlerin en belirgin özelliğidir bu. Şoför, öfkeli öfkeli klakson çaldı. Bond pencereden dışarı sarktı, şoföre yumruğunu salladı. Klakson sesi hemen kesildi.

Ya M. nin şu teorisine ne demeli? Mantıklıydı. Ruslar adamlarına az para ödemekle ün salmışlardı. Merkezlerin kasaları hep tamtakırdı. Görevliler sürekli, doğru düzgün bir yemek yiyemediklerinden şikâyet ederlerdi. Belki SMERSH, Güvenlik Bakanlığı'ndan yeterince para alamıyordu. Belki Güvenlik, Maliye Bakanlığı'nı ikna edemiyordu. Ama sonuç değişmiyordu. Para yüzünden, boşuna telsizle zaman harcanıyor, verilen sözler tutulmuyordu. Rusya dışında parayı merkezlere transfer edebilen, aynı zamanda Moskova'dan yardım istemeden ülke dışındaki SMERSH merkezlerini yürütebilecek kadar zengin birini bulmuş olabilirlerdi. Üstelik Goldfinger, düşman bir ülkenin parasını mahvediyordu. Bütün bunlar doğruysa, bu iş tam SMERSH için biçilmiş kaftandı. Dışardan hatasız yönetilen parlak bir organizasyon. Bond altı arabayı arkada bırakıp, Chatham Tepesi'ne tırmanırken, bunun Goldfinger'in altın hırsını açıkladığını düşünüyordu. SMERSH'e

bağlılık ya da Lenin Nişanı düşünülürse, Goldfinger on ya da yirmi bin dolar bulmak için, koşulları kendi yararına değiştiriyordu. Goldfinger parayı kendi için kazanmıyordu. SMERSH'in özelliği, korku ile disiplin sağlamaktı ve bu amaç için asla yeterince para bulunamazdı. Goldfinger, dünyayı fethetmek için para buluyordu! Yakalanmak onun için önemli değildi. Geçmişte çevirdiği dolaplar ortaya çıksa bile, en fazla iki, üç yıl yerdi.

Gillingham eteklerinde trafik seyrekleşmeye başlamıştı. Bond yeniden hızlandı. Ama artık acele etmiyordu. Elleri ve ayakları otomatikleşmişti.

Demek 1937'de, SMERSH Goldfinger'in beline bir kemer takıp, Batı'ya göndermişti. Leningrad'daki casus okulunda, Goldfinger çok yetenekli bir öğrenciydi herhalde. Ona savaş çıkacağını, yavaş yavaş altın toplaması söylenmişti. Goldfinger asla casuslarla karşılaşmamalı, asla mesaj alıp vermemeli, asla kirli işlere bulaşmamalıydı. The Times gazetesine ilgi çekmeyen bir ilan veriyorlardı ve Goldfinger on bin dolarlık külçeyi, posta kutularından birine bırakıveriyordu. Bir köprüye, bir kayanın altına ya da bir ağaç kovuğuna. Ve asla aynı yere ikinci kez gitmiyordu. Ajanın gizli hazineyi bulması, artık Moskova'nın işiydi. Savaştan sonra Goldfinger palazlanmaya başlamıştı. Artık para bankalardaki özel kasalara, istasyonlardaki kilitli dolaplara bırakılıyordu. Ama aynı kural hâlâ geçerliydi. Belki yılda bir kez, bir tren seyahati sırasında cebine konan bir mektupla emirler kendisine iletiliyordu. Değişmeyen tek şey, üzerine minik Z harfi kazınmış altın külçelerdi. İngiltere Bankası'ndaki işine sadık Albay Smithers'in rastlantı sonucu öğrendiği külçeler.

Şimdi Bond, Faversham'ın sayısız meyve bahçeleri arasında ilerliyordu. Sol yanında Thames parlıyordu. Köprünün üzerindeki trafik bir hayli yoğundu. Centerbury yolundan ayrılarak ucuz tatil bölgelerinden geçen otobana çıktı. Elli kilometre hızla ilerlerken,

direksiyonu hafifçe tutuyor, egzozun mırıltısını dinliyordu.

Bond düşünmeye devam etti. Goldfinger SMERSH'in kanlı ağına milyonları aktarırken, bir yandan da hazinesini büyütüyordu. Kremlin'de trampetlerin çalınıp, bütün dünyanın ele geçirileceği gün için. Moskova'nın dışında hiç kimse durumdan kuşkulanmıyordu. Metalürji, kuyumculuk ile uğraşan, Blades ve St. Royals'ın saygıdeğer üyesi Goldfinger'in dünyanın en büyük hainlerinden biri olduğunu kimse bilmiyordu. Dünyanın her yerinde, binlerce SMERSH kurbanının ölümü için para sağlanmıştı. SMERSH, Smiert Spionam, Yüksek Sovyet'in cinayet mekanizması! Yalnız bu adamdan M. kuşkulanıyor, gerçeği yalnız Bond biliyordu. Ve Bond, dünyanın öbür ucunda rötar yapan bir uçak yüzünden, bu adamla karşı karşıya gelmişti. Bu meslekte bu gibi rastlantılar kaç kez başına gelmişti? Bond acı acı gülümsedi. İşte şimdi ona meydan okuyacaktı. Neyle? Bir çanta dolusu golf sopasıyla mı?

Beş mil sonra Bond, Herne Körfezi'ni geride bırakmıştı. Gökyüzünde üç tane jet belirdi. Bond motorların homurtusunu duydu. Bir dörtyol ağzına geldi. Sol tabelada RECULVER yazıyordu. Altında eski Reculver kilisesinin resmi vardı. Bond yavaşladı ama durmadı. Gözlerini açık tutarak, yavaş yavaş ilerlemeye devam etti. Bu kıyı şeridi kaçakçılığa son derece müsaitti. Herhalde Goldfinger, Ramsgate'i kullanıyordu. Küçük ve sessiz bir limandı. Gümrükçüler ve polislerin Fransa'dan gelen konyak dışında bir şeyi umursadıkları yoktu. Yol ve kıyı arasında sık ağaçlar, bir fabrika bacası ve irili ufaklı evler vardı. Evet, fabrika bu olmalıydı. Az sonra Bond tabelayı gördü: THANET ALAŞIM, İŞİ OLMAYAN GİREMEZ. Bond ilerlemeye devam etti. Sağa dönüp, Manston düzlüğünden Ramsgate'e doğru ilerlemeye başladı.

Saat on iki olmuştu. Bond, Channel Packet'in en üst katında banyolu bir oda tuttu. Çantasını açtıktan sonra snack bara indi. Bir vokta tonikle, bol hardallı

jambonlu nefis sandviçlerden yedi. Sonra arabasına atladı, Sandwich'de Royal St. Marks'a doğru yol almaya başladı.

*

**

Bond elinde golf sopaları, bakıcının odasına girdi. Alfred Blacking golf arabalarını gözden geçiriyordu.

— Merhaba Alfred.

Alfred birden başını kaldırdı. Güneştan yanmış meşin gibi yüzünde bir gülümseme belirdi.

— Bay James!

El sıkıştılar.

— Görüşmeyeli on beş, yirmi yıl olmalı. Hangi rüzgâr attı sizi buraya? Geçen gün biri bana, diplomat gibi bir şey olduğunuzu söylüyordu. Hep dış ülkelerdeymişsiniz.

Bond golf sopalarını duvara dayadı. Geri dönmek ne güzeldi. Hiçbir şey değişmemişti. Gençliğinde bir ara günde iki kere, buraya gelip golf oynardı. Blacking onu hep desteklemişti. Gerektiğinde elinden tutmuştu.

— Benimle oynamaz mısınız bugün?

— Özür dilerim, birine söz verdim. Her gün saat ikide aynı adamla oynuyorum. Devamlı müşterimiz. Cecil de, şampiyona için Princes'de çalışıyor. Hey Tanrım, üzüldüm şimdi! Ne kadar kalacaksınız burada?

— Fazla kalmayacağım. Aldırma. Ben de kendi kendime atıştırırım.

— Kiminle oynuyorsun?

— Goldfinger! isminde biri.

— Goldfinger! Onu tanıyorum. Geçen yıl Amerika'da tanışmıştık.

— Sahi mi?

Anlaşılan Alfred, Bay Goldfinger'in hiç tanıdığı olmadığına inanıyordu. Dikkatle Bond'un yüzüne baktı.

— İyi mi bari?

— Şöyle böyle. Dokuzun dışında iyi oynuyor.

— Seninle her gün oynamaya geliyorsa, golfü ciddiye

alıyor demektir.

— Evet, öyle görünüyor.

Alfred'in yüzünde, Bond'un çok iyi tanıdığı bir ifade belirdi. Blacking, bu müşteriden hoşlanmıyordu. Yine de iyi müşteri olduğu için, adama soğuk davranamıyordu.

Bond gülümsedi.

— Hiç değişmemişsin Alfred. Onunla benden başkası oynamaz demek istiyorsun. Farquharson'u hatırlıyor musun? İngiltere'nin en yavaş oyuncusuydu. Yirmi yıl önce onunla oynadığını hatırladım. Haydi anlat. Goldfinger'den neden hoşlanmıyorsun?

Alfred güldü.

— Asıl değişmeyen sizsiniz Bay James. Hep soru sormaktan hoşlanırdınız.

Bond'un yanına yaklaşıp, sesini alçalttı.

— Müşteriler onun hile yapmasından kuşkulanıyorlar. Yâni hep kazanıyor da. Ama dedikodu tabii bunlar. Ben öyle bir şey görmedim. Sessiz bir beyefendi. Reculver'de evi var. Buraya sık sık gelirdi. Son yıllarda İngiltere'ye yılda bir, iki kez gelir oldu. Telefon edip, oynamak isteyen olup olmadığını soruyor. Eğer oyuncu yoksa, ben ya da Cecil ile oynuyor. Bu sabah telefon etti.

Alfred, Bond'un yüzüne baktı.

— Herhalde bu akşam üstü onunla oynamak istemezsiniz. Burada boş boş gezinmeniz garip kaçacak. Benim onu başkasına kaptırmak istemediğimi düşünebilir.

— Saçmalama Alfred. Sen de bu işten para kazanıyorsun. Neden üçümüz birlikte oynamıyoruz?

— Goldfinger üçlü oynamıyor. Oyunun çok yavaşladığını söylüyor. Ben de adama hak veriyorum doğrusu. Sakın benim ücretim konusunda endişelenme. Dükkânda yığınla yapacak iş var. Bir gün olsun boş kalırsam, sevineceğim.

Alfred saatine baktı.

— Neredeyse gelir.

— Teşekkürler Alfred. Ben de şu adamın nasıl oynadığını bayağı merak etmeye başladım. Benim sopalarımı onartmaya geldiğimi filan söyle. Bir şeyler uydur işte. Savaştan önce burada oynadığımı söylersin. Ben dükkândan çıkmam bir süre. O da kiminle oynayacağını düşünür taşınır. Belki benden hoşlanmaz da, yine seninle oynamak ister. Oldu mu?

— Çok iyi Bay James. Siz bana bırakın. İşte arabası göründü.

Blacking pencereyi gösterdi. Yarım mil ötede, sarı bir araba otoparka yaklaşıyordu.

— Garip bir araba. Gençliğimizin arabalarından, dedi Alfred.

Bond antika Rolls Royce'un ihtişamla otoparka girişini seyretti. Harika bir arabaydı bu! Nikelajları güneşte pırıl pırıl parlıyordu. Yirmi yıl önce göze çok çirkin gelen bu araba, nedense bugün insanı büyülüyordu. İlerdeki yola merakla bakan farları, eski pompalı klaksonu hep pirinçtendi. Siyah tepesi ve çerçeveleri dışında araba sarıydı. Lord Lonsdale bunun gibi bir dizi arabayla Darby ve Ascot'a giderdi.

Ya şimdi? Şoför mahallinde, sütlü kahverengi yağmurluk ve şapka giymiş çirkin biri oturuyordu. Gözündeki siyah gözlükler bile Goldfinger'in çirkinliğini saklayamıyordu. Goldfinger baştanbaşa siyahlar içindeydi. Her iki adam da, hiç kımıldamadan oturmuş, ileri bakıyorlardı.

Araba yaklaşıyordu. Adamın ve arabanın kocaman farlarıyla birlikte üç çift göz dik dik Bond'a bakıyorlardı.

Bond bir kaç adam geriledi ister istemez. Sonra, odanın karanlık bir köşesine çekildi, kendi kendine gülümsedi.

II. KISIM: TESADÜF

VIII. BÖLÜM

KAZANILMASI GEREKEN OYUN

— Tünaydın Blacking. Hazır mısın?

Ses ilgisiz ve otoriterdi.

— Dışarda bir araba gördüm. Yoksa oyun oynamak isteyen biri mi var?

— Emin değilim efendim. Eski bir müşterimiz golf sopasını tamir ettirmeye geldi. Sormamı ister misiniz?

— Kim bu adam? İsmi ne?

Bond gülümsedi. Kulakları hemen dikildi. Her söyleneni duymak istiyordu.

— Bay Bond, efendim.

Kısa bir sessizlik oldu.

— Bond mu?

Ses değişmemişti. Şimdi kibardı.

— Geçenlerde Bond diye biriyle tanıştım. Adı neydi dedi?

— James, efendim.

— Evet.

— Benim burada olduğumu biliyor mu?

— Dükkânda efendim. Gelirken arabanızı görmüş olabilir.

Bond düşündü: Alfred hayatında hiç yalan söylememişti, bu huyunu şimdi değiştirecek değildi ya.

Goldfinger, Alfred'den bilgi almak istiyordu anlaşılan.

— Bu adam ne çeşit oyun oynuyormuş? Kaçıncı deliğe kadar?

— Gençken çok iyi oynardı efendim. Yıllardır kendisini görmedim.

— Hmmm.

Bond adamın durumu değerlendirdiğini seziyordu. Oltayı sezmiş, yemi yutacaktı. Bond meşgul görünmeye karar verdi. Sırtını kapıya dönmüştü.

— Galiba tanıştık.

Kapıdan gelen ses, alçak ve ilgisizdi.

Bond çabucak omuzunun üzerinden baktı.

— Beni korkuttunuz. Oooo, siz Gold, Goldman... yani Goldfinger'sınız.

Bond rolünü fazla abartmadan oynamaya çalışıyordu. Kuşkulu bir sesle:

— Nereden çıktınız böyle? diye sordu.

— Size burada oynadığımı söylemiştim. Unuttunuz mu?

— Hatırlamıyorum.

— Bayan Masterson size mesajımı iletmedi mi?

— Hayır, mesaj neydi?

— Burada olacağımı, sizinle golf oynamak istediğimi söyledim. Alfred'le oynayacaktım. Onun yerine sizinle oynarım.

Goldfinger hiç kuşkusuz zokayı yutmuştu. Şimdi Bond oltayı bütün gücüyle çekmek zorundaydı.

— Başka bir gün oynasak nasıl olur? Ben buraya golf sopam için gelmiştim.

— Ama golf sopası almak beş dakika bile sürmez, dedi Goldfinger. Blakcking, Bay Bond'un takımlarını taşıyacak bir adamın var mı?

— Evet efendim.

— Öyleyse oynuyoruz.

Bond iç çekerek, çantasını aldı.

— Peki öyleyse.

Ama yine de rolünü sonuna kadar oynayarak, Goldfinger'i son bir kez vazgeçirmeyi düşündü.

— Sizi uyarıyorum, ben para ile oynarım. Sırf eğlence olsun diye, topu oraya buraya vuramam.

Goldfinger'in gözlerinde bir ışık mı yanıp sönmüştü? Kayıtsız bir tavırla:

— Bana göre hava hoş, dedi. Nasıl isterseniz. Sanırım dokuz oynadığınızı söylemiştiniz.

— Evet.

— Nerede, sorabilir miyim?

— Huntercombe'de.

Bond, Sunningdale'de de dokuz oynuyordu. Ama Huntercombe daha kolay bir sahaydı. Huntercombe'de dokuz, Goldfinger'i ürkütmezdi.

— Ben de dokuzum. İşte, tabelada da yazıyor. Öyleyse iyi bir oyun olacak.

Bond omuz silkti.

— Siz bana göre daha ustasınız.

— Yok canım. Yine de, Miami'de benden aldığınız parayı hatırlıyor musunuz? On bindi. Kumar oynamayı severim. Bunun iki katına oynayalım sizinle.

— Çok büyük bir rakam bu, dedi Bond umursamazlıkla. Elbette, benim için kolay kazanılmış paraydı o. Ne yapalım, haydan gelen huya gider. On bin dolara oynarım.

Goldfinger arkasını döndü.

— Öyleyse oyun başlayabilir. Çok teşekkürler Bay Blacking. Ücretinizi benim hesaba yazın. Sizinle oynayamadığıma üzüldüm. Taşıyıcı ücretlerini de ben öderim.

Alfred Blacking içeri girip, Bond'un golf sopalarını aldı. Dik dik Bond'a baktı. Göz kırptı.

— Size söylediklerimi unutmayın. Düz atışlarda biraz alıştırma yapmanız gerek...

Az sonra oyun alanındaydılar. Goldfinger havaya para attı.

— Tura.

Yazı geldi. Goldfinger kutusundan yepyeni bir top çıkardı.

— Dunlop 65, dedi. Bir numara. Hep aynı topu kullanırım. Sizinki nedir?

— Penfold, Hearts.

Goldfinger merakla Bond'a baktı.

— Tamamen kurallara göre oynuyoruz değil mi?

— Elbette.

— Öyleyse tamam...

IX. BÖLÜM

FİNCAN VE DUDAK

Goldfinger vakit kaybetmeden atışını yaptı. Bond, peşinde Hawker onu izliyordu.

— Golfü tüm kurallarına uyarak oynayacağımızı sanmıştım, dedi Bond. Ama o sayıyı size veriyorum. Bir sayı ilerdesiniz benden.

Goldfinger başını salladı. Yine o kusursuz vuruşuyla, topa vurdu.

İkinci delik, her iki tarafı kumluk tümseklerle dolu, çok zorlu bir delikti. Hafifçe esen rüzgâr da oyunda etkili oluyordu. Bond topa sertçe vurdu, tümseklere doğru yolladı. Rüzgârın da yardımıyla top ilerledi. Tümsekler arasında kayboldu. Çimenin az berisine düşmüştü.

Goldfinger yorum yapmadan yürümeye başladı. Bond yanına gitti.

— Agorafobi nasıl? Bu açık alanlar sizi etkilemiyor mu?

— Hayır!

Goldfinger sağa doğru döndü. Mesafeyi ölçmeye çalıştı. İkinci atışını kafasında tasarlıyordu. Sopasını aldı, dikkatle vurdu. Top çimende sendeledi, sol taraftaki otların arasına düştü. Bond o bölgeyi iyi tanıdı Goldfinger topunu en az iki atışta oradan çıkartabilecekti.

Bond topuna doğru yürüdü. Vuruşuyla, topu çimenlere çıkartmayı başardı. Deliği bir metre kadar geçip, durmuştu. Goldfinger iyi atış yaptı, ama topu düzlüğe çıkartamadı. Bond'un topu deliğe sokmak için iki vuruş hakkı vardı. Vuruşunu yaptı. Top iki santim

beride durdu. Goldfinger sahadan çekildi. Bond topu deliğe soktu.

Sessizce tepeden aşağı inmeye başladılar. Sessizliği bozan Goldfinger oldu.

— Hangi şirkette çalışıyorsunuz?

— Evrensel İhracat.

— Nerede bu?

— Londra, Regent's Park.

— Ne ihraç ediyorsunuz?

Bond birden kendine geldi. Adama çevap vermeliydi. Bu oyun değil, işti. Her şeyden önce işini düşünmeliydi.

— Dikiş makinesinden tankere kadar her şey...

— Siz hangi bölümde çalışıyorsunuz?

Bond, Goldfinger'in gözlerini üstünde hissediyordu.

— Ben hafif silahlar bölümündeyim. Vaktimin çoğu, şeyhlere tabanca satmakla geçiyor. Dışişlerinin ülkede kullanmak istemediği silahları satıyorum.

— Çok ilginç.

Goldfinger'in sesi sıkılmış gibiydi.

— Pek ilginç sayılmaz, dedi Bond. O işi bırakmayı düşünüyorum. Şimdi tatildeyim. İngiltere'de istikbal göremiyorum. Elimde olsa, Kanada'da yaşamak daha hoşuma giderdi.

— Öyle mi?

Tepeden inince, Bond kendi topunun Goldfinger'in topundan ilerde olduğunu görüp rahatladı. Goldfinger kaşık biçimdeki sopasını aldı. Engelleri geçmek için vuruş yapacaktı.

Bond, adamın her zamanki gösterişli vuruşunu yapmasını bekledi. Sopadan garip bir ses çıktı. Goldfinger'in topu, Cehennem Engeli ne girmişti. Burası çakıl taşlarıyla dolu bir çukurdu.

Bond, altı pirinç sopasını kullanmaya karar verdi. Topa rasgele vuracaktı. Tam o sırada bir şıngırtı duydu. Goldfinger, cebindeki bozuk paraları şıngındatıyordu.

Bond gülümdesi.

— Ben atışımı yapana kadar, lütfen paralarınızı

şıngırdatmayın.

Bond, arkasını döndü. Goldfinger cevap vermedi, ama şıngırtı durmuştu. Bond pirinç sopayı kullanmaktan vazgeçti. Atışını kaşık sopayla yaptı. Top vadiden geçmişti.

Goldfinger de engeli aştı. Oyun yine berabereydi.

Altıncı delik, İngiltere'de 'Bakire' ismiyle bilinir. Çevresi engellerle sarılı dar bir yeşil alandır. Rüzgârın bu delikte etkisi çok büyüktür. İlk atışta Goldfinger'in topu derin engellerden birine saplandı. Bond'un topu ise deliğe altı metre kadar yaklaştı. Vuruş sırası Goldfinger'e geldiğinde, adam sakin ve tek bir hareketle topu kumların arasından çıkarıp, deliğe soktu. İnanılmaz bir şeydi bu! Lanet olsun! Nasıl yapmıştı?

Sıra Bond'a geldiğinde, top tam deliğin üzerinden geçip, yarım metre öteye yuvarlandı. Goldfinger bir sayı öne geçmişti. Bond kendine kızmaya başlıyordu. Budala gibi o sayıyı kaçırmıştı. Yedinci delik, beş yüz metre ötedeydi. Her ikisi de iyi birer vuruş yaptılar. Goldfinger'in ikinci vuruşu, topu yeşil alanın elli metre dışına gönderdi. Bond'un sayıları eşitlemesi gerekiyordu. Ama top, inadına kum tepeciklerinin arasına düştü. Bir sonraki atışta da topu çıkartamadı. Goldfinger ise, çoktan yeşil alana varmıştı bile. Üç sayı ilerdeydi.

Bond, Hawker'den yeni bir top istedi.

— Bakire'de ne yaptı, gördünüz mü efendim? dedi Hawker.

— Evet, lanet olsun. Harika bir vuruştu.

Hawker şaşırmıştı.

— O engelde ne yaptığını görmediniz mi efendim?

— Hayır, uzaktaydım. Ne yaptı?

Hawker dokuzuncu deliğin çevresindeki engellerden birine yürüdü. Topuğuyla kumda bir çukur açtı, topu bu deliğe koydu. Sonra topun hemen yanına gelip, bacakları bitişik durdu.

— Bakın efendim.

Hawker dokuzuncu deliğe doğru bakıp, zıpladı.

— Deliğe bakmak için zıplamıştı efendim, tıpkı

benim gibi.

Hawker ayaklarının dibindeki topu gösterdi. Ayakların zıplarken yaptığı hareketle, top delikten çıkmış, kolay bir vuruşa uygun, düz zemine gelmişti.

Bond, Hawker'e bir süre baktı.

— Teşekkürler Hawker. Bana sopamı ver. Bu oyunda ikimizden biri kaybedecek. Ama bu ben olmayacağım.

Bond, onuncu alanın başlangıç noktasına yürüdü. Goldfinger, durmuş sabırsızlıkla sopasını bir o yana, bir bu yana sallıyordu. Nedense Bond'un öfkesi yatışmıştı: Kendine çok güveniyordu.

Royal St. Marks'daki en tehlikeli delik, onuncu deliktir. Goldfinger iki iyi vuruştan sonra, topu aprona göndermişti. Bond yedi numaralı sopasını aldı. Topu çok hızlı göndermek için bunu seçmişti. Rüzgârı da hesaba katarak, hızlı vurdu. Top sola doğru yol almaya başladı. Sağdaki engelden yeşil alana savrulmuş kumların üzerine düştü. Goldfinger'in atışı ise, deliğin bir metre uzağına düştü. Bond'a sıra geldiğinde topa hızlı ama ustaca vurdu. Bond topunun şimşek gibi yeşilliklerin üzerinde ilerlediğini görünce, dehşete kapıldı. Birden bir mucize oldu. Top bir mıknatısın çekimine kapılmış gibi geri dönüp, deliğe düştü.

Birlikte bir sonraki alana doğru yürümeye başladılar.

— Sahi, o güzel Bayan Masterson'a ne oldu? diye sordu Bond.

Goldfinger önüne bakıyordu.

— Artık benim yanımda çalışmıyor.

Bond, aferim kıza! diye düşündü.

— Onu tekrar görmeliyim. Nereye gitti?

— Söyleyemem.

On birinci delik de, Bond'un aradaki farkı bir sayıya düşürmesiyle geçildi.

On iki ve on üçüncü delikler de, beşer atışlarla geçildi. Goldfinger atışlarda bir hayli zorlandı.

Az sonra güneş batmaya başlamıştı. Gölgeler uzuyordu. Bond tam atışını yapacakken bu kez

Goldfinger'in gölgesi kendine engel oldu.

— Gölge ediyorsunuz Bay Goldfinger.

Bond öfkesine hakim olmaya çalışıyordu.

Goldfinger, kaşlarını havaya kaldırıp, soru sorar gibi Bond'a baktı. Cevap vermeden bekledi.

Bond tekrar topuna döndü. Son derece zorlu bir vuruştu bu. Mesafe çok uzaktı. Adeta o anda dünya durmuştu. Nasıl olduysa, Bond atışını yaptı. Top engellerin ardında yere vurdu, zıpladı ve deliğin yanına bir yerlere düştü.

Hawker, yanına gelip sopasını Bond'un elinden aldı. Yanyana yürüdüler.

— Otuz yıldır böyle atış görmemiştim Bay Bond. Ne yalan söyleyeyim, bir ara sizi yenildi sandım.

— Neredeyse yeniyordu Hawker. O topa ben değil, Alfred Blacking vurdu sayılır.

Bond sigara çıkardı, bir tane de Hawker'e verip yaktı.

— Berabereyiz. Üç delik daha kaldı. Gözlerimizi açık tutmalıyız. Anlıyorsun değil mi?

— Hiç merak etmeyin efendim. Ben gözümü ondan ayırmam.

On altıncı alanı, üçer vuruşla yarılamışlardı. Deliğe varmaya az kalmıştı. Bond bu deliğe topunu sokarsa, on sekizincide Goldfinger'i yenme olasılığı çoğalıyordu. Bond bu alanda Goldfinger'in topunun kaybolması için dua etmeye başladı.

On sekizinci deliğin çevresi, tam bir ormandı. Dün gece yağan kırağı, hâlâ otların üstündeydi. Topu bulmak şansa kalmıştı. Goldfinger ve malzemesini taşıyan adam çevreyi araştırmaya başladılar. Bond yürürken, birden ayağına bir şey değdi. Lanet olsun. Görmemezlikten gelse miydi? Omuz silkerek, eğilip topu aldı. Evet, bir Dunlop 65'di bu.

— Buldum, dedi homurdanarak. Hayır, hayır. Özür dilerim. Siz bir numara kullanıyordunuz, değil mi?

— Evet, dedi Goldfinger.

Sesinden sabrının tükenmek üzere olduğu anlaşılı-

yordu.

— Bu top yedi numara.

Bond elinde top, Goldfinger'e doğru yürüdü. Goldfinger küfreder gibi topa baktı.

— Benim değil.

Sonra sopasıyla otları karıştırmaya devam etti. Hemen hemen yeni bir toptu bu. Bond, topu cebine koyup, aramaya başladı. Saatine baktı. Kuralların tanıdığı beş dakikalık arama süresi bitmek üzereydi. Yarım dakika sonra, Bond on sekizinci delikteki galibiyetini ilan edebilirdi. Golf kurallarına uyalım, demişti Goldfinger. Pekâlâ dostum, istediğin olacak, diye düşündü Bond.

Goldfinger sopasıyla neredeyse otları paralayacaktı.

— Korkarım zaman doldu, dedi Bond.

Goldfinger homurdandı. Tam ağzını açmıştı ki, malzemeciden bir çığlık koptu:

— Buldum efendim! Dunlop bir numara!

Bond, Goldfinger'le birlikte adamın yanına gitti. Evet, yepyeni bir Dunlop'tu bu. Bond topu inceledi. Mucize, mucizeden de öte bir şeyler olmuştu. Üstelik top düz bir yerde duruyordu. Bond bir Goldfinger'e bir de malzeme taşıyan adama baktı.

— Çok şanslı bir vuruş yapmışsınız.

Goldfinger sakin görünüyordu. Malzemeci omuz silkti.

— Öyle görünüyor.

Bond, Goldfinger'in atışını seyretmek için döndü. Çok iyi bir atıştı. Top yeşil alana doğru fırlayıp gözden kayboldu. Hawker, ağzına bir ot iliştirmiş, topu seyrediyordu. Bond acı acı Hawker'e gülümsedi.

— Dostumuz engele mi takıldı, yoksak herifçioğlu yeşil alanda mı?

— Yeşilde efendim, dedi Hawker, duygusuz bir tavırla.

Bond kendi topuna doğru yürüdü. Galibiyet cebindeyken, yine zor durumda kalmıtı. Başlangıç noktasına baktı. Sonra deliğin uzaklığını gözleriyle

ölçtü. Zorlu bir vuruş olacaktı bu.

Şimdi aklın yalnız topta olsun. Yavaş ol. Kolay bir vuruş bu aslında. Falso verirsen, yeşil alana yollarsın. Bond dikkatle topa vurdu. Top tam istediği noktaya düşmüştü. Hayır, lanet olsun! İkinci zıplayışta yere vurmuş geri dönüp yeşil alanın dışına çıkmıştı. Tanrı cezasını versin! Topu o kumluk çukurdan çıkarmaya olanak yoktu. Bond bir sigara yakıp düşünmeye başladı.

Hawker yanına geldi.

— O topu bulması bir mucizeydi, dedi Bond.

— Bulduğu top onun değildi efendim.

— Ne demek istiyorsun?

— Para alışverişi oldu efendim. Foulks o topu pantolonunun paçasından düşürmüş olmalı.

— Hawker, dedi.

Bond hayretten donakalmıştı. Çevresine bakındı. Goldfinger ve malzemecisi, elli metre ötedeydiler, yeşil alana doğru yürüyorlardı.

— Gördüğüne yemin eder misin? Nasıl emın olabiliyorsun?

Hawker yarı utanarak gülümsedi.

— Çünkü adamın topu, benim golf çantamın altındaydı efendim.

Bond'un ağzının bir karış açıldığını görünce ekledi.

— Özür dilerim efendim. Size yaptıklarından sonra, kendimi tutamadım. Söylemeyeyim dedim ama, yine size hile yaptı.

Bond kendini tutamadı, güldü.

— Demek bana oyunu kazandıracaktın Hawker! Ama adam çizmeyi aştı artık. Bir şeyler düşünmem gerek. Onu mutlaka yenmeliyim!

Bond'un eli, cebindeki toptaydı. Birden aklına bir fikir geldi. Tamam, buldum! Hawker'in yanına gitti. Diğerlerine baktı. Goldfinger durmuştu. Arkasını Bond'a dönmüş, çantasından sopalarını çıkarıyordu. Bond, Hawker'i dörttü.

— Al bunu.

Topu Hawker'in eline tutuşturdu.

— Topları yerden topladığın zaman hangi deliğe girmişse, Goldfinger'e bu topu ver, tamam mı?

Hawker ileri doğru yürüdü. Yüzünde boş bir ifade vardı.

— Anladım, siz sopanızı seçin.

Hawker yeşil alana yürüdü. Tam golf sopasının yanında durdu. Sonra bayrağın arkasına geçip, yere diz çöktü. Ayağa kalktı.

— Sağa doğru falsolu atın efendim. Bayrağı çıkarayım mı?

— Hayır kalsın.

Hawker delikten uzaklaştı. Goldfinger yeşil alanın sağında, tam kendi topunun yanında duruyordu. Bond sopasına eğildi. Haydi bakalım! Sakın kımıldama! Şimdi vur! Topa tam ortadan vurdu. Çok mu sert vurmuştu acaba? Top dümdüz gitti, sonra dönerek durdu.

Bond derin bir iç çekti. Dönüp Goldfinger'e baktı. Haydi bakalım, şimdi ne yapacaksın, Bay Auric Goldfinger?

Goldfinger vuruşunda başarılı olamadı.

— Tamam, tamam, dedi Bond. Berabere. Son bir delik kaldı.

Topları mutlaka Hawker'in yerden toplaması gerekiyordu.

Hawker eğilip, yerden topları aldı. Topun birini Bond'a doğru attı, diğerini Goldfinger'e verdi. Her zamanki gibi Goldfinger önde, yeşil alandan çıktılar. Bond, Hawker'in elinin cebine gittiğini gördü. Şimdi vuruş noktasında Goldfinger hiçbir şey sezmemeliydi!

Ama durum berabereyken, iyi bir oyuncu topundan çok, deliğin uzaklığını, rüzgârın hızını düşünürdü. Goldfinger, topu çivinin üzerine yerleştirdi. İki kez alıştırma yaptı, sopasını salladı. Sonra eğilip topa baktı. Hiç kuşkusuz, topun her zaman kullandığı top olmadığını görecekti! Ama doğruldu, kolu geri doğru kalktı, sol diz kıvrıldı ve tak! Top dümdüz yol almaya

başladı.

Bond'un kalbi duracaktı neredeyse. Şimdi elime düştün işte! Şimdi avucumun içindesin artık! Goldfinger artık yenilmişti. Bond şimdi yavaş yavaş bu galibiyetin tadını çıkaracaktı. Vicdan azabı duymuyordu. Bond iki kez onun hilesini yakalamış, ses çıkarmamıştı. Ortada haksızlık filan yoktu. Zaten oyun bir yana, Bond iş peşindeydi. Goldfinger'i yenmek zorundaydı. Goldfinger kendi kendine, bu Bond denilen adamda bir şeyler var, diyecekti. İşime yarayabilir. Bir maceraperest. Üstelik beni iki kez altetti. Belki Bond yanılıyordu. Ama adama yaklaşmanın başka yolunu da bilmiyordu.

Goldfinger, topunu ustalıkla dar geçitler arasından yeşil alana doğru gönderdi. Deliğe dört ya da beş vuruşta ulaşabilirdi ancak. Ona da vakti kalmamıştı.

Bond kısa bir gösteriden sonra, vuruşunu yaptı. Topu deliğe altı metre uzaklıktaydı şimdi. Tam istediği yerde! Goldfinger'i terletecek, yenilginin tadını gösterecekti.

Gerçekten de, Goldfinger terliyordu. Yüzünde vahşi bir gülümseme ve hırsla, yere doğru eğildi. Bond adamın kafasından geçenleri okuyabiliyordu. Goldfinger doğruldu. Yeşil alana, deliğe doğru yürüdü, mesafeyi ve hizayı gözleriyle ölçtü. Sonra yeniden topuna doğru eğildi. Şakaklarında bir damar pıt pıt atıyordu.

Goldfinger vuruşunu yaptı. Top, deliğe yirmi santim kala durdu. Bond o altı metrelik atışında başarılı olamaz ve topunu deliğe sokamazsa, oyun Goldfinger'indi.

Bond yine kısa bir gösteri yaptı. Birkaç kez topa vuracakmış gibi, sopasıyla alıştırma yaptı. Hiç acele etmedi. Gerginliğin iyice artması için elinden geleni yapıyordu.

— Bayrağı çıkar lütfen, bu kez deliğe sokacağım.

Bir yandan da, topa nasıl falso vermesi gerektiğini düşünüyordu. Vuruşunu yaptı. Hayır, hayır! Çok az

bir farkla deliği kaçırmıştı. Top, sağ tarafta durdu.

— Aman Tanrım, olmadı! dedi Bond.

Topunun yanına gidip baktı.

Goldfinger yanına geldi. Gözlerinde zafer pırıltıları vardı.

— Oyun için çok teşekkürler. Görünüşe göre ben sizden daha iyi oynuyorum.

Bond elindeki toplara baktı. Goldfinger'in topunu alıp uzattı. Birden şaşırdı.

— Ooo!

Goldfinger'in yüzüne baktı.

— Siz bir numara Dunlop kullanmıyor muydunuz?

— Evet, tabii.

Felaketi sezmiş olacak, Goldfinger'in yüzündeki zafer dolu gülümseme silindi.

— Ne oldu? Ne var?

Bond özür diler gibi, konuşmaya başladı.

— Korkarım başka bir topla oynuyormuşsunuz. İşte benim Penfold Hearts'ım. Bu da Dunlop, yedi numara.

Her iki topu da Goldfinger'e uzattı. Goldfinger topları paralarcasına Bond'un elinden kaptı.

Goldfinger'in yüzü yavaş yavaş kızarmaya başladı. Bir toplara, bir Bond'a baktı.

— Ne yazık ki kurallara göre oynuyoruz, dedi Bond. Korkarım son sayıyı kaybettiniz. Oyunu da tabii...

— Ama, ama...

Bond da bu anı bekliyordu. Goldfinger'in kendi kazdığı kuyuya düşmesini...

Goldfinger'in sakin yüzü birden bomba gibi öfkeyle patladı.

— O kumlar arasında bulduğunuz top Dunlop yediydi. Bu topu bana sizin malzemeciniz verdi. Kasten bana yanlış topu verdi. O lanet olasıca he...

— Dur bir dakika, sakin ol, dedi Bond. Hawker, sakın Bay Goldfinger'e yanlış topu görmeden vermiş olmayasın?

Hawker'in yüzünde kayıtsız bir ifade vardı.

— Bana kalırsa efendim, Bay Goldfinger topunu on

yedinci delikte ararken hata yapmış olmalı. Yedi numaralar, bir numaraya çok benzerler. Zaten yaptığı vuruşa bakılırsa, top o kadar uzağa gitmiş olamazdı. Bu bayın topu o noktada bulmuş olması çok garip.

Goldfinger homurdandı. Öfkeyle Bond'a baktı.

— Malzemecimin bulduğu top bir numaraydı. Siz de gördünüz.

Bond başını iki yana salladı.

— Pek iyi bakmadım. Ama doğru topu kullanıp kullanmadığını kontrol etmek oyuncunun görevidir. Yanlış topla vuruş yapıp, üstelik üç kez üstüste oynarsanız bu sizin suçunuz. Başka hiç kimsenin değil. Oyun için çok teşekkürler. Bir gün mutlaka tekrar oynayalım.

Goldfinger, ardında uzun, kara bir gölge, gözleri Bond'un sırtına dikilmiş, düşünceli düşünceli yürüdü.

X. BÖLÜM

ÇİFTLİKTE

Bazı zenginler paralarını bir golf sopası gibi kullanmaktan hoşlanırlar. Bond banyo yaparken, Goldfinger'in de bunlardan biri olduğunu düşünüyordu. Parasıyla dünyayı altüst edeceğini, kendini kızdıran şeyleri bir vuruşta yok edeceğini, karşı tarafı iyi vuruşlarla ezeceğini sananlardandı. On bin dolara oyun oynayarak, Bond'un sinirlerini bozacağını sanmıştı. Goldfinger için bu miktar leblebi çekirdek parası, Bond içinse küçük bir servetti. Her vuruşun, her deliğin ucunda büyük paralar yatarken, insanın kendini oyuna vermesi için, çelik gibi sinirleri olması gerekir. Ekmek parası için oynayan profesyoneller on sekizinci deliğe berabere geldiklerinde, yenilginin soluğunu hep enselerinde hissederler. O yüzden içki sigara içmezler, düzenli bir yaşam sürerler ve sonunda oyunu kazanan, hiç düş gücü olmayan, özel yaşamda sıkıcı kişilerdir.

Oysa Bond için, yüksek gerilim normal yaşamın bir parçasıydı. Baskı ve tehlike onu rahatlatırdı. Tabii Goldfinger'in bunu tahmin etmesine olanak yoktu ve Bond'un oyunu yüksek oynamak istediğini de bilemezdi. Bond kaybedecek olsa, servisin fonundan her zaman para çekebilirdi. Goldfinger herkesi parmağında oynatmaya alıştığı için, kendine oynanan oyunu farkedememişti.

Yoksa farketmiş miydi? Bond banyodan çıkıp, kurulandı. Şimdi o kocaman kafa tıkır tıkır çalışıyor, Bond'u düşünüyor, iki kez durup dururken ortaya çıkıp, yoluna nasıl taş koyduğunu merak ediyordu. Goldfinger tehlikenin kokusunu almış mıydı acaba?

Artık işin bundan sonrası M. ye kalıyordu. Adama yaklaşmanın yeni bir yolunu bulmalıydılar. Bu seferki balık hayli büyüktü. Uzun süre yemi koklayacaktı. Belki oltadan kurtulurdu.

Yatak odasının kapısı vuruldu. Bond havluya sarınarak, kapıyı açtı. Gelen komilerden biriydi.

— Evet?

— Bay Goldfinger sizi telefondan aradı efendim. Size saygılarını yolluyor ve evine akşam yemeğine davet ediyor. Reculver'deki çiftliğe. Altı buçukta kokteyl içilecekmiş. Uzun boylu giyinmenize gerek yok.

— Lütfen Bay Goldfinger'e davetinden çok memnun olduğumu ve mutlaka gideceğimi teşekkürlerimle ilet.

Bond kapıyı kapattı, açık pencerenin önüne gidip denizi seyretti.

— Şu şeytanın işine bak!

Bond kendi kendine gülümsedi.

Saat altıda Bond Bar'a indi, beyaz bir kadeh votka tonik içti. Manston'dan gelen bir grup Amerikalı subay dışında, bar boştu. Viski soda içerken, beyzboldan söz ediyorlardı."Sakın o viskiden fazla içmeyin kuzenlerim, diye düşündü."Hesabı ödeyip, bardan çıktı. Bir süre sonra da, Goldfinger'in evinin bahçesindeydi. Bond arabadan inip, eve bakmaya başladı. Evin arkasından sesler geliyordu. Bond bu seslerin fabrikadan gelebileceğini düşündü. Sağ tarafta, garajların olması gereken yerde, insanı uyaran bir parmak gibi, kalın bir fabrika bacası yükseliyordu. Evin sessiz yüzü, Bond'un saldırıya geçmesini bekliyordu adeta. Bond merdivenlerden çıkıp, cam kapılara doğru yürüdü, zile bastı. Zilin sesini duymadı, ama kapı yavaşça açıldı. Koreli şoför hâlâ başından siyah şapkasını çıkartmamıştı. İlgisizce Bond'a baktı. Hareketsiz duruyordu. Sol eli, kapının kolunda, sağ eli ise bir tabela gibi içeriyi işaret ediyordu. Demek, Goldfinger bu evde yaşıyordu!

Bir sürü odadan geçtikten sonra ana salona girdiler. Goldfinger sessizce tam karşısında duruyordu Bond'un.

Üzerinde fes rengi kadife bir ceket vardı. Elini uzatmadı. Gülümseyerek:

— Geldiğinize çok sevindim Bay Bond, dedi. İkimiz de yalnızız, oturup konuşalım dedim.

— Davetinize teşekkür ederim. Kendi sorunlarıma kafa yormaktan sıkılmıştım. Ramsgate'de pek yapacak bir şey yok.

— Öyle. Sizden özür dilemem gerek. Birisi telefon etti. Yanımda çalışanlardan biri, ben hep Koreli işçileri çalıştırırım, Margate polisiyle başı derde girmiş. Gidip o işi halletmem gerek. Korkarım sizi bir süre yalnız bırakacağım. Lütfen rahatınıza bakın. İçkiler masanın üzerinde. Affınızı isteyeceğim. Yarım saatten fazla sürmez.

— Hiç önemi yok.

Bond bu işin içinde bir iş olduğunu sezmişti.

— Öyleyse şimdilik hoşça kalın.

Goldfinger kapıya doğrü yürüdü.

— Ama burası karanlık. Işıkları açayım.

Kapının yanındaki düğmeye dokunur dokunmaz, bütün abajurlar, tavandaki lambalar yandı. Oda film stüdyosu gibi aydınlıktı. Bond yarı şaşkın, Goldfinger'in kapıdan çıkışını seyretti. Az sonra, bir arabanın çabucak kalktığını, hızla vites değiştirip uzaklaştığını duydu.

Bond ön kapıya yürüdü, açtı, dışarı baktı. Yol boştu. Ana yolda, Margate yönüne giden arabanın ışıklarını gördü. Eve girip, kapıyı kapadı. Hareket etmeden durup, dinlemeye başladı. Büyük saatin tiktakları dışında, evde derin bir sessizlik vardı. Servis kapısını açtı. Kapının ardında uzun, karanlık bir koridor uzanıyordu. Derin, ölümcül bir sessizlik. Kapıyı kapatıp, kuşkuyla pırıl pırıl aydınlık hole baktı. Goldfinger'in evinde yalnız bırakılmıştı. Neden?

Bond içki masasına yürüdü, kendine sert bir cin tonik hazırladı. Hiç kuşkusuz biri telefon etmişti. Ama fabrikadan da ev aranabilirdi. Hizmetçi hikâyesinde kuşkulanacak bir yan yoktu. Goldfinger'in adamı

kurtarmak için, şoförünü yanına alıp gitmesi çok doğaldı. Belki de Bond'dan kendini göstermesini bekliyorlardı. Yoksa biri tarafından şu anda izleniyor muydu? Evde kaç tane Koreli vardı ve en önemlisi, ne yapıyorlardı? Bond saatine baktı. Aradan beş dakika geçmişti. Kararını verdi. Tuzak olsun, olmasın böyle iyi bir fırsatı kaçıramazdı. Çabucak çevreye göz atacaktı. Ama sonradan neden holden ayrıldığını açıklayabilmeliydi. Nereden başlasaydı? Fabrikayı kolaçan edecekti. Ya uyduracağı hikâye? Eve gelirken arabasının başına iş çıkardığını, fabrikada sorunu çözecek bir teknisyen aradığını söyleyebilirdi. Yetersiz bir hikâyeydi, ama aklına başka mazeret gelmiyordu.

Bond içkisini başına dikti, servis kapısını açıp içeri girdi. Işığın düğmesini buldu. Lambayı açtı, sessizce koridorda yürüdü. Koridor bir duvarla son buluyordu. Sol ve sağda kapılar vardı. Soldaki kapıyı bir süre dinledi, uzaktan mutfaktaki kap kacak sesleri geliyordu. Sağdaki kapıyı açtı, tahmin ettiği gibi kendini garajda buldu. Garajın tek garip yanı, her tarafın aydınlık olmasıydı. Uzaktaki uzun duvar fabrikaya aitti. Şimdi makine sesleri bir hayli yükselmişti. Karşıdaki duvarda, ağaç bir kapı vardı. Bond bahçeyi geçip, ilgiyle çevresine bakındı. Kapı açıktı. Kapıyı açıp, içeri girdi. Küçük bir yazıhaneye girmişti. Tepede çıplak bir ampul yanıyordu. Masanın üzerinde kâğıtlar, telefon ve dosyalar vardı. Başka bir kapıyla fabrikaya giriliyordu. Kapının yanında, işçilere bakmak için küçük bir pencere vardı. Herhalde ustabaşının odasıydı burası. Bond pencereden içeri baktı.

İçerde küçük bir metal atölyesinin gerekli aletleri duruyordu. Maden eritmek için kocaman iki fırın gördü. Duvara ince altın tabakalar yaslanmıştı. Kocaman bir jenaratör sürekli çalışıyordu. Elmas matkabı bir masanın üzerine konmuştu. Sağ tarafta tulum giymiş beş kişi çalışıyordu. İçlerinden dördü Koreliydi. Hem de Goldfinger'in Rolls Royce'su üzerinde çalışıyorlardı! Arabanın kapıları yerinden

sökülmüştü. Adamlar başka bir kapıyı yerden kaldırıp, arabaya monte ettiler. Herhalde biraz sonra arabanın renginde boyayacaklardı. Goldfinger o akşam üstü arabayı vurduğunu, sonra tamir ettirip boyattığını söyleyecekti. Bond pencereden uzaklaşıp, dışarı çıktı. Önemli bir şey çarpmamıştı gözüne. Peki şimdi ne uyduracaktı? Adamların çok işi vardı. Vakit bulurlarsa, akşam yemeğinden sonra Bond'un arabasına bakacaklardı.

Yavaş yavaş hole döndü. Saatine baktı. On dakika daha vardı. Sıra birinci kata gelmişti. Bir evin sırları genellikle banyo ve yatak odalarında gizlidir. İlaç dolaplarına, komodinlere özel ve gizli şeyler saklanır. Bond'un fena halde başı ağrıyordu. Aspirin aramaya gittiğini söyleyebilirdi. Goldfinger karşısındaymış gibi, rolünü yaptı, şakaklarını ovuşturdu. Sonra kararlı adımlarla merdivenlerden yukarı çıktı. Galeriden aydınlık bir koridora giriliyordu. Bond bir bir kapıları açtı. Bunlar misafir yatak odalarıydılar. Yataklar yapılmamıştı. Odalar havasız olduğundan, küf kokuyorlardı. Birden ortaya kocaman bir sarı kedi çıktı. Bond'un bacaklarına sürtünerek miyavladı. Son oda olmalıydı. Bond içeri girip, kapıyı kapadı.

Bütün ışıklar açıktı. Belki hizmetçilerden biri banyodaydı. Bond odanın diğer kapısını açtı. İçerde kimseler yoktu. Burası herhalde yatak odasından banyoya dönüştürülmüştü. Banyo, jimnastik aletleriyle doluydu. İlaç dolabında aspirin bulamadı. Yatak odasına geçti. Tipik bir erkek odasıydı burası. Bol dolaplı, rahat bir yer. Yatağın yanındaki küçük kitaplıkta, hepsi İngilizce, tarih kitapları vardı. Yatağın baş ucundaki komodinin üstünde, "Askın Gizli Yüzü" isimli bir kitap duruyordu.

Bond saatine baktı. Beş dakikası kalmıştı. Geri dönmeliydi. Son bir kez çevresine bakındıktan sonra, kapıya yürüdü. Birden durdu. Odaya girdiğinden beri dikkatini çeken neydi? Bir gariplik vardı. Neydi o? Bir renk? Bir eşya? Bir koku? Bir ses? Evet, odada garip bir

ses duyuyordu. Sivrisinek vızıltısı gibi bir ses. Nereden geliyordu? Bu sesi ne çıkarıyordu? Aynı zamanda odada başka şeyler de vardı. Bond tehlike kokusu alıyordu.

Bond sinirleri gerilerek, kapının yanındaki dolaba yürüdü. Dolabın kapısını açtı. Evet, ses buradan geliyordu. Paltoların arkasından. Bond paltoları yana çekti. Gördükleri karşısında, yumruklarını sıktı.

Dolabın yukarısındaki üç girintiden üç tane film şeridi geçiyordu. Çekmecelerin arkasında kocaman bir kutu, film doluydu. Kimbilir makinenin objektifleri nereye gizlenmişti. Goldfinger evden çıktığından beri, Bond'un her hareketi gözlenip, bu filmlere alınıyordu. Goldfinger evden çıkarken hem ışıkları yakmış, hem de kameraları harekete geçirmişti. Neden Bond bu ışıkları bir türlü anlayamamıştı? Neden böyle tuzağa düşmüştü? Bir de Goldfinger'e uyduracağı hikâyeleri düşünmüştü. Eve göz atarken, bir yandan da hareketleri filme alınmıştı. Artık hikâye uydurmanın yararı yoktu. Üstelik hiçbir şey bulamamıştı. Budala gibi vaktini boşa harcamıştı. Artık Goldfinger'in avucundaydı. Bond'un işi bitikti. Belki çok geç sayılmazdı. Bond durmuş, filmlere bakıyordu.

Bond kaçış yolları, bahaneler, özürler düşünmeye çalışıyordu. Dolabın kapısını açtığı için filmin bir kısmı yanmış olmalıydı. Öyleyse neden hepsini yakmasındı? Ama dolabı açışını nasıl açıklayacaktı? Yatak odasının kapısından bir miyavlama duyuldu. Kedi! Kapıyı kedinin açtığını söyleyebilirdi. Gerçi inanılması zordu ama, yine de hiç yoktan iyiydi. Bond kapıyı açtı. Kediyi kucağına aldı. Sonra okşayarak dolaba götürdü. Hayvan mırlıyordu. Kutudaki bütün filmleri çıkarıp, ışığa tuttu. Sonra kediyi kutunun üzerine koydu. Hayvan oradan kolay kolay çıkamazdı. Bond'un şansı varsa, kedi dolapta uykuya bile dalabilirdi. Bond geri kalan filmi de yakmak için, dolabın kapısını açık bıraktı. Koridorda koşmaya başladı. Merdivenlerin başına geldiğinde, holün bomboş olduğunu gördü. Şöminenin önündeki koltuğa oturup, kendine bir kadeh

cin tonik hazırladı. Sonra golf dergilerinden birini alıp, okumaya başladı.

Ne bulmuş, ne elde etmişti? Goldfinger'in kabız olduğu ve Bond'u sınavdan geçirmek istediğinin dışında, kocaman bir hiç. Adam amatör değildi. Ustaca görüyordu işlerini. SMERSH standartlarında bir teknikti bu. Gizlenecek bir sürü şeyi olan birinin tekniği. Şimdi ne olacaktı? Kedi hikâyesine inanmak için, Goldfinger'in iki kapıyı birden ardına kadar açık bırakması gerekiyordu. Kedi odaya girmiş ve sesin geldiği yeri araştırmıştı. İnanılır gibi değildi. Goldfinger yüzde doksan bu işi Bond'un yaptığını düşünecekti. Ama sadece yüzde doksan. Yüzde onluk bir kuşku payı vardı. Belki de Bond'u hırsız sanacaktı.

Bond ayağa kalkıp, dergileri aldı. Gelecekte, tabii geleceği varsa, bir daha böyle aptalca hatalar yapmamalıydı. Her zaman içine düştüğü . kötü durumdan kendini kurtaracak bir kedi bulamazdı.

Eve yaklaşan arabanın sesi duyulmadı. Açılan kapının da. Bond ensesinde akşam rüzgârını hissedince Goldfinger'in içeri girdiğini anladı.

XI. BÖLÜM

AYAK İŞLERİNE BAKAN ADAM

Bond elindeki dergiyi atıp, ayağa kalktı. Ön kapı gıcırtıyla kapandı. Bond döndü.

— Merhaba. Geldiğinizi duymadım. Nasıl gitti?

Goldfinger'in yüzünde sıcak bir ifade vardı. Sık sık içki içmek için buluşan kırk yıllık dost gibiydiler.

— Hallettik. Bizimki barda bir Amerikalıyla kavgaya tutuşmuş. Adam küfrederek bizimkine pis Japon gibi laflar etmiş. Polise Korelilerin Japonlardan hoşlanmadıklarını anlattım. Adamımı serbest bıraktılar. Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Umarım sıkılmadınız. Bir içki daha için.

— Teşekkürler. Zamanın nasıl geçtiğini farketmedim bile. Darwin'in on dördüncü kuralını okuyordum. Çok ilginç bir görüş...

Bond uzun uzun yazıdan söz etti. Kendi fikrini de anlattı.

Goldfinger, Bond'un sözlerinin bitmesini sabırla bekledi.

— Evet, oldukça garip bir mesele. Tabii sizin oyun stiliniz çok farklı. Benim vuruş stilim, tüm sopaları gerektiriyor. Ben yukarı çıkıp, üstümü değişeyim, sonra yemek yeriz.

Bond gürültülü bir biçimde içki hazırladı. Country Life dergisini alıp, okumaya başladı. Goldfinger'in merdivenlerden çıkıp, gözden kaybolduğunu gördü. Dergiyi başaşağı tuttuğunu farketti. Görmeyen gözlerle Blenheim Sarayı'nın resmine bakmaya başladı.

Yukarda derin bir sessizlik vardı. Sonra bir sifon sesi

ve kapı tıkırtısı duyuldu. Bond içkisinden ağız dolusu bir yudum aldı. Kadehini koltuğun yanına koydu. Goldfinger merdivenlerden iniyordu. Bond derginin sayfalarını çevirdi. Sigarasının külünü yere silkti.

Goldfinger kendine doğru yürüyordu. Bir kolunun altına sarı kediyi sıkıştırmıştı. Şöminenin önünde durdu, eğilip zile bastı.

Bond'a döndü:

— Kedi sever misiniz?

Bakışları ifadesizdi.

— Şöyle böyle.

Servis kapısı açıldı. Kapıda şoför göründü. Üzerinde hâlâ siyah şapkası ve deri eldivenleri vardı. Kayıtsızca Bond'a baktı. Sonra Goldfinger'e döndü. Goldfinger parmağıyla şoförü çağırdı. Adam şömineye doğru yaklaştı.

Goldfinger, Bond'a döndü.

— Bu adam benim ayak işlerime bakar. Ben ona garip işler memuru derim. Bay Bond'a ellerini göster.

Koreli eldivenlerini çıkardı, Bond'un yanına yaklaşıp, avuçlarını açarak gösterdi. Büyük ve adaleli ellerdi bunlar. Parmaklarının hepsi bir boydaydı. Küt uçları kemikten yapılmış gibi parlıyordu.

— Ellerini yan çevir de göster.

Tırnakları yoktu. Tırnak yerine aynı sarı kemikler vardı. Adam ellerini yan çevirdi. İki elin de ucunda, aynı sarı kemik uzanıyordu.

Bond kaşlarını kaldırarak Goldfinger'e baktı.

— Şimdi bir gösteri seyredeceksiniz, dedi Goldfinger. Merdivenlerin kalın meşe trabzanlarını gösterdi. Trabzan on santim kalınlığında, on beş santim eninde olmalıydı. Koreli merdivenlere doğru yürüdü birkaç basamak çıktı. Terbiyeli bir köpek gibi, durup Goldfinger'e baktı. Goldfinger başını salladı. Koreli sağ elini başının üstüne kaldırdı, yan tarafını balta gibi trabzana indirdi. Bir çatırdı oldu. Ağır trabzan tam ortasından kırılmıştı. El, yine kalkıp indi. Bu kez trabzanın tahtası ikiye bölündü. Hole tahta parçaları

yuvarlandı. Koreli doğruldu, yeni emirleri bekliyordu. Yüzünde ne bir yorgunluk belirtisi ne de yaptığı işten dolayı gurur vardı.

— Ayaklarının yan kısımları da aynıdır, dedi Goldfinger. Şöminenin mermeri.

Goldfinger, şöminenin üzerindeki kalın mermeri işaret etti. Mermer, Korelinin başından en az on beş santim yükseklikteydi.

— Gorch a har?

— Evet, paltonu ve şapkanı çıkarabilirsin.

Goldfinger, Bond'a döndü.

— Zavallının canı acıyor. Benden başka kimse ona anlayış göstermiyor.

Adam, dünyayla iletişimi yalnız tercümanı yoluyla kuruyordu. Tam bir köle. Sahibine son derece bağlı ve sadık.

Şoför paltosunu ve şapkasını çıkarıp yere koydu. Pantolonunun paçalarını dizlerine kadar sıvadı. Bacaklarını iki yana açarak, usta judocular gibi durdu. Hızla koşan bir fil bile adamın dengesini bozamazdı.

— Geride dursanız iyi olur Bay Bond.(Kocaman ağız aralandı, dişler pırıl pırıl parladı.) Bu darbe insanın boynunu papatya sapı gibi kopartır.

Goldfinger içki masasını kenara çekti. Koreli üç adım attı. Kendisinden yüksek bir yere nasıl vurabilirdi?

Bond büyülenmiş gibi seyrediyordu. Çekik gözler, pırıl pırıl parlıyordu. İnsan böyle biriyle karşı karşıya kaldığında, dizlerinin üstüne çöküp, ölümü beklemekten başka ne yapabilirdi?

Goldfinger elini havaya kaldırdı. Yumuşak deri ayakkabıların içindeki kıvrık parmaklar, adeta yerdeki döşemeyi kavramıştı. Koreli dizlerini kırıp, havaya sıçradı. Bacakları havada bir balerin gibi birbirine vurdu Bir balerin asla bu kadar yükseğe sıçrayamazdı. Sonra vücut yana ve aşağı doğru kıvrıldı. Sağ ayak bir piston gibi ileri fırladı. Büyük bir gümbürtü koptu. Koreli dört ayak üzerine yere düştü. Dirseklerine dayanarak ayağa kalktı.

Koreli hazırola geçti. Bu defa gözleri gururla parlıyordu. Bond hayretle adama baktı. Daha iki gece önce, Bond silahsız yakın döğüş üzerinde çalışmıştı! Şimdiye kadar ne böylesini görmüş, ne okumuş, ne de işitmişti. Bu adam et ve kemikten yapılmış olamazdı. Bu belki de dünya yüzündeki en tehlikeli hayvandı. Bond böylesine eşsiz ve korkunç insanı tebrik etmek zorunda kaldı. Elini uzattı.

— Yavaş sık.

Goldfinger'in sesi, kırbaç şaklamasını andırıyordu.

Koreli başını eğdi, Bond'un elini sıktı. El uzun bir kalas parçasından farksızdı. Şoför, sonra giysilerini üzerine geçirdi.

— Özür dilerim Bay Bond. Ama Oddjob, ben onu böyle çağırırım, ne kadar güçlü olduğunun farkında bile değil. O eller makineden farksız. İstemeden sizin elinizi kırabilirdi.

Oddjob giyinmiş, bekliyordu.

— Aferin. Formunda olduğuna sevindim. Bunu al

Goldfinger kolunun altında tuttuğu kediyi uzattı, Koreli istekle hayvanı yakaladı.

— Bu hayvandan bıktım. Akşam yemeğinde yiyebilirsin.

Adamın gözleri parladı.

— Mutfaktakilere haber ver, biz de hemen yiyeceğiz.

Koreli başını öne eğdi, odadan çıktı.

Bond'un midesi bulanmıştı. Bütün bu gösterinin, kendisine bir uyarı maksadıyla yapıldığını anlamıştı. "Gücümü görüyorsunuz Bay Bond. Sizi kolaylıkla öldürebilirdim," demek istiyordu Goldfinger."Oddjob gösteri yapıyordu, siz araya girdiniz. Ölseydiniz, kimse beni suçlayamazdı. Oddjob ise, küçük bir cezayla kurtulurdu. Sizin yerinize kediyi cezalandıracağım. Tabii bu kedinin şanssızlığı."

— Neden hep o şapkayı giyiyor? diye sordu Bond.

— Oddjob!

Koreli servis kapısına varmıştı.

— Şapkan.

Goldfinger, şömeninin yanındaki panoyu işaret etti.

Oddjob, kolunun altında kedi, dönüp onlara doğru yürüdü. Şapkasına uzandı, kenarından tutup bütün gücüyle panoya doğru fırlattı. Yüksek bir gümbürtü duyuldu. Şapkanın kenarı, Goldfinger'in gösterdiği panoya saplanmıştı. Sonra tangırdayarak yere döştü.

Goldfinger nazik nazik Bond'a gülümsedi.

— Hafif ama çok güçlü bir alaşım Bay Bond. Tahmin ettiğiniz gibi, buna benzer bir darbe bir adamın başını ezer ya da boynuna büyük ölçüde zarar verir. Ustaca kamufle edilmiş bir silahtır bu. Çok etkilidir.

Oddjob şapkasını almış, ortadan kaybolmuştu. Bir gong sesi duyuldu.

— Yemeğimiz hazır! İçeri geçelim mi?

Goldfinger şöminenin yanında, panoyla gizlenmiş bir kapıyı açtı. Gizli bir düğmeye basınca açılıyordu kapı.

Küçük yemek odası da, tıpkı hol gibi zengin eşyalarla döşenmişti. Odayı büyük bir avize ve sayısız mum aydanlatıyordu. Beyaz ceketler giymiş iki sarı suratlı, üzeri yemek dolu servis arabasından tabakları indirdiler. İlk yemek, pilavlı, baharatlı garip bir şeydi. Goldfinger Bond'un duraksadığını farketti. Hafifçe güldü.

— Merak etmeyin Bay Bond, karides yiyoruz. Kediyi değil.

— Ooo.

— Lütfen pembe şaraptan tadın. Beğeneceğinizden eminim. Bunlara bırakırsanız, şarabı bardak yerine tabağınıza doldurabilirler.

Bond'un önündeki buz kovasında ince bir şişe vardı. Şaraptan biraz bardağına koyup tattı. Tadı nefisti, buz gibi de soğuktu. Bond ev sahibini tebrik etti. Goldfinger başını öne eğdi.

— Ben sigara ve içki içmem Bay Bond. Bana kalırsa sigara, insan alışkanlıklarının en gülüncü. Üstelik doğaya tamamen aykırı. Bir ineği samanlarını yedikten

sonra, sigara içerken düşünebiliyor musunuz? Çok kötü bir alışkanlık.

Goldfinger gülümsedi.

— İçkiye gelince, ben kimyager sayılırım. Henüz içinde zehir olmayan bir içkiye rastlamadım. Bunlardan bazıları ölümcül olabilir. Fuzel yağı, asetikasit, etilasetat, furfurol gibi. Çokça alınırsa bu zehirler insanı öldürebilir. Küçük miktarlarda ise, insanda garip etkiler yaparlar. İnsanlar buna sarhoşluk ya da akşamdan kalma diyorlar. Siz içki içtiğinize göre Bay Bond, size küçük bir tavsiyede bulunacağım. Asla Napoleon denilen konyaktan içmeyin. Hele üzerinde "ormanda bekletilmiştir" yazıyorsa. O konyakta hepsinden fazla zehir var.

Goldfinger, ağzına karides doldurdu.

— Teşekkür ederim. Belki de o nedenlerden olacak, son günlerde votka içmeye başladım. Kömürle filtre edildiği için, zehirlerden arındığı söyleniyor, dedi.

Bond bunları okuduğu bir yazıdan hatırlıyordu. Ama Goldfinger'e karşılık verebildiği için, kendi kendini tebrik etti.

Goldfinger sert sert Bond'a baktı.

— Bu konudan siz de anlıyorsunuz galiba. Kimyayla ilgilendiniz mi?

— Biraz.

Harekete geçmenin zamanı gelmişti.

— Şoförünüz beni çok etkiledi. O hareketleri nereden öğrenmiş? Korelilerin savaş dövüşü mü yoksa?

Goldfinger peçetesiyle ağzını sildi. Parmaklarını şıklattı. İki adam boş tabakları topladı. Ördek rostoyla bir şişe Mouton Rothschild 1947 getirdiler.

— Karate diye bir spor duydunuz mu? diye sordu Goldfinger. Duymadınız mı? Bu adam, karatede siyah kuşak sahibi üç kişiden biridir. Karate, judonun bir dalıdır.

— Anlıyorum.

— Bu gösteri, basit bir gösteriydi. Eğer Oddjob, vücudunuzdaki yedi noktadan birine yeterince güçlü

vursaydı, şimdi ölmüş olacaktınız.

Goldfinger ağzında bir budu kemiriyordu.

— Çok ilginç. Ben Oddjob'u tek darbeyle öldürmenin ancak beş yolunu biliyorum, dedi Bond.

Goldfinger bu sözleri duymamış görünüyordu. Ördek budunu bırakıp, kana kana sudan içti. Bond nefis yemeği yerken, o arkasına yaslanıp konuşmaya başladı.

— Karate, Bay Bond, insan vücudunun beş vurucu yüzeyi, otuz yedi zayıf noktası olduğu teorisine dayanır. Karate ustalarının parmak uçları ve elleriyle,ayaklarının yan tarafları, kat kat nasır bağlar. Bu nasır, kemikten daha sert ama daha esnektir. Oddjob günde bir saat gördüğünüz gibi alıştırmalar yapar.

— Şapkasını ne zaman kullanır.

Goldfinger kaşlarını çattı.

— Hiç sormadım...

Bond nefis şaraptan bir yudum aldı.

— Bütün bu alıştırmalar mobilyalarınızı mahvediyor olmalı.

Goldfinger omuz silkti.

— Bu evde pek kalmam. Küçük bir gösterinin hoşunuza gideceğini düşündüm.Oddjob o kediyi hak-etti doğrusu.

— Kedilerle mi alıştırma yapıyor?

— Onları çok ince hayvanlar olarak görüyor.

Bond konuyu açma zamanının geldiğini düşündü.

— Neden böyle bir adama ihtiyacınız var? İyi bir arkadaş sayılmaz.

— Bay Bond, ben çok zenginim. İnsan ne kadar çok zengin olursa, o kadar çok korunmaya ihtiyacı oluyor. Normal koruma gorilleri, ya da dedektifler çoğunlukla emekliye ayrılmış polis oluyorlar. Böyle adamlar değersizdirler. Tepkileri yavaş, yöntemleri eski moda olur. Hepsi rüşvet alırlar. Üstelik insan yaşamına saygıları vardır. Ben hayatta kalmak istiyorsam, o adamlar bana yaramaz. Koreliler duygudan yoksun olurlar. O yüzden Japonlar, savaş sırasında tutsak

kamplarında Korelilere gardiyanlık ettirmişlerdir. Dünyanın en acımasız, en kötü insanlarıdır. Benim adamlarım bu özellikleri yüzünden, tek tek özenle seçilmiş adamlardır. Bana karşı görevlerini eksiksiz yerine getiriyorlar. Ne ben, ne de onlar durumdan şikâyetçi. Onları iyi besliyorum,iyi para ödüyorum. İyi evlerde yaşıyorlar. Canları kadın istediği zaman, Londra'dan sokak kadınları getirtiliyor. Hizmetleri için iyi para ödenip, yine geri gönderiliyorlar. Kadınlar tabii pek çirkin oluyorlar. Ama hepsi de beyaz. Korelilerin istediği de bu. Beyaz ırkı, akla hayale gelmeyecek şekillerde alçaltmak. Bazen kazalar olmuyor değil, ama para her kusuru örtüyor.

Bond arkasına yaslanıp, bir sigara yaktı.

— Arabanız çok güzel. 1925'den sonra bu arabalar yapılmamıştı, öyle değil mi?

— Doğru. Ama ben arabada bir hayli değişiklik yaptım. Arka tekerleklere disk frenler ekledim. Öndeki frenler yeterince güçlü değildi.

— Neden? Elli milden yukarı çıkamaz ki. Arabanın o kadar ağır olduğunu sanmam.

Goldfinger kaşlarını kaldırdı.

— Öyle mi? Kurşun geçirmez kaplamalar arabayı son derece ağırlaştırıyor.

Bond gülümsedi.

— Tabii anlıyorum. Uçakla seyahat ederken ne yapıyorsunuz? Uçak şirketi böyle bir arabayı nasıl taşıyor?

— Ben tek başıma uçak tutuyorum. Silver City şirketi arabayı tanıyor. Yılda iki kez seyahat ediyorum. Artık alıştılar.

— Avrupa'yı mı geziyorsunuz?

— Golf oynuyorum.

— Harika. Ben de hep böyle tatile çıkmak istemişimdir.

Goldfinger, bu sözleri yutmamıştı.

— Şimdi böyle bir tatile çıkabilirsiniz. Yeterince paranız var.

Bond gülümsedi.

— Ha, şu ekstra on bin dolar. Ama Kanada'ya gitmeye karar verirsem, o parayı ihtiyacım olacak.

— Orada para kazanabilecek misiniz? Çok mu para kazanmak istiyorsunuz?

— Elbette çok param olsun istiyorum. Çalışmakla kazanılmıyor.

— Ne yazık ki, çok para kazanmanın bir sürü yolu var, ama hepsi uzun zaman alıyor. İnsan para kazanana kadar, yaşı geçiyor. Kazandığı paranın tadını çıkaramıyor.

— Sorun da bu ya. Ben hep kısa yoldan para kazanmaya çalışıyorum. O da bu ülkede mümkün değil. Vergiler çok yüksek.

— Evet. Kanunlar çok sert.

— Evet, onu iyi biliyorum.

— Öyle mi?

— Eroin meselesine karıştım. Bu sefer paçamı zor kurtardım. Bunlar aramızda kalacak değil mi?

Goldfinger omuz silkti.

— Bay Bond, ünlü bir söz vardır. "Kanun bir toplumun ön yargılarıdır" der. Ben bu sözü severim. Özellikle uyuşturucu madde trafiğinde geçerli bir söz. Zaten polise yardımcı olmak niyetinde de değilim.

— Olay şöyle oldu...

Bond, kendini Blakcwell'in yerine koyarak, Meksika'da olanları anlattı.

— Kurtulduğum için şanslı sayılırım. Ama Evrensel İhracat'daki yerim sarsıldı.

— Eh, herhalde biraz sarsılmıştır. İlginç bir hikâye. Meksikalıya bakılırsa, büyük adamlar işler zora binince büyük adam gibi davranmıyorlar. Aynı işi sürdürecek misiniz?

Bond omuz silkti.

— Biraz tehlikeli bu iş.

Goldfinger ayağa kalkınca, Bond da kalktı.

— İlginç bir geceydi Bay Bond. Ama büyük paralar kazanmanın daha az tehlikeli yolları da vardır. Koşullar

uygun olduktan sonra, tüm varlığınızı tehlikeye atabilirsiniz. İnsanın parasını iki misline çıkarması kolay değildir. Üstelik şans her zaman ayağınıza gelmeyebilir. Size bir öğüt daha vereyim Bay Bond. Paranızı çoğaltmanın en güvenli yolu, ikiye katlayıp cebinize koymaktır.

Bond yorum yapmadan gülümsedi. Ama bu durum hiç hoşuna gitmiyordu. Bir yere varamamıştı. Önsezileri yine de ona fazla acele etmemesini söylüyordu.

Hole çıktılar. Bond elini uzattı.

— Harika bir yemekti. Çok teşekkür ederim. Gidip yatsam iyi olur. Belki bir gün yine karşılaşırız.

Goldfinger kısaca Bond'un elini sıktı.

— Hiç şaşırmam Bay Bond, dedi.

Ay ışığında Thanet Adası'na doğru yol alırken, Bond defalarca olanları düşündü. Sözlerin anlamını bir türlü çözemiyordu. Soyunup yatağa girerken, hâlâ düşünceliydi. Goldfinger'in yine Bond'u bulacağı anlamına gelebilirdi bu sözler. Ya da Bond'un Goldfinger'i araması gerekiyordu. Birinci olanağa yazı, ikinciye tura. Bond yataktan kalktı, masanın üzerinden bir para aldı, havaya attı. Tura gelmişti. Demek Goldfinger'le temas kurmak Bond'a kalıyordu!

Öyle olsun. Ama bir daha "karşılaştıklarında" Bond'un çok sağlam, inanılır hikâyeleri olmalıydı.

Bond tekrar yatağa uzandı, hemen uykuya daldı.

XII. BÖLÜM

GÜMÜŞ HAYALETİN PEŞİNDE

Ertesi sabah saat tam dokuzda, Bond kurmay subayı aradı.

— Ben James Bond. Binayı baştan aşağı gözden geçirdim. Sahibiyle dün akşam yemek yedim. Yöneticinin düşünceleri doğru. Binada kesinlikle hoşuma gitmeyen taraflar var. Size rapor gönderecek kadar bilgi toplayamadım. Sahibi yarın dışarı gidiyor. Ferryfield'den uçağı binecek. Keşke saat kaçta gittiğini bilseydim. Şu Rolls Royce'yu bir kez daha görmek istiyorum. Adama bir telsiz armağan etmek isterdim. Akşama doğru oraya gideceğim. Bayan Ponsonby bana yer ayırtabilir mi acaba? Şimdilik nereye gideceğimi bilemiyorum. Sizi yine ararım.

— Golf oyunu nasıl gitti?

— Ben kazandım.

Hattın öbür ucundan bir kahkaha sesi duyuldu.

— Kazanacağını biliyordum. Bayağı büyük oynadınız galiba?

— Nereden biliyorsunuz?

— Dün gece Bay Scotland çalıştı. Birisi telefonla seni Bay Scotland'a ihbar etmiş. Üzerinde deklare edilmemiş yüklü bir miktar olduğunu söylemiş. Böyle birini tanıyıp tanımadığımızı sordu bize. Adamcağız pek tecrübesizdi. Evrensel İhracat'ı tanımıyormuş. Ona komiserle konuşmasını söyledim. Bu sabah bizden özür diledi. Aynı saatte, sekreterin postadan senin on bin dolarını aldı! Pek sinsi birine benziyor seninki.

Bond gülümsedi. Tam Goldfinger'den beklenecek bir hareketti bu. Herhalde oyundan az sonra Scotland

Yard'ı aramıştı. Bond'a ders vermek istemişti. Goldfinger'e bir şamar indirirsen, en azından elinin incineceğini göstermekti amacı.

— Yöneticiye söyle, Beyaz Haç'a para göndermenin zamanı geldi. Diğer işleri halledebilir misin?

— Elbette. Seni biraz sonra ararım. Ama dışarı gidince, kendine dikkat et. Eğer yorulur ya da sıkılırsan, hemen bizi ara. Sana arkadaşlık edecek birini göndeririz. Hoşça kal.

— Güle güle.

Bond telefonu kapattı. Ayağa kalktı, bavulunu yerleştirmeye başladı. Kurmay subayının yazıhanesini gözünün önüne getirebiliyordu. Kurmay subay, teybe aldığı telefon konuşmasını Bayan Moneypenny'e dinletirken bir yandan da tercüme ediyor olmalıydı.

— Goldfinger'in büyük işler peşinde olduğunu biliyor ama ne olduğunu anlayamamış. G. bu sabah Ferryfield'den Rolls Royce'suyla birlikte yurtdışına uçacakmış. 007 de peşinden gitmek istiyor. Herhalde G. den iki saat sonra yola çıkacaktır. Rezervasyon işini halledebilir misin? Bizim gümrük memurlarıyla görüşmemizi istiyor. Rolls Royce'yu iyice gözden geçirip, içine bir verici yerleştirecek. Lütfen bu işi de hallet. Yardıma ihtiyacı olursa, istasyonlar yoluyla bizi arayacak...

Bond bavulu topladı. Londra'dan arayıp, gerekli işlemlerin bittiğini söylediler. Hemen aşağı indi, hesabını kapattı, arabasına atlayıp Ramsgate'den Centerbury yoluna çıktı.

Londra, Goldfinger'in saat on iki uçağıyla yola çıkacağını bildirmişti. Bond saat on birde Ferryfield'e vardı. Kendini güvenlik memurlarına tanıttı. Arabası boş bir hangara kondu. Bond oturup sigara içti, memurlarla çene çaldı. Gümrükçüler, Bond'u Scotland Yard'dan sanıyorlardı. O da bir açıklamada bulunmadı. Goldfinger'in hizmetçilerinden birinin kaçakçılık yaptığını söyledi. Bond beş dakika arabayı incelemeliydi. Alet çantasına bir göz atmak istiyordu.

Gümrük Rolls Royce'u aramadan yollayabilir miydi? Hepsi bu soruyu olumlu yanıtladılar.

On ikiye çeyrek kala gümrük memurlarından biri, başını kapıdan içeri uzattı. Bond'a göz kırptı.

— Şimdi geliyor. Şoför de yanında. Her ikisine de arabayı bırakıp uçağa binmelerini söyleyeceğim. Ağırlıkla ilgili bir sorun çıktı, diyeceğim. Arabayı iyi tanırız biz. Kurşun geçirmez olduğu için, üç ton ağırlığında olmalı. Hazır olunca haber veririz.

— Teşekkürler.

Oda boşaldı. Bond çantasından küçük kutuyu çıkardı. Kutuda küçük bir tüpe bağlanmış piller vardı. Tellere bir göz attıktan sonra, aleti cebine koydu.

On ikiye beş kala kapı açıldı. Memur Bond'u çağırdı.

— Sorun çıkmadı. İkisi de uçaktalar.

Kocaman, pırıl pırıl Rolls, uçağın görüş alanının dışında, gümrük bölümünde duruyordu. Bölümdeki diğer araba, üstü açık, gri bir TR3'dü. Bond, Rolls'un arka tarafına geçti. Gümrük memurları, alet bölümünü söküp açmışlardı. Bond aletleri inceler gibi yaptı. Bölümün altına pillerle tüpü yerleştirdi. Kutuyu kapattı. Ayağa kalkıp, ellerini ovuşturdu.

— Bir şey yok, dedi.

Gümrük memuru, kutuyu tekrar yerine vidaladı.

— Şasede de bir şey bulamadık. Döşeme ve arabada bol bol yer var. Ama bütün arabayı sökmek çok zaman alır. Gönderelim mi?

— Evet. Teşekkürler.

Bond yazıhaneye döndü. Kontak anahtarının çevrildiğini, motorun çalışmaya başladığını duydu. Araba rampaya çıkarıldı, uçağın gövdesine girdi. Kapılar kapandı. Kocaman gümüş kuş, pistte ilerlemeye başladı.

Uçak pistte ilerlerken, Bond arabasına binip seyretti. Bir anlık sessizlik oldu. Bond kontrol panelinin altındaki düğmeye bastı. Gizli hoparlörden bir homurtu yükseldi. Bond, uçağın kalkış sesini duydu. Uçak denize doğru uzaklaşırken, homurtu da yavaş

yavaş kesildi. Bond alıcıyı ayarladı, yine açtı. Uçak Manş'a doğru giderken, sinyali beş dakika daha izledi, sonra alıcıyı kapadı. Bond doğru Rye'de bildiği bir bara gitti. Bundan sonra Rolls Royce'u yüz mil öteden takip ettiği sürece, güçlü telsiz Homer, sürekli Bond'un alıcısıyla temas halinde olacaktı. Yakalanma tehlikesi yoktu. Bond'un arabası, Rolls'un kuyruk gibi peşinden ayrılmayacaktı. Manş'ın öbür kıyısında Bond, Goldfinger'in Le Touquet'den sonra aldığı yolu bulmak zorundaydı. Bazen Rolls'u gözden kaybedecek, arabayı yakalamak için sürat yapması gerekecekti. DBIII'e güveniyordu. Avrupa'da kovalamaca oynamak çok eğlenceli olacaktı. Güneş pırıl pırıl parlıyordu, hava açıktı. Bond heyecanlandı. Kendi kendine gülümsedi. "Goldfinger, hayatında ilk kez, başın fena halde dertte dostum", diye düşündü.

*

**

Le Touquet'nin yolu N38, anayol N1'le tehlikeli bir kavşakta birleşir. Bu kavşakta her zaman bir devriye polisi durur. Polis Rolls Royce'u görmüştü. Böyle bir araba herkesin gözüne çarpıyordu. "Sağa doğru gitti mösyö, Abberville' e doğru. Sizden bir saat ilerde. Ama altımda sizinki gibi bir araba olsaydı..."

Bond havaalanından çıkar çıkmaz, Homer telsiz Rolls'un homurtusunu yakalamıştı. Ama Goldfinger'in güneye mi, yoksa kuzeye mi yöneldiğini anlamaya olanak yoktu. Yön bulmak için, iki telsiz gerekiyordu. Bond, polisi selamladıktan sonra, hızla gaza bastı. Goldfinger'e yetişmeliydi. Goldfinger çoktan Abbervil-le'den çıkmış, ya Paris'e giden N1'i ya da Rouen'e giden N28'i almış olmalıydı. Bond yanlış tahmin yürütürse, çok zaman kaybedecekti.

Abberville' e giden yol, tam kırk üç kilometreydi. Bond bu yolu on beş dakikada katetti. Homer'in uğultusu gitgide yükseliyordu. Goldfinger yirmi mil önde olmalıydı. Hangi yöne gidiyordu acaba? Bond tahmin yürüterek, Paris sapağını aldı. Uzun süre

Homer'in uğultusunda değişiklik olmadı. Sonra uğultu azalmaya başladı. Lanet olsun! Ya geri dön, ya da gaza basıp Rouen'e giden ara yollardan birini alıp, adamı Rouen'de yakala. Bond geri dönmekten nefret ederdi. Beauvais'ye on kilometre kala, sağa döndü. Çok geçmeden N30 otobanına çıktı. Homer'in uğultusu yine yükselmişti. Kasabanın dışında durup, telsizi dinledi. Homer'in tonuna bakılırsa, Goldfinger'in önüne geçmişti. Ama önünde başka bir dört yol ağzı vardı. Yine yanlış tahmin yürütürse, bu kez geri dönemezdi. Goldfinger ya güneye giden Alençon-Le mans-Dours yoluna sapacak, ya da Paris'e girmeden Evreux, Chartres ve Orleans üzerinden güneydoğuya inecekti. Bond Rolls'a yaklaşmaya cesaret edemiyordu. Biraz yaklaşabilse, ne yöne sapacağını görecekti. Homer'in sinyalleri iyice güçlenene kadar beklemek zorundaydı. Ondan sonra bir tahmin yürütebilirdi.

On beş dakika sonra, Rolls'un kendini geçtiğinden emin oldu. Bu kez yine sola döndü. Gaz pedalını sonuna kadar bastırıp, hızla ileri atıldı. Evet. Yanılmamıştı. Homer'in uğultusu yükseldi. Arabanın süratini düşürdü, telsizin sesini kıstı. Goldfinger'in nereye gittiğini düşünmeye başladı.

Saat beş, altı, yedi. Bond'un dikiz aynasında güneş battı. Rolls hâlâ hızla yolalıyordu. Dreux ve Chartres'ı geride bıraktılar. Orleans'a uzanan dümdüz elli mil uzunluğundaki yola girdiler. Belki geceyi Orleans'da geçireceklerdi. Rolls tahmininden daha iyi çıkmıştı. Altı saatte tam iki yüz elli mil katetmişti. Hiç kuşkusuz Goldfinger arabadan anlıyordu. Bond aradaki mesafeyi kapatmaya başladı.

Önünde bir arabanın arka ışıklarını gördü. Bond sis lambalarını yakmıştı. Uzun farları açtı. Küçük bir spor arabaydı önündeki. Bond arabaya yaklaştı. Üstü açık, iki kişilik, gri bir Triumph'du bu. Bond flaşlarını yakıp söndürerek, yanından geçti. Şimdi önüne başka bir araba çıkmıştı. Bond farları söndürüp, sis lambalarını yaktı. Öteki araba, bir mil kadar önündeydi. Bond

peşine takıldı. Bir çeyrek mil sonra, çabucak farlarını yakıp söndürdü. Evet, önündeki araba Rolls Royce'tu. Bond hızını kesti, Rolls'u fazla yaklaşmadan izlemeye başladı. Aynasında TR3'ün farlarını farketmemişti bile. Orleans eteklerinde, Bond arabayı yolun sağına çekti. Triumph yanından geçip gitti.

Bond, Orleans'dan hiç hoşlanmazdı. Hiçbir sevimliliği olmayan efsanelerin egemen olduğu bir kentti burası. Bond elindeki haritaya bir göz attı. Goldfinger pahalı otellerden birinde kalacak, balık ve tavuk yiyecekti. Ya Arcades'da, ya da Moderne'de. Bond ise kentin dışında, Loire kıyılarında kalmak isterdi. Ama avın peşinden ayrılmamalıydı. Hotel de la Gare'da kalmaya karar verdi.

Homer'in uğultüsu on dakikadır aynı tonda kalmıştı. Bond yavaş yavaş kente girdi. Işıklı rıhtımın yanından geçti. Yanılmamıştı. Rolls Royce, Arcades Oteli'nin önünde duruyordu. Bond istasyona doğru döndü.

Hotel de la Gare, tam beklediği gibi çıkmıştı. Ucuz, modası geçmiş ve çok rahat bir oteldi. Bond sıcak bir duş aldı, Rolls'un bıraktığı yerde durduğundan emin olmak için otoparka gitti, lokantaya inip en sevdiği yemeklerinden biri olan mayonezli balık yedi. Yemeğin ardından da bol bol Camembert peyniri. Yemekle buz gibi Rosé d'Anjou, yemekten sonra ise konyaklı kahve içti. On buçukta lokantadan çıktı, Rolls'a bir göz attıktan sonra bir saat yürüdü, dönüşte tekrar Rolls'a baktıktan sonra doğru yatmaya gitti.

Ertesi sabah altıda, Rolls hâlâ otoparkta duruyordu. Bond hesabını ödedi, koyu bir kahve içtikten sonra rıhtıma gidip, arabasını yan sokaklardan birine park etti. Bu sefer en küçük bir hata her şeyi mahvedebilirdi. Goldfinger, ya Riviera'ya giden N7'ye sapacak, ya da Loire'ın kuzey yakasından Riviera'ya belki oradan İsviçre ya da İtalya'ya geçecekti. Bond arabadan inip, bir ağaca yaslandı, nehri seyretmeye koyuldu. Saat sekiz buçukta, otelden iki kişi çıktı. Rolls Royce hareket etti. Bond arabayı gözden kaybolana

kadar seyretti, sonra kendi arabasına atlayıp Rolls'un peşine takıldı.

Yaz güneşi çoktan yeri ısıtmaya başlamıştı. Bond rahat rahat araba sürüyordu. Loire Nehri kıyılarını çok severdi. Mayıs ayında nehir kenarındaki ağaçlar beyaz beyaz tomurcuklanır, kışın karlarını taşıyan Loire güldür güldür akardı. Vadi yemyeşildir. Doğa adeta aşk mevsimi için özenle giyinmiştir. Bunları düşünürken, arkasında sert bir klakson sesi duydu. Küçük Triumph yanından geçip gitti. Üstü açıktı. Çok güzel bir kadın yüzü, mavi camlı gözlüklerin ardına saklanmıştı. Bond profili bir an için görmesine karşın, beyaz puanlı pembe eşarba dağılan siyah saçlardan ve kırmızı dolgun dudaklardan, kadının çok güzel olduğunu anlamıştı. Kadında, beğenilmeye alışık birinin otoriter duruşu ve yalnız başına araba kullanan ve bir erkeği geçen kızın kendini beğenmiş tavrı vardı.

Bond düşündü: Doğa sevişmek için giyinmemiş miydi? Tam aşk için uygun bir gündü. Öğlene kadar kızı takip et, nehir kenarındaki boş bir lokantaya gidin, asmaların altında, bahçede buz gibi Vouvray şarabıyla meze atıştırın, öpüşüp koklaştıktan sonra gece yine yola çıkın. Öğlen yemeğini zeytin ağaçları yanında, mor alacakaranlıkta, ağustosböceklerinin sesini dinleyerek yiyin. O anda birbirlerinden hoşlandıklarını anlayıp, her şeyi unutarak beraberliğin tadını çıkarmalıydılar.

Bond kendi hayal gücüne gülümsedi. Bugün olmaz, diye düşündü. Bugün çalışıyorsun. Bugün aşk değil, Goldfinger önemli. Bugün sadece Goldfinger'in tıraş losyonunu koklayabilirsin. Acaba kız nasıl bir parfüm kullanıyordu? İngiliz kızları parfümlerini iyi seçemezlerdi. Hafif ve temiz bir koku olmalıydı. Balmain'in Vent Vert'i ya da Caron'un Muguet'si. Bond telsizi açtı, sesin geldiğinden emin olduktan sonra kapattı. Arkasına yaslanıp, kız üzerine ayrıntılı düşler kurmaya başladı. Belki onunla yine karşılaşırdı. Yola çıktığından beri aynı arabaya rastlıyordu zaten. O da Orleans'da kalmış olmalıydı. Ama nerede? Tüh, keşke o

gece kızı görmüş olsaydı. Kocaman bir geceyi boşa harcamıştı. Dur bir dakika! Bond birden uyandı. Arabanın üstü açıktı. O Triumph'u Ferryfield'de görmüştü. Goldfinger'in ardından uçağa binmiş olmalıydı. Arabanın plaka numarasını ya da kızı görmemişti. Ama aynı araba olduğundan emindi. Bu doğruysa, üç yüz mil boyunca kızın Goldfinger'i takip etmesi, bir rastlantı olamazdı. Üstelik dün gece kız farları kapalı sürüyordu arabayı! Neler oluyordu böyle?

Bond gaza bastı. Nevers'e yaklaşıyordu. Bir sonraki dört yol ağzında Goldfinger'e yaklaşmalıydı. Bir taşla iki kuş vuracak, kızın da niyetini öğrenecekti. Neden Goldfinger'le arasına girmişti? Zaten Goldfinger'i takip etmek yeterince zordu. Aralarında başka bir "kuyruk" la, işler iyice zorlaşacaktı.

Kız hâlâ Rolls'un peşindeydi. Belki iki mil gerisinde. Bond kızın tamponunu görür görmez, yavaşladı. Kimdi bu kız acaba? Neler oluyordu? Bond düşüncelere dalarak, yola devam etti.

Fransa'nın kalbine doğru kalın bir damar gibi uzanan geniş N7 otobanındaydılar. Küçük bir konvoy olmuştu. Moulins'de, Bond neredeyse Goldfinger'i gözden kaybediyordu. Çabucak N73'e çıktı. Homer'in uğultusunu unutmuştu. Triumph'u görünce yavaşladı. Birden telsizin homurdanmaya başladığını sezdi. Aniden frene basmasaydı, Rolls'a yakalanacaktı. Yavaş yavaş ilerlerken, önüne bir tepe çıktı. Tepede, Rolls'un bir mil ilerde yol kenarına çekildiğini gördü. Bond da arabayı kenara çekti. Aşağı inip, dürbünüyle ileri baktı. Lanet olsun? Goldfinger nehir kenarında oturmuştu. Üzerinde Alman turistleri gibi, beyaz bir yağmurluk ve beyaz şapka vardı. Oturmuş, piknik yapıyordu. Bu görüntü karşısında, Bond'un karnı acıktı. Rolls'a baktı. Arka pencereden ön koltukta oturan Koreliyi gördü. Triumph ortada yoktu. Kız hâlâ Goldfinger'i takip ediyorsa, durmaya vakit bulamayacaktı. Şimdi ilerde, Rolls'un gelmesini bekliyor olmalıydı. Belki Bond'un hayal gücü fazla çalışıyordu. Herhalde kız İtalya'daki göllerden

birinin kıyısına gidiyordu. Teyzesini ya da amcasını ziyaret edecekti.

Goldfinger ayağa kalktı. Geride bıraktığı çöpleri toparladı. Temiz adam! Neden çöpleri nehire atmamıştı? Birden Bond'un kasları gerildi. Bu hareketler Bond'a neyi hatırlatıyordu? Bond yine hayal mi görüyordu, yoksa Goldfinger'in bulunduğu köprü bir haberleşme noktası mıydı? Belki de Goldfinger'e külçe altınlarından birkaçını, ya da başka bir şeyi o köprüye bırakmasını emretmişlerdi. Köprü, Fransa, İtalya ve İsviçre'ye çok yakındı. Örneğin Lyon'daki yasadışı hücre, Fransa'dakilerin en güçlüsüydü. Köprü dört bir yandan göründüğü için, çok iyi bir noktaydı.

Goldfinger yola doğru yürüdü. Bond saklandı. Rolls Royce'un çalıştırıldığını duydu.

Çok güzel bir nehir üstünde, çok güzel bir köprüydü. Üzerinde 79/6 sayıları okunuyordu. N79 üzerindeki altıncı köprü olmalıydı. Bulması kolaydı. Bond hemen arabadan indi, nehrin kıyısına yürüdü. Su tertemizdi. Otların yanındaki taşları dikkatle inceledi. Tam ortada, yolun altında, bir öbek ot vardı. Bond otları araladı. Birisi toprağı eşelemişti. Bond parmaklarıyla yeri kazdı.

Eline bir şey değdi. Tuğla biçiminde, yüzeyi pürüzsüzdü. Topraktan çıkarmak için Bond'un bir hayli güç sarfetmesi gerekiyordu. Bond, sarı metalin üstündeki toprakları sildi. Külçeyi mendiline sardı. Metali ceketinin içine soktu, yola çıktı.

XIII. BÖLÜM

"EĞER ORAMA DOKUNURSAN!.."

Bond kendinden pek memnundu. Goldfinger, birçok kişiyi kızdıracaktı. Yirmi bin sterlinle insan her türlü kanunsuz iş yapabilirdi. Şimdi planlar değiştirilecek, komplolar ertelenecek, belki hayatlar bile kurtulacaktı. SMERSH soruşturma yapsa bile, bir sokak serserisinin altın külçeyi bulduğunu sanacaklardı. Bond soruşturma yapacaklarını sanmıyordu. SMERSH kaybettiklerini düşünmeyecek kadar gerçekçi insanlarla doluydu.

Bond koltuğun altındaki gizli bölmeyi açtı, külçeyi koydu. İş tehlikeli olmaya başlamıştı. Hemen istasyonların birinden Servis'i aramalıydı. Külçeyi yetkililere teslim etmeliydi. Londra'ya giden ilk diplomatik kuryeyle külçeyi gönderebilirdi. Bu buluş, birçok düşünceyi kanıtlıyordu. M. belki Deuxiéme'i uyarır, köprüyü göz altına aldırırdı. Ama Bond, Goldfinger'e yaklaşmışken, ortalığı karıştırmak istemiyordu. Goldfinger'in üstündeki gökyüzünü açık ve masmavi görmek istiyordu.

Bond hareket etti. Şimdi düşünmesi gereken başka şeyler vardı. Mâcon'dan önce Rolls'u yakalamalı, bir sonraki dönemeci kaçırmamalıydı. Kız meselesini çözmeli, becerebilirse onu aradan çıkartmalıydı. Güzel olsun olmasın, ortalığı karıştırıyordu. Ve bir yerde durup, kendine yiyecek almalıydı. Saat bir olmuştu. Goldfinger'i yerken görünce karnı acıkmıştı. Üstelik benzin alıp, yağ ve suyu da kontrol etmenin zamanı gelmişti.

Homer'in uğultusu yükseldi. Rolls, Mâcon

eteklerindeydi. Görülme tehlikesini göze alarak yaklaşmak zorundaydı. Trafik yoğun olduğu için Bond'un yere yakın arabasını görmek zordu. Rolls'un Bourg yoluna mı yoksa sağa dönüp Lyon'na giden N6'ya mı çıkacağını mutlaka öğrenmeliydi. Rue Rambuteau'da sarı bir araba gözüne çarptı. Araba tren yolu köprüsünün üstünden geçti, nehire doğru yol alıyordu. Bond yoldan geçenlerin, dönüp Rolls'a baktıklarını gördü. Nehir. Goldfinger sağa mı dönecekti, yoksa köprüden mi geçecekti? Rolls Royce dümdüz yoluna devam etti. Demek İsviçre'ye gidiyordu! Bond arabayı izlemeye devam etti. St. Laurent banliyösüne girdiler. Bond hemen dikiz aynasına baktı. Küçük Triumph hemen arkasındaydı. Bond tüm dikkatini Rolls'a verdiği için, kasabaya girdiğinden beri arkasına bakmamıştı. Kız yan sokaklardan birinde saklanıyor olmalıydı. Artık rastlantı faktörü ortadan kalkıyordu. Bir şeyler yapmalıydı. Üzgünüm şekerim. Seni atlatmak zorundayım. Sıkı dur. Bond birden kasap dükkânının önünde durdu. Motoru geri vitese taktı. Tüyler ürperten bir gürültü duyuldu. Bond motoru kapatıp, arabadan indi.

Arabanın arkasına doğru yürüdü. Kız, yüzü öfkeden gerilmiş, sütun gibi bacağını yere koymuştu. Kız gözlüklerini çıkardı, ellerini beline koydu.

Aston Martin'in arka tamponu, Triumph'un radyatör ızgarasına ve farlarına geçmişti. Bond neşeyle güldü.

— Bir daha orama dokunursan, benimle evlenmek zorunda kalırsın.

Sözler tam ağzından çıkmıştı ki, yüzünde bir tokat patladı. Bond eliyle yanağını ovuşturdu. Sokaktan geçenler çevrelerine üşüşmüştü. Kalabalık kızdan yanaydı.

— Allez y la gosse! Maintenant le knock-out!

Kızın öfkesi hâlâ yatışmamıştı.

— Sersem budala! Ne yaptığını sanıyorsun sen?

Bond, kızdığı zaman daha da güzel oluyor, diye

düşündü.

— Frenlerin tutmuyor galiba?

— Frenlerim mi? O da ne demek oluyor Geri geri gelip bana vurdun.

— Vites kaydı. Tam arkamda olduğunu nereden bileyim?

Kızı sakinleştirmenin zamanı gelmişti.

— Çok özür dilerim. Bütün zararı öderim. Büyük şanssızlık. Bakalım zarar ne kadar. Geri gidin!

Bond ayağını Triumph'un tamponuna koyup bastırdı.

— Sakın arabama dokunayım deme! Çek ayağını!

Kız öfkeyle direksiyona geçti. Kontak anahtarını çevirdi. Motor çalıştı. Metal parçaları gümbürtüyle yere yuvarlandı. Kız motoru kapatıp, yere eğildi.

— Budala ne yaptığını gördün mü? Vantilatörü mahvetmişsin.

Bond'un niyeti de zaten oydu. Arabasına binip, Triumph'dan biraz uzaklaştı. Bond'un tamponundan kurtulan Triumph'un parçaları tangır tungur yere düştü. Yine arabadan indi. Kalabalık dağılmıştı. Tamirciye benzeyen tulumlar giymiş bir adam, arabaların yanında duruyordu. Çekici kamyon çağırmaya gitti. Bond Triumph'a yaklaştı. Kızın yüz ifadesi değişmişti. Şimdi daha sakindi. Kızın koyu mavi gözleri, dikkatli dikkatli Bond'u seyrediyordu.

— Fazla hasar, yok dedi Bond. Lambaları geçici olarak tamir edebilirler. Yarın sabah yola çıkabilirsiniz.

Bond elini cüzdanına attı.

— Ne kadar sinirlendiğinizi biliyorum. Bütün suç bende. Zararı bu bin frank karşılar sanırım. Üstelik bu parayla geceyi burada geçirebilir, arkadaşlarınıza filan da telefon edebilirsiniz. Lütfen parayı kabul edin, bu işi burada kapatalım. Kalıp, yarın sizinle yola çıktığınızı görmek isterdim, ama bu gece bir randevum var.

— Hayır.

Buz gibi, kararlı bir sözdü bu. Kız ellerini arkasına

koyup bekledi.

— Ama...

Ne istiyordu bu? Polis çağırmak mı?

— Benim de bu gece randevum var. Cenevre'de olmam gerek. Lütfen beni oraya götürür müsünüz? Fazla uzak sayılmaz. Yüz mil kadar. Bununla iki saatte varırız.

Eliyle DBIII'ü gösterdi.

— Götürür müsünüz? Lütfen?

Kızın sesinde çaresizlik vardı. Ne tehdit ne bir öfke. Sadece çaresizlik.

Bond ilk kez kıza başka bir gözle bakıyordu. Belki Goldfinger'le buluşacak, belki onu tehdit edecekti. Ama ikisini de yapabilecek birine benzemiyordu. Kişilikli bir yüzü vardı. Üstelik insanı baştan çıkartan vamp kadınlara da benzemiyordu. Erkeksi, beyaz ipek bir gömlek vardı üzerinde. Yakası kapalı, kolları uzundu. Tırnakları boyanmamıştı. Üzerindeki tek mücevher, altın bir halkaydı. Çok kalın siyah bir deri kemer takmıştı beline. Kısa gri renkli bir etek giymişti. Ayakkabıları pahalı olmalıydı. Tam yolculuk için seçilmiş rahat ve serin tutan cinstendi. Tüm davranışlarında ve görünümünde, serbest ve erkeksi bir hava vardı. İngiliz kadınlar ski takımında olabilirdi. Belki de vaktinin çoğunu avlanarak, spor yaparak geçiriyordu.

Çok güzel olmasına karşın, güzelliği için çaba harcamayan kızlardandı. Saçları rüzgârda dağılmıştı. Tam olması gerektiği gibi. Solgun yüzde en belirgin ayrıntı, koyu mavi gözlerdi. Dolgun dudaklar ve çıkık elmacık kemikleri bu çehreye özgür ve kararlı bir ifade veriyordu. Vücudunda da aynı kendine güvenen hava vardı. Vücudunu gururla taşıyordu. Dik göğüsleri, utanç duymadan ileri çıkmıştı. Bacakları iki yana açılmış, elleri arkasında dururken, çevreye meydan okur gibiydi.

Kız her haliyle, "peki yakışıklım, sakın beni zavallı kadıncağız yerine koymaya kalkma. Başımı belaya sen soktun. Ve şimdi de çıkaracaksın. Belki yakışıklısın ama

benim de kendime göre bir yaşantım var, ne yaptığımı biliyorum'',der gibiydi.

Bond düşündü. Yolda kızın başına dert olacağını sanmıyordu. Kızı hemen başından atıp, işine bakabilirdi. Güvenlik bakımından tehlikeli olur muydu acaba? Tüm olumsuz düşüncelere karşın, kızın niyetini merak ediyordu. Hem kurduğu düşler gerçekleşmişti. Ayrıca hiçbir centilmen yardım isteyen bir kadını geri çeviremezdi.

— Sizi seve seve Cenevre'ye götürürüm, dedi Bond.

Aston Martin'in bagajını açtı.

— Eşyalarınızı buraya koyalım. Ben garajla gidip konuşurum. Bu parayla yiyecek bir şeyler alın. Kendiniz için ne isterseniz alabilirsiniz. Benim için, büyük Lyon sosislerinden, ekmek, tereyağı ve mantarı çıkarılmış bir şişe Mâcon şarabı.

Göz göze geldiler. Kız Bond'un uzattığı parayı aldı.

— Teşekkürler, ben de sizin yediklerinizden yerim.

Triumph'un bagajını açtı.

— Hayır, lütfen siz zahmet etmeyin. Ben taşırım.

Bagajdan bir golf çantası ve sopalarla, küçük ama pahalı bir bavul çıkardı. Çantaları Aston Martin'e doğru sürükledi. Bond'un yardım önerisini geri çevirip, bavulları Bond'unkilerin yanına koydu. Triumph'dan siyah deri, kocaman bir çanta alıp, omuzuna attı.

— Benden isim ve adres isteyeceklerdir, dedi Bond.

— Ne?

Bond sözlerini yineledi. Kızın isim ve adresi konusunda yalan söyleyip, söylemeyeceğini merak ediyordu.

— Devamlı yolculuk ediyorum. En iyisi Bergues, Cenevre adresini verin. İsim de, Soames. Bayan Tilly Soames.

Arkasını dönüp, kasap dükkânına girdi.

Yarım saat sonra yola koyulmuşlardı.

Kız dimdik oturuyor, gözlerini yoldan ayırmıyordu. Homer'in uğultusu şimdi sivrisinek sesi gibiydi. Rolls

Royce, elli mil ilerde olmalıydı. Bond acele ediyordu. Bourg'dan son hızla geçtiler. Şimdi N84'ün S virajlarına girmişlerdi. Bond virajlardan rallideymiş gibi geçiyordu. Kız iki kere üstüne yıkıldıktan sonra, Bond'un yedek şoförüymüş gibi yana tutunup, sakin sakin oturmaya devam etti. Bir keresinde, neredeyse uçurumu boyluyorlardı. Bond, dönüp kızın profiline baktı. Dudakları aralık, gözleri ışıl ışıldı. Kız bir hayli eğleniyordu.

Geçidin tepesine geldiler. Bundan sonra İsviçre sınırına kadar yol bayır aşağı gidiyordu. Şimdi Homer'in uğultusu düzenli bir hal almıştı. Bond,"fazla acele etmemeliyim, yoksa gümrükte Rolls Royce ile karşılaşacağız",diye düşündü. Elini kontrol panosunun altına soktu. Homer'in sesini kıstı. Arabayı yolun kenarına çekti. Oturup, sessizce yemeklerini yediler. Her ikisi de konuşmaya niyetli değildi. Görünüşe göre, kafaları başka şeylerle meşguldü. On dakika sonra, Bond yola çıktı. Bu kez ağır ağır, çamların arasından yol almaya başladı.

— Bu ses nedir? diye sordu Bayan Soames.

— 'Manyetodan geliyor. Hızlı gittiğim zaman çoğalıyor. Orleans'da başladı. Bu gece bir baktırsam iyi olacak.

Kız bu saçma sapan açıklamayı yutmuştu.

— Nereye gidiyorsunuz? Umarım benim yüzümden yolunuzdan fazla uzaklaşmadınız.

— Hayır, aslında ben de Cenevre'ye gidiyorum. Ama bu gece Cenevre'de durmayabilirim. Randevuma bağlı. Siz ne kadar kalacaksınız?

— Bilmiyorum. Ben golf oynamaya gidiyorum. Divonne'daki Kadınlar Şampiyonası'na. Aslında o klasta değilim henüz. Yine de bir deneyeyim dedim.

Neden yalan söylesin? Bond'a hisleri kızın tüm gerçeği söylemediğini bildiriyordu.

— Evde nerede oynuyorsunuz?

— Temple'de.

Yanıtlaması kolay bir soruydu bu. Doğru mu

söylemişti, yoksa aklına gelen ilk yanıtı mı vermişti?

— Yakınlarda mı oturuyorsunuz?

— Hanley'de oturan bir teyzem var. Siz İsviçre'de ne arıyorsunuz? Tatile mi çıktınız?

— İşlerim dolayısıyla buradayım. İthalat ihracat işleri yapıyorum.

— Ooo

Bond kendi kendine gülümsedi. Tam romanlarda okunan türden bir konuşmaydı bu.

Uzakta Fransız gümrük kapısı ve küçük binaları göründü. Yol dümdüz uzayıp gidiyordu.

Kız, Bond'un pasaportuna bakmasına fırsat vermemişti. Araba durur durmaz, elini yüzünü yıkayacağını söyleyip, tuvalete girdi. Bond gümrükten geçerken, kız pasaportunu vize ettirmiş geliyordu. İsviçre sınırında ise, bavulunu açacağını söyleyip, yine ortadan kayboldu.

Bond son hızla Cenevre'ye girdi. Arabayı Bergues'in kapısına çekti. Taşıyıcı kızın bavullarını ve golf çantasını aldı. Bayan Soames elini uzattı.

— Hoşça kalın.

Mavi gözler üzgün görünüyordu.

— Teşekkürler. Çok iyi araba kullanıyorsunuz. Mâcon'da niye yanlış vitese geçirdiğinizi hâlâ anlamıyorum.

Bond omuz silkti.

— Her zaman olmaz canım. Ama iyi ki vitesi şaşırmışım. İşlerimi çabuk halledersem, belki sizinle tekrar buluşuruz.

— Çok iyi olur.

Sesinin tonu hiç iyi olmayacağını söyler gibiydi. Kız arkasını dönüp, kapıdan içeri girdi.

Bond arabasına doğru koştu. Canı cehenneme! Goldfinger'i bulmalıydı. Sonra Quai Wilson'daki küçük ofise gidecekti. Homer'i açtı, birkaç dakika bekledi. Goldfinger yakındaydı, ama uzaklaşıyordu. Gölün sağ ya da sol kıyısında olabilirdi. Homer'in ses tonuna bakılırsa, kentin en az bir mil dışında olmalıydılar. Ne

yöne gidiyorlardı acaba? Lozan'a doğru mu? Evian'a doğru mu? DBIII yolun sol şeridindeydi. Bond şeritte kalmaya karar verdi. Hareket etti.

Coppet'den az önce sarı arabayı gördü. Coppet, Madame de Stael'in meşhur ettiği göl kıyısındaki şatodur. Bond bir kamyonun arkasına saklandı. Kamyonun arkasından çıktığında Rolls Royce ortadan kaybolmuştu. İlerdeki köyde büyük demir kapılar gördü. Kapıların üzerinde silik bir tabela vardı: AURIC ŞİRKETLER TOPLULUĞU A.G. Tilki yuvasına dönmüştü demek!

Bond sola dönen bir sokak bulana dek ilerledi. Önüne başka bir yol çıkana kadar, bu sokağı izledi. Sonra bağların arasından çıkıp, Madame de Stael'in şatosunu buldu. Bond ağaçlar arasında durdu. Şimdi tam AURIC ŞİRKETLER TOPLULUĞU'NUN üzerinde olmalıydı. Dürbününü alarak arabadan çıktı. Köye doğru bir patikadan indi. Çok geçmeden sağ tarafında dikenli teller belirdi. Tepenin yüz metre kadar aşağısında, teller yüksek duvara dönüşüyordu. Bond ağır ağır patikada ilerledi. Coppetli çocukların kestane ağaçlarına çikmak için yaptıkları gizli geçidi arıyordu. Çok geçmeden buldu. Küçücük bir bedenin geçebileceği kadar bir aralıktı bu. Bond bütün gücüyle yüklenerek aralığı biraz daha genişletti. Sürünerek geçti.

Bond dikkatle ağaçların arasında yürüdü. Attığı her adımda kuru dallara basmamaya çalışıyordu. Ağaçlar seyrekleşti. İlerde öbek öbek küçük yapılar göründü. Gözüne kalın gövdeli bir incir ağacını kestirdi, arkasına gizlendi. Şimdi binaları iyice görebiliyordu. En yakındaki yüz metre ötedeydi. Arada kocaman bir bahçe vardı. Bahçenin tam ortasında tozlar içinde Rolls Royce duruyordu.

Bond dürbünü gözlerine yaklaştırdı, her şeyi uzun uzadıya inceledi.

Kırmızı tuğladan yapılmış, eski bir binaydı burası. Çatısı eğimliydi. Herhalde iki büyük salonu ve dört yatak odası vardı. Duvarları asma yapraklarıyla

sarılmıştı. Güzel bir yapıydı. İçerdeki beyaz duvarları, güneşli odaları düşlemeye başladı. Arka kapıdan birkaç basamakla bahçeye iniliyordu. Bahçenin karşı köşesi iki tane tek katlı atölye ile kapatılmıştı. Her iki yapının kocaman göğe uzanan bacaları vardı. Bacalardan birinin üstü çinko kukuleta gibi şapkayla kapatılmıştı. Kukuletanın üzerinde, çoğu gemilerin güvertesinde gördüğümüz döner radarlardan vardı. Ağaçlar arasındaki bu küçük atölyede, böyle bir radara anlam veremedi.

Birdenbire, bu huzur dolu manzaranın sessizliği bozuluverdi. Bond, adeta durağan bir sinema makinesine para atıp filmi oynatmaya başlamıştı. Bir yerlerde bir saat beşi çaldı. Bu sesle birlikte evin arka kapısı açıldı, Goldfinger dışarı çıktı. Üzerinde hâlâ beyaz giysileri vardı, şapkasını çıkarmıştı. Peşinde fırça bıyıklı, gözlüklü, kimliği belirsiz küçücük bir adam vardı. Goldfinger memnun görünüyordu. Rolls'a doğru yürüdü, arabanın kaportasına pat pat vurdu. Öteki kibarca güldü. Ceketinin cebinden bir düdük çıkarıp, çaldı. Sağ taraftaki atölyenin kapısından mavi tulumlu dört işçi çıktı, arabaya doğru geldiler. Kapıyı açık bırakmışlardı. İçerden, Bond'un Reculver'den anımsadığı ağır makine sesleri geliyordu.

Dört adam arabanın çevresine dağıldılar. Fırça bıyıklı, herhalde ustabaşıydı. Parmağını şıklattı, işçiler arabayı sökmeye başladılar.

Dört kapıyı, motorun kapağını çıkardılar. Bond o zaman, işçilerin arabanın kurşun geçirmez kaplamasını söktüklerini anladı.

Bond bu kanıya vardığı anda, evin arka kapısı açıldı. Siyah şapkalı Oddjob göründü. Goldfinger'e bir şeyler söyledi. Goldfinger ustabaşıyla konuştuktan sonra içeri girdi.

Bond'un oradan ayrılma zamanı gelmişti. Son bir kez bölgeyi için gözden geçirdi, ağaçların arasına daldı.

*

**

— Ben Evrensel İhracat'tanım.

— Öyle mi?

Masanın arkasında, Annigoni'nin Kraliçe portresinin bir kopyası asılıydı. Diğer duvarlarda Ferguson traktörleri ve başka tarım traktörlerinin posterleri göze çarpıyordu. Geniş pencereden, Quai Wilson'un trafik sesi odaya doluyordu. Bir yük gemisi düdük çaldı. Bond pencereden uzaktaki gemiye baktı. Kayıtsız işadamının sorgu dolu gözlerini inceledi bir süre.

— Sizinle çalışmayı umuyorduk.

— Ne gibi bir iş düşünüyordunuz?

— Önemli işler.

Adam gülümsedi. Neşeyle:

— 007 olmalısınız. Sizi tanıdım. Nasıl yardım edebilirim? Yalnız derdinizi çabuk anlatın. Dumont işinden beri ortalık bir hayli karıştı. Yöredekiler ve Kızıl ülke beni tanıyor. Tabii gürültü çıkarmıyorlar. Ama işinize burunlarını sokmalarını istemezsiniz herhalde, dedi.

— Evet, tahmin ettiğim gibi.

Bond gömleğinin düğmelerini açtı, ağır külçeyi çıkardı.

— Bunu gönderebilir misiniz? Adam önüne küçük bir not defteri çekti, Bond'un söylediklerini dikkatle kaydetti.

— Hımm, bayağı önemli bu. Benim görevim gece yarısı bitiyor. Bu... Altın külçeyi gösterdi.

— Berne'deki çantayla gider. Başka bir isteğiniz var mı?

— Hiç Coppet'teki Auric Şirketler Topluluğu'nu duydunuz mu? Ne iş yapıyorlar acaba?

— Bu bölgedeki bütün şirketleri bilirim. Sizin adını söylediğiniz şirket, metal mobilya yapıyor. İsviçre demiryolları ve bazı havayolları da o mobilyaları kullanıyor.

— Hangi havayolları kullanıyor, biliyor musunuz?

Adam omuz silkti.

— Hindistan Havayolları Cenevre'de terminalleri

var. All-India Hava Yolları'yla rekâbete giriştiler. Şirketin adı Mecca. Özel bir şirket. Duyduğuma göre Auric Co. da para yatırmış.

Bond bilgiç bilgiç gülümsedi. Elini uzattı.

— Belki farkında değilsiniz ama, bir dakika içinde kocaman bir bilmeceyi çözdünüz. Çok teşekkür ederim. Traktör işinde iyi şanslar. Umarım bir gün yine karşılaşırız.

Yola çıkınca, Bond hemen arabasına bindi, rıhtım boyundan Bergues'e doğru yol almaya başladı. Demek durum buydu! İki gündür sarı bir Rolls Royce'yu Avrupa'nın bir ucundan diğer ucuna kadar takip etmişti. Kurşun geçirmez kaplamaları olan bir Rolls Royce'ydu bu. Kentte kaplamaların takıldığını, Coppet'te söküldüğünü görmüştü. Şimdi o kaplamalar Coppet'teki atölyede, Mecca Hava Yolları'nın koltuklarına dönüştürülüyorlardı. Tam yetmiş koltuk! Birkaç gün sonra, aynı koltuklar Hindistan'da sökülecek, yerlerine alüminyum olanlar takılacaktı. Ve Goldfinger ne kazanacaktı! Yarım milyon sterlin mi? Yoksa bir milyon mu?

Çünkü Gümüş Hayalet diye bilinen Rolls Royce, bu durumda gümüş değildi. Bedeninde taşıdığı iki ton altınla, altın Hayaletti o. On sekiz kıratlık, kapı gibi sağlam altın bir hayalet.

III. KISIM KÖTÜ NİYET

XIV. BÖLÜM

GECENİN İÇİNDEKİ SESLER

James Bond, Hôtel de Bergues'e yerleşti, sıcak bir banyo alıp, üstünü değiştirdi. Walther PPK'yı eliyle tarttı, yanına alıp almamayı düşündü. Almamaya karar verdi.

Bond arabayla o harika Mont Blanc Köprüsü'nden geçti, yıldızların aydınlattığı göle bakarak, evet, diye düşündü. Riski çok az, kârı çok fazla eşi görülmemiş bir kaçakçılık olayı. Eski pompalı kornayı çalarak, üç ülke polisinin hayran bakışları önünden geçerken, Goldfinger kimbilir nasıl için için gülüyordu! Hiç kuşkusuz yaşamın sırrına varmıştı. Eğer bu denli mide bulandırıcı biri olmasa, yaptıkları işler SMERSH'in tetik çeken parmağını desteklemese, Bond ona hayranlık duyabilirdi. Adamın operasyonu öyle büyüktü ki, İngiltere Bankası'nın bile etekleri tutuşmuştu. Bond'un niyeti Goldfinger'i mahvetmek, altınlarını alıp, adamı parmaklıkların arkasına göndermekti. Goldfinger'in altın hırsı çok acımasız, çok güçlü ve izin verilmeyecek kadar tehlikeliydi...

Bond akşam üstü geçtiği yolu aldı. Ana yoldan çıktı. Arabayı ağaçlar arasına soktu, motoru kapadı. Oturup, çevreyi dinledi. Ağır bir sessizlik vardı. Sadece saatin tik takları duyuluyordu. Bond aşağı indi, kapıyı kapatıp, ağaçlar arasındaki küçük patikadan yürüdü.

Ağaçlar seyrekleşiyordu. Çok geçmeden saklandığı büyük ağaca varacaktı. Ağacı aradı, sonra olduğu yerde donakaldı. Kalbi küt küt atıyordu. Ağacın tam dibinde kolları, bacakları iki yana açılmış bir insan vücudu vardı.

Bond yavaş yavaş eğildi, yere baktı. O kızdı bu, Tilly. Aşağıdaki binaları seyrediyordu. Ateşe hazır bir silahı vardı. O masum golf sopalarının arasında olmalıydı tüfek.

Bond sinirlerine hakim olmaya çalıştı. Kızın kimliği ya da niyeti hiç önemli değildi. Bond mesafeyi ölçtü, her adımını nasıl atacağını planladı. Sol elini kızın boynuna, sağ elini silaha. Şimdi!

Bond'un göğsü, kızın kalçalarının üzerinden kaydı, sırtına yaslandı. Ağırlıkla kızın nefesi bir anda boşalıverdi. Bond'un sol el parmakları, kızın boğazındaki damarı buldu. Sağ eli ise tüfekteydi. Parmakları tetikten itti, emniyet kapalıydı. Tüfeği kenara attı.

— Tanrı aşkına Tilly, rahat dur! Benim, Bond. Ben senin dostunum. Çok önemli bir olay var. Senin bilmediğin bir konu. Lütfen durup beni dinler misin?

Kızın vücudu birden durdu. Bir süre sonra, başını salladı.

Bond kızı serbest bıraktı. Ellerini bırakmadan, yanına uzandı.

— Nefes al, diye fısıldadı. Söyle bana, sen de mi Goldfinger'in peşindesin?

Kız kendi kendine konuşur gibi fısıldadı.

— Kızkardeşimi öldürdü. Onu tanıyorsun:Jill Masterton.

— Nasıl oldu bu iş? diye sordu Bond.

— Ayda bir kez yanına kadın alırmış. Jill işe girdiğinde anlatmıştı bunu. Kızları hipnotize eder, sonra altına boyarmış..

— Ulu Tanrım! Ama neden?

— Bilmiyorum. Jill bana onun altın için canını bile verebileceğini söylemişti. Herhalde, kızları altına boyarken, altına sahip olduğunu,yani onunla evlendiğini düşünüyor. Kızları Koreli bir uşağa boyatıyormuş. Belkemiklerini boyatmıyormuş. Jill buna bir türlü anlam veremiyordu. Ben sonradan, kızlar ölmesin diye boyatmadığını öğrendim. Vücutları tamamen

altın boya ile kaplanırsa, tendeki gözenekler nefes alamazmış. Sonra da Koreli, kızları yıkar, vücutlarındaki boyayı çıkartırmış. Goldfinger kızın cebine bin dolar sıkıştırıp öyle gönderirmiş.

Bond'un gözünde, elinde altın boya kutusu ile o korkunç Oddjob ve kendinden geçerek altın heykele bakan Goldfinger geldi.

— Jill'e ne oldu?

— Bana telgraf çekmiş, çağırmıştı. Miami'deki bir hastanenin acil bölümündeydi. Goldfinger onu işten atmış. Ölüyordu. Doktorlar ne olduğunu anlayamadılar. Jill bana olanları anlattı. Aynı gece de öldü. İngiltere'ye dönünce, bir cildiye uzmanına gittim. Bana tendeki gözenek meselesini anlattı. Aynı şey, gümüş heykel rolüne çıkan bir kabare artistine de olmuş. Olayın ayrıntılarını ve otopsi raporunu gösterdi. O zaman Jill'in başına gelenleri anladım. Goldfinger, Jill'in tüm vücudunu boyamıştı. Onu öldürmüştü. Seninle gittiği için Jill'den intikam almıştı. Bana senden söz etti. Senden hoşlanmıştı. Eğer seni bulursam, bu yüzüğü vermemi söyledi.

Kız parmağındaki yüzüğü çekiştirip çıkardı. Bond'a uzattı. İncecik altın yüzük, karanlıkta parladı.

Bond'un kulağında, cırlak bir ses, bir ıslık vardı. Garip bir takırtı oldu. Bond'un gözlerinin önünden çelik bir ok geçti.

Bond yavaş yavaş başını çevirdi.

On metre ötede, yarı gölge, yarı ay ışığında, siyah melon şapkalı biri, bacaklarını açmış duruyordu. Sol kolu gümüş yayı tutuyordu. Sağ el, ikinci oku germiş, tam yanağın yanındaydı. İkinci okun gümüş ucu, tam iki solgun profilin ortasına dönüktü.

Bond fısıldadı:

— Sakın kımıldama!

Yüksek sesle:

— Merhaba Oddjob, harika bir atıştı, dedi.

Oddjob okun ucunu havaya kaldırdı.

Bond kızı arkasına alıp, ayağa kalktı. Dudaklarını

hafifçe kımıldatarak:

—Tüfeği görmemeli, dedi.

Oddjob'a döndü. Sakin sakin konuşmaya başladı.

— Burası çok güzel bir yer. Bay Goldfinger'le konuşmak isterdim. Ama bu gece geç oldu artık. Yarın geleceğimi kendisine söyleyiver.

Bond kıza fısıldadı.

— Haydi sevgilim. Ormandaki yürüyüş sona erdi. Otelimize dönmemiz gerek.

Çitlere doğru, Oddjob'dan bir adım uzaklaştı.

Oddjob ayağını yere vurdu. Okun başı bu kez Bond'un karnına dönmüştü.

— Drang.

Oddjob başını yana, eve doğru salladı.

— Bizimle şimdi görüşebilir mi? Pekâlâ. Onu rahatsız etmek istemeyiz. Haydi sevgilim.

Bond ağacın soluna, gölgeli otların arasındaki tüfekten uzağa doğru yürüdü.

Yavaş yavaş tepeden inerlerken, Bond kıza emirler veriyordu.

— Sen benim kız arkadaşımsın. Seni Londra'dan getirdim. Sakin olmaya çalış. Başımız her an derde girebilir. Sakın numara yapmaya kalkma, bu adam katil.

Kız öfkeyle:

— Sen burnunu işime sokmasaydın, dedi.

— Sen de öyle. Özür dilerim Tilly, ama benim de planlarım var. Zaten tek başına bu işi halledemezdin.

— Ben de plan yapmıştım. Geceyarısı çoktan sınırı geçmiş olacaktım.

Bond cevap vermedi. Gözüne bir şey takılmıştı. Bacanın tepesindeki radar yeniden dönmeye başlamıştı. Onları gören, duyan bu radardı demek. Bir çeşit sonik dedektör olmalıydı. Bu adamın çok garip numaraları vardı doğrusu. Bond, Goldfinger'i fazla mı küçümsemişti? Keşke yanına tabancasını alsaydı... Hayır, en iyi nişancı bile bu Koreliyi durduramazdı. Bond silahlı olsa da olmasa da, bir tanka karşı

dövüşmek gibi olurdu bu.

Bahçeye vardılar. Taş bir yoldan evin önündeki dar hole girdiler. Ev, Bond'un tahmin ettiği gibi kokuyordu, çiçek, güneş ve yaz karışımı bir koku. Beyaz kapılar vardı. Oddjob kapılardan birine vurdu.

— Evet?

Oddjob kapıyı açtı. İçeri girdiler.

Büyük bir masanın arkasında Goldfinger oturuyordu.

— Bana bak Goldfinger, neler oluyor burada? diye çıkıştı Bond. Arazine izinsiz girdiğimi biliyorum ama, burdan ayrılmadan seni yakalamak istedim. Senin şu gorilin, neredeyse elindeki okla bizi öldürüyordu. Sonra iki Koreli üzerimizi aradı.Neler oluyor?Eğer bana cevap vermez ve özür dilemezsen, polis çağıracağım.

— Bay Bond, Chicago'da bir deyiş vardır: "İlk karşılaşma olağandır. İkincisi tesadüftür. Üçüncüsünün ardında ise, kötü niyet yatar." Miami, Sandwich ve şimdi de Cenevre. Dilinizin altındaki baklayı çıkartacağım.

Sonra bütün ev Bond'un başına yıkıldı. Boynuna kalın bir kalas vurdular, yere yuvarlandı, hiç hareketsiz kaldı.

▪

**.

Bond'un yüzüne birden sular döküldü. Su gözlerini yaktı, ağzına doldu. Hareket etmeye çalıştı, edemedi.

Bond'un yavaş yavaş önce gözleri, sonra beyni aydınlığa kavuştu. Ensesi zonk zonk atıyordu.

Kocaman bir lambaya bakmaktaydı. Güçlü, tek ampulü olan, küre biçiminde bir lambaydı bu. Masa gibi bir şeyin üstündeydi. El ve ayak bileklerinden bağlanmıştı. Parmaklarını inceledi. Eline metal gibi bir şey dokundu.

Goldfinger'in kayıtsız sesi duyuldu.

— Artık başlayabiliriz.

Bond başını sesin geldiği yöne çevirdi. Işık gözlerini

kamaştırıyordu. Gözlerini kısıp açtı. Goldfinger bez bir sandalyede oturuyordu. Ceketini çıkarmış, gömleğinin kollarını sıvamıştı. Boynunda kırmızı lekeler vardı. Yanındaki masanın üzerinde çeşit çeşit aletler ve bir kontrol panosu konulmuştu. Masanın diğer tarafında Tilly bir sandalyede oturuyordu. Sandalyeye el ve ayak bileklerinden bağlanmıştı. Okulda ders dinliyormuş gibi dimdik oturmuştu. Çok güzel, ama şoke olmuş, uzaklardaymış gibi bir hali vardı. Gözleri boş boş Bond'a bakıyordu. Ya hipnotize edilmiş ya da ilaçlarla uyuşturulmuştu.

Bond lambanın üzerindeki küçük mesaja baktı. Goldfinger konuşmaya başladı. Bond düşünmemeye çalışarak, dinledi.

— Bay Bond "acı" kelimesi Latince poena kelimesinden gelir ve ceza anlamındadır. Bana saldırınızın bedelini ödemek zorundasınız. Merakınız yüzünden bir kedi öldü. Bu kez iki kedi ölecek. Korkarım bu kızı da düşman olarak sayacağım. Bana Bergues'de kaldığını söyledi. Bir telefonla bunun yalan olduğunu öğrendim. Oddjob, saklandığınız yerde bir tüfek ve iyi tanıdığım bir yüzük buldu. Hipnotize edilince, bütün gerçeği anlattı. Bu kız buraya beni öldürmeye geldi. Belki siz de aynı niyetle geldiniz. Her ikiniz de başaramadınız. Şimdi cezanızı çekeceksiniz. Çok düşmanım oldu. Ben çok başarılı ve zenginim. Ve zenginlik, insanın düşmanlarını azaltmıyor, tam tersine artırıyor.

— Çok ilginç.

Goldfinger bu sözleri duymamazlıktan geldi.

— Şimdi Bay Bond, bu kadar sohbet yeter. Chicagolu dostlarımın dediği gibi, öt bakalım. Ötersen, acı çekmeden, hemen ölürsün. Kız da öyle. Ötmezsen, ölümün çok acı olacak. Kızı da, kediye yaptığım gibi Oddjob'a akşam yemeği olarak vereceğim.

— Budalalık etme Goldfinger, dedi Bond. Evrensel İhracat'taki arkadaşlarım nereye gittiğimi

biliyorlar. Kızın ailesi de benim yanımda olduğunu biliyor. Buraya gelmeden önce senin fabrikanı soruşturdum. İzimizi çok kolay bulurlar. Evrensel güçlü bir şirkettir. Biz ortadan kaybolur kaybolmaz, polis senin peşine düşecektir. Seninle pazarlık yapalım. Gitmemize izin ver, bu konu da kapansın. Budalaca bir hata yapıyorsun. Biz tamamen masum iki kişiyiz.

— Korkarım beni anlamıyorsunuz Bay Bond. Benim hakkımda neler öğrendiğinizi bilmiyorum. Ama eminim, bildikleriniz gerçeğin sadece küçücük bir parçası. Ben dev gibi atılımlarla meşgulüm. Sizi buradan canlı göndermek büyük hata olur. Polise gelince, onlarla seve seve konuşurum. Ne Koreliler, ne de eşyalarınızla birlikte sizi iki bin derece eritecek fırınlarım konuşabilir. Hayır Bay Bond. Seçiminizi yapın. Belki ben sizin fikrinizi değiştirebilirim.

— Goldfinger söylenecek hiçbir şey yok. Eğer ilk pazarlığımı kabul etmezsen, sana başka bir teklifim var. Kızla senin hesabına çalışalım. İkimiz de yetenekliyiz. Sana faydalı oluruz.

— Ve sırtıma iki yerden bıçak sokulsun öyle mi? Hayır Bay Bond, çok teşekkür ederim, ama hayır.

Bond susma zamanının geldiğine karar verdi. Tüm iradesini toplayıp, intihar etmeliydi.

Bond yavaş yavaş nabzını saymaya başladı. O fabrikadaki kocaman makine gibiydi nabzı. Kalp atışları yavaşlıyordu. Keşke daha çabuk yavaşlasa. Neden şu yaşam arzusu denen şey, beynine karşı çıkıyordu? Yakıt deposu bomboş olmasına karşın, kim makineyi hâlâ çalıştırıyordu? Vücudundaki oksijeni boşalttığı gibi, kafasındaki düşünceleri de çıkartıp atmalıydı. Bomboş, bilinçsiz bir bedene dönüşmeliydi.

Hâlâ tavandaki ışık gözlerine giriyordu. Hâlâ şakaklarında patlayacakmış gibi bir basınç hissediyordu. Hâlâ yaşamın trampeti kulaklarında çalıyordu.

Sıkılı dişler arasından bir çığlık zorlandı, odaya yayıldı.

Öl artık, lanet olsun, öl artık, öl...

XV. BÖLÜM

EN BÜYÜK VE EN SONUNCU

Bir güvercinin kanatlarında uçuyor, bir koro ilahiler söylüyordu. Cennet nasıl bir yerdi acaba? Tam anlattıkları gibiydi. Uçar gibi bir duygu, karanlık, milyonlarca müzik aletinin sesleri. Küçükken cenneti nasıl anlatmışlardı? Dur bakalım, insan önce incilerle bezenmiş bir kapıdan geçiyordu...

Bond başını hareket ettirebildiğini farketti. Çevresine bakındı. Beyaz boyalı bir koğuştaydı. Herhalde bir havayollarının sağlık bölümü olmalıydı. Bir sıra yatak vardı. Yüksek pencerelerden içeri güneş giriyordu. İçersi serindi. Kendisi yerde, bir sedyedeydi. Yanında bir sedye daha vardı. Başını yana doğru çevirdi. Tilly idi bu. Baygındı. Siyah saçlarla çevrili solgun yüzü, tavana dönüktü.

Koğuşun kapısı açıldı. İçeri beyazlar giymiş bir doktor girdi. Goldfinger neşeli bir tavırla yatakların arasında yürüdü. Peşinde Oddjob vardı. Tanrım!

Sedyenin çevresinde ayaklar belirdi.

— İyi görünüyorlar değil mi doktor? Paranın halledemeyeceği şey yoktur. İnsanın dostu ya da yanında çalışanlardan biri hastalanınca, ona en iyi bakımı sağlayabiliyor. Her ikisi de sinir krizi geçirdi. Hem de aynı haftada! İnanılacak gibi değil. Ama ikisini de çok çalıştırdığım için kendimi suçluyorum. Şimdi onları sağlığa kavuşturmak yine benim görevim. Dr. Foch, Cenevre'nin en iyi doktorudur. Dinlenmeleri gerek dedi? Şimdi ikisi de Harkness Pavillion hastanesine gidecekler. İnsan ektiğini biçermiş, değil mi doktor? Harkness'e bir milyon dolarlık röntgen cihazı

verdiğimde, karşılığında bir şey beklemiyordum. Ya şimdi? Bir telefon etmek yetti. Dostlarım için en iyi odaları hazırlamışlar. Şimdi göçmen bürosu da anlayış gösterdi. Bay Auric Goldfinger'in kefaletini yeterli buldular. Her ikisinin de Amerika Hükümetine zarar vermek gibi bir niyetleri yok.

— Evet, mutlaka. Teşekkürler Bay Goldfinger. Yapabileceğim bir şey varsa lütfen söyleyin. Dışarda özel bir ambulans bekliyor.

Bond gözlerini açıp, doktorun sesinin geldiği yöne baktı. Hoş, ciddi görünümlü bir genç gördü. Kısa saçlıydı, çerçevesiz gözlükleri vardı. Bond içtenlikle konuşmaya başladı.

— Doktor, ne benim ne de bu kızın hiçbir şeyi yok. Bize uyuşturucu madde verildi, buraya isteğimiz dışında getirildik. İkimiz de Goldfinger'in emrinde çalışmıyoruz, hiç çalışmadık. Sizi uyarıyorum. Biz kaçırıldık. Hemen göçmen bürosunun başkanını görmek istiyorum. Washington ve New York'ta dostlarım var. Bana kefil olurlar. Size yalvarıyorum bana inanın.

Doktor endişeli görünüyordu. Goldfinger'e döndü. Goldfinger başını iki yana sallayarak doktoru bir kenara çekti, kaşlarını kaldırdı.

— Ne demek istediğimi şimdi anlıyor musunuz doktor? Günlerdir böyle konuşuyor. Dr. Foch sinirlerinin çok bozuk olduğunu söyledi. Hastanede uzun süre kalmaları gerekebilir. Yabancı çevrede olduğu için, şok geçiriyor. Belki bir iğne yaparsanız...

Doktor çantasına eğildi.

— Sanırım haklısınız. Harkness hastalara bakacağına göre.

— En iyi yardımcılarımdan birinin böyle hastalanması çok üzücü, dedi ve Bond'a gülümseyerek:

— İyileşeceksin James. Kendini bırak, rahat bir uyku çek. Yolculuğun senin için çok yorucu olacağını tahmin etmiştim. Sen her şeyi bana bırak dedi.

Bond kolunun alkollü pamukla silindiğini farketti. İstemeden ağzından bir sürü küfür çıktı. Sonra iğneyi

hissetti. Ağzını açıp, avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı. Doktor eğilip, sabırla alnından akan terleri sildi.

Şimdi gri boyalı bir odaydı. Odanın penceresi yoktu. Tavanın tam ortasındaki lamba odayı aydınlatıyordu. Bond kalkıp oturabildiğini anlayınca şaşırdı. Kendini çok yorgun hissediyordu. Birden çok aç ve susuz olduğunu farketti. En son ne zaman yemek yemişti? İki, üç gün önce mi? Ayaklarını yere sarkıttı. Çıplaktı. Vücudunu inceledi. Oddjob dikkatli davranmıştı. Sağ kolundaki iğne izlerinin dışında vücudunda herhangi bir hasar yoktu. Ayağa kalkıp, başı dönmesine karşın odada yürüdü. Gemilerdeki yataklara benzer bir yerde yatıyordu. Odadaki tek mobilya yatak ve masa ile bir sandalyeydi. Her şey temiz ve kullanışlıydı. Bond yatağın altındaki çekmeceleri açtı. Çekmecelerde tabancası, saati dışında tüm eşyaları vardı. Auric Fabrikası'nı keşfe çıkarken giydiği ağır ayakkabılar bile çekmeceye konmuştu. Ayakkabının topuğunu çevirip çekti. Topuktan geniş, çift taraflı bir bıçak fırladı. Bond öbür topuktaki bıçağı da kontrol ettikten sonra, ayakkabıları kaldırdı. Üzerindeki giysileri değiştirdi. Sigaralarını ve çakmağını buldu, bir sigara yaktı. Odada iki kapı vardı. Bunlardan sadece birinin kolu olduğunu gördü. Kolu olan kapıyı açtı. Kapı temiz bir banyoya açılıyordu. Tıraş takımı ve diğer özel eşyaları özenle yerleştirilmişti. Yanında kadın eşyaları vardı. Bond banyonun köşesindeki öteki kapıyı açtı. Kendininkine benzer bir odaydı burası. Yatağın üzerindeki yastığa, Tilly Masterton'un siyah saçları yayılmıştı. Bond ayaklarının ucunda yürüyerek, kıza baktı. Huzur içinde uyuyordu. Yüzünde tatlı bir gülümseme vardı. Banyoya dönüp, aynada yüzüne baktı. Sakalı iki günlükten daha çok, üç günlük gibi duruyordu. Tıraş olmaya başladı.

Yarım saat sonra, yatağın üzerine oturmuş düşünürken, birden kolu olan kapı açıldı. Kapıda Oddjob belirdi. Bön bön Bond'un yüzüne baktı. Odaya bir göz attı.

— Oddjob, hemen yemek istiyorum, dedi Bond.

— Bir şişe burbon, soda ve buz. Bir de bir karton Chesterfield sigarası. Ya benim saatimi geri verin, ya da onun kadar iyi bir saat bulun bana. Yürü, çabuk çabuk! Goldfinger'e söyle onu görmek istiyorum. Ama yemekten sonra. Haydi, ne bakınıyorsun, yürü! Açlıktan ölüyorum.

Oddjob öfkeyle Bond'a baktı. Ağzını açıp, havlar gibi bir ses çıkardı. Ayaklarına doğru tükürdükten sonra, kapıyı kapatıp dışarı çıktı.

Oddjob'u görmek, Bond'un neşesini yerine getirmişti. Nedense, Goldfinger onları öldürmemeye karar vermişti. Onları canlı istiyordu. Çok geçmeden Bond neden ölmediğini öğrenmek niyetindeydi. Her ne pahasına olursa olsun, ölmemeye de niyetliydi. Oddjob ve öteki Korelileri etkisiz kılmalıydı. Bond'a göre bu adamlar, gorillerden daha aptaldılar. İstediği her şeyi, saati bile getirildiğinde, Bond hâlâ nerede olduğunu öğrenememişti. Bir demiryolu köprüsüne yakındılar. New York'ta olduklarını kabul ederse, ya East River'de ya da Hudson'da olmalıydılar. Demiryolu, metro olmalıydı. Ama Bond, New York'u yeterince tanımıyordu. Saati durmuştu. Saati sorunca, cevap alamadı.

Tepsideki bütün yemeği bitirmiş sigara içerken, kapı açıldı. Goldfinger tek başına içeri girdi. Üzerinde takım elbise vardı. Neşeli görünüyordu. Kapıyı kapattı. Merakla Bond'a baktı. Bond istifini bozmadan Goldfinger'i süzmeye devam etti.

— Günaydın Bay Bond, bakıyorum kendinize gelmişsiniz. Herhalde ölmektense burada olmayı tercih ediyorsunuz. Zaman kazanmak için, size nerede olduğunuzu ve başınıza neler geldiğini söyleyeceğim. Sonra size bir önerim var. Mantıklı adamsınız. Sizi uyarmam yeter. Numara yapmaya kalkmayın. O şişeyle ya da çatal bıçakla bana saldırayım demeyin, yoksa sizi vururum.

Goldfinger, sağ elinde küçük kalibreli bir tabanca

tutuyordu. Tabancayla birlikte elini cebine soktu.

— Bu silahları pek ender kullanırım. Gerektiğinde, öldürmek için. 25 kalibrelik bir kurşun yeter. İyi nişan alırım Bay Bond. Hiç ıskalamam.

— Merak etme. Ben burbon şişesiyle o kadar iyi nişan alamam. Bond bacak bacak üstüne attı.

— Yirmi milyon dolar değerinde altınım var. Küçük bir ülkenin hazinesi kadar. Şimdi hepsi New York'ta. Benim servetim tıpkı bir yığın gübre gibi. Dünya yüzünde istediğim yere götürüyorum ve nereye götürürsem, orası yeşeriyor, çiçek veriyor. Hasat yapıyor, ekini alıyor, başka yere gidiyorum. Şimdi, gübremle bir Amerikan yatırımını yeşertmek niyetindeyim. O yüzden altın külçeleri New York'a getirdim.

— En son atılımınız nedir? Bayan Masterton ve benim bu işle ne ilgimiz var?

— En sonuncusu Bay Bond, en büyüğü.

Goldfinger'in bakışları şimdi bomboştu.

— Haydi, ne olduğunu söyle. Ne yapacağız?

— Hırsızlık Bay Bond. Ayrıntılara gerek duyulan bir hırsızlık. Bir sürü kâğıt işi ve yönetim sorunları çıkacak. Siz yardımlarınızı önermeden önce, bu işi kendim yapacaktım. Şimdi siz yapacaksınız. Bayan Masterton da sekreteriniz olacak. Operasyon başarıyla tamamlandıktan sonra, bir milyon dolar değerinde altın alacaksınız. Bayan Masterton da yarım milyon alacak.

— Hah şimdi oldu işte! dedi Bond. Nasıl bir iş bu?

— Tam on beş milyar dolar çalacağız. On beş milyar değerinde altın. Aşağı yukarı dünyadaki tüm altınların yarısını. Bay Bond, tam bir hafta sonra Fort Knox'u ele geçireceğiz.

XVI. BÖLÜM

ATMACALARIN KONGRESİ

— Fort Knox!

Bond başını iki yana salladı.

— İki adam ve bir kız için, biraz zor değil mi bu?

Goldfinger sabırsızlıkla omuz silkti.

— Lütfen bir hafta süresince şaka yapmayı bırakın Bay Bond. Sonra istediğiniz kadar gülersiniz. Emrim altında yüz kadın ve erkek olacak. Bunlar, Amerika'daki en güçlü gangster çetelerinden seçilmişlerdir. Bu güç. barış zamanı bir araya getirilmiş en seçkin ve en dayanıklı dövüş grubunu oluşturacak.

— Pekâlâ. Fort Knox'u kaç kişi koruyor?

Goldfinger başını iki yana salladı. Bir kez arkasındaki kapıya vurdu. Kapı açıldı. Oddjob pür dikkat kapıda duruyordu. Odada huzur olduğunu görünce toparlandı, bekledi.

— Biliyorum, sormak istediğiniz bir sürü soru var. Hepsini bu akşam üstü, saat iki buçukta yanıtlayacağım. Saat şimdi on iki.

Bond saatini ayarladı.

— Sözünü ettiğim altı kuruluşun başkanlarına teklifi yapacağım. Siz ve Bayan Masterton da bu toplantıya katılacaksınız. Hiç kuşkusuz onlar da aynı soruları soracaklar. Her şeyi anlatacağım. Daha sonra, Bayan Masterton ile birlikte ayrıntılar üzerinde çalışmaya başlayacaksınız. Ne isterseniz verilecek. Oddjob sizi koruyacak ve nöbet tutacak. Sakın kaçmaya kalkmayın, yoksa hemen öldürülebilirsiniz. Dışarıyla ilişki kurmaya çalışarak, boşuna vakit harcamayın. Size para ödeyeceğime göre, karşılığını beklemek hakkımdır.

Tamam mı?

— Hep milyoner olmak isterdim, dedi Bond.

Goldfinger ona bakmadı, tırnaklarını inceliyordu. Son bir kez Bond'u süzdükten sonra kapıdan çıktı.

Bond bir süre gözlerini kapalı kapıdan çekmedi. Elleriyle saçlarını düzeltti. Ayağa kalktı, banyodan geçip kızın odasına girdi. Kapıya vurdu.

— Kim o?

— Ben, gelebilir miyim?

— Evet.(Ses isteksizdi.)

Tilly yatağın kenarına oturmuş, ayakkabılarını giyiyordu. Soğukkanlı görünüyordu. Orada bulunduğuna şaşırmamış gibi bir hali vardı.

Buz gibi bir tavırla:

— Bu derde bizi sen soktun, şimdi çıkar bakalım, dedi.

— Çıkartabilirim. İkimizi de mezardan döndürdüm.

— İlk önce mezara soktun ama.

Bond düşünceli düşünceli kıza baktı. Boş mideyle kızı pataklamanın kabalık olacağını düşündü!

— Tartışmakla bir yere varamayız. Hoşuna gitse de gitmese de, ikimiz birlikte bu işe girdik. Ne yemek istersin? Saat yarım oldu? Ben yedim. Senin yemeğini söyler, sonra gelir olanları anlatırım. Buradan bir tek çıkış yolu var. Onu da Oddjob, o Koreli goril koruyor. Şimdi, kahvaltı mı edeceksin, yoksa öğle yemeğimi yersin?

— Teşekkür ederim. Omlet ve kahve lütfen. Yanında tost ve marmelat.

— Sigara.

— Hayır, ben sigara içmem.

Bond odasına dönüp, kapıya vurdu. Kapı bir iki santim aralandı.

— Tamam Oddjob, merak etme henüz seni öldürmek niyetinde değilim.

Kapı iyice açıldı. Oddjob'un yüzü kayıtsızdı. Bond yemek söyledi. Kapı kapandı. Bond bardağına burbon ve soda doldurdu. Yatağın kenarına oturup, kızı nasıl

kendi safına çekeceğini düşündü. Başından beri kız kendinden nefret ediyordu. Sadece kız kardeşinin başına gelenler yüzünden mi? Neden Goldfinger, kızın "eğiliminden" söz etmişti? Kızda neden o soğuk hava vardı? Çok güzel, fiziksel yönden arzulanan bir kadındı. Ama onda, Bond'un anlayamadığı, tanımlayamadığı bir sertlik ve soğukluk vardı. Adam sende. Önemli olan, kızı ikna etmekti. Yoksa tutsak yaşamak, tahammül edilmez hal alacaktı.

Bond kızın odasına girdi. Dışarıyı duyabilmek için, iki kapıyı da açık bıraktı. Kız hâlâ hareketsiz, yatağın üzerinde oturuyordu. Bond'u seyretti. Bond kapıya yaslandı, içkisinden bir yudum aldı. Tilly'ye bakarak:

— Scotland Yard'dan olduğumu söylemem gerek. Bu Coldfinger denen adamın peşindeyiz. Ama, bizi en az bir hafta hiç kimsenin bulamayacağını savunuyor. Haklı da. Kendisine yardım etmemiz için, bizi öldürmekten vazgeçmiş. Çok büyük bir hırsızlığın peşinde. Yapılması gereken bir sürü plan ve düzenlenmesi gereken kâğıtlar var. Daktilo ve steno biliyor musun? diye sordu.

— Evet.

Kızın gözleri parlamaya başlamıştı.

— Nasıl bir iş bu?

Bond anlattı.

— Elbette, insana çok gülünç ve saçma geliyor. Goldfinger anlamasa bile, birkaç soru ve cevaptan sonra, bu gangsterler yapılan öneriyi kabul etmeyeceklerdir. Bilemiyorum. Goldfinger olağanüstü biri. Tanıdığım kadarıyla, yaş tahtaya basmıyor. Deli olduğunu da sanmam. Ondan daha kaçık birçok adam var. Çalıştığı alanda dahi olduğundan enimin.

— Ne yapmayı düşünüyorsun?

Bond sesini alçalttı.

— Ne yapacağız, demek istiyorsun herhalde. Söylenenleri yapacağız tabii. Oyun oynamak yok. Gayet sıkı çalışacağız. Hayatımızın adam için hiç değeri yok. Ama kurtulmamizı ve benim bu işe engel olmamı

istiyorsak, başka çaremiz yok.

— Ona nasıl engel olacaksın?

— Hiçbir fikrim yok. Karşıma çıkacak fırsatları değerlendireceğim.

— Ve seninle işbirliği yapmamı istiyorsun?

— Neden olmasın? Daha iyi bir fikrin var mı?

Kız inatla dudak büktü.

— Neden senin istediklerini yapayım?

Bond içini çekti.

— İnat etmenin bir anlamı yok da ondan. Ya benimle çalışırsın ya da kahvaltıdan sonra seni öldürürler.

Kız omuz silkti.

— İyi öyleyse.

Birden gözleri parladı.

— Yalnız bana dokunayım deme, seni öldürürüm.

Bond'un yatak odasının kapısı gıcırdadı. Bond, Tilly Masterton'a baktı.

— Bana meydan mı okuyorsun? Merak etme, öyle bir niyetim yoktu.

Arkasını dönüp odadan çıktı.

Korelilerden biri, elinde Tilly'nin kahvaltı tepsisiyle yanından geçti. Bir diğeri, Bond'un odasına masa, sandalye ve portatif Remington daktilo getirmişti. Bond yeni gelen eşyaları yerleştirdi. Oddjob kapıda duruyordu. Bond'a bir kâğıt uzattı. Bond, kâğıdı Oddjob'un elinden aldı.

Not defterinden koparılmış kâğıda, özenli düzgün bir yazıyla not yazılmıştı.

Bu gündemin on kopyasını çıkarın.

Bay Gold'un başkanlığında toplantı.

Sekreterler: J. Bond

Bayan Tilly Masterton.

Hazır Bulunanlar

Helmut M. Springer	Mor Çete, Detroit
Jed Midnight	Gölge Sendikası, Miami ve Havana
Billy (Sırıtan) Ring	Makine. Chicago
Jack Strap	Parlak Çete. Las Vegas

Bay Solo	Sicilya Birliği
Bayan Pussy Galore	Betoncular. Harlem. New York City.

GÜNDEM

Kod adı "Büyük Operasyon" olan bir tasarı. Bunların altına bir not eklenmişti.

— Siz ve Bayan Masterton, 2.20'de odanızdan alınacaksınız. Her ikiniz de not almak için, hazırlıklı gelin. Lütfen resmi giysiler giyin...

Bond gülümsedi. Koreliler odadan çıktılar. Bond masanın başına geçti, kâğıt ve karbonları daktilo makinesine geçirdi. En azından kıza, niyetinde ciddi olduğunu göstermeliydi. Amma toplantı ha! Mafya bile gelecek. Goldfinger hepsini nasıl gelmeye ikna etmişti? Hem şu Bayan Pussy Galore de kim oluyor?

Bond saat ikide yazı işini bitirdi. Kızın odasına geçti. Tilly'ye kâğıtlar, not defteri ve kalem verdi. Ona Goldfinger'in gönderdiği notu da okudu.

— Bu isimleri iyi ezberle. Herhalde kimin kim olduğunu tahmin etmek zor olmayacak. Eğer takılırsak, sorarız. Ben gidip resmi giysilerimi giyeyim. Yirmi dakikamız var.

Kız başını salladı.

Oddjob'un peşinde koridorda yürürken, Bond nehirin sesini duyuyordu. Uzaktan dizel motorlarının, düdük çalan bir yük gemisinin ve kıyıya çarpan suların sesi duyuluyordu. Koridor yeni boyanmış olmalıydı. Yan kapı yoktu. Bütün koridor tepedeki lambalarla aydınlatılmıştı. Koridorun bir ucuna vardıklarında Oddjob bir kapıyı vurdu. Bir kilit sesi ve iki sürgünün çekilişini duydular. Büyük, aydınlık bir odaya girdiler. Oda koridorun ve deponun ucundaydı. Bir duvardaki boydan boya pencereden Jersey City görünüyordu. Oda toplantıya hazırlanmıştı. Goldfinger yuvarlak bir masanın başına geçmişti. Masanın üstüne yeşil bir örtü örtülmüş, su sürahileri ve not defterleriyle kalemler konmuştu. Masanın çevresine dokuz tane rahat koltuk

yerleştirilmişti. Her bir koltuğunun önüne, kırmızı mumla mühürlenmiş beyaz paketler konmuştu. Sağdaki duvarın önünde uzun bir büfe göze çarpıyordu. Büfenin üzerinde gümüş ve kristaller parlıyordu. Buz kovalarında şişe şişe şampanya, büfede ise değişik içkiler bulunuyordu. Yiyecekler arasında havyar bile vardı. Karşıki duvara ise büyük bir karatahta asılmıştı.

Goldfinger, kendine doğru şarap kırmızısı halıda yürüyen Bond ve Tilly'yi süzdü. Solundaki sandalyeye Tilly'nin, sağındakine ise Bond'un oturması için işaret etti.

— Gündem.

Goldfinger kopyaları aldı, en üsttekini okuyup, kıza geri verdi. Eliyle havada bir yuvarlak çizdi. Tilly ayağa kalkıp, kâğıtları masaya teker teker dağıttı. Goldfinger elini masanın altındaki gizli zile götüdü. Odanın bir köşesindeki kapı açıldı. Korelilerden biri içeri girip, bekledi.

— Her şey hazır mı?

Adam başını salladı.

— Listedekiler dışında bu odaya hiç kimse girmeyecek, anlaşıldı mı? İyi. Bazıları, belki de hepsi yanlarında birini getireceklerdir. O adamları bekleme odasına al. İstedikleri her şeyi ver. İskambil ve zarlar orada. Oddjob, git ve yerinde bekle. Parola nedir?

Oddjob iki parmağını kaldırdı.

— Tamam. Zili iki kez çalınca. Gidebilirsin. Herkesi kontrol et.

— Kaç hizmetkârınız var? diye sordu Bond.

— Yirmi. Onu Alman, onu da Koreli. Hepsi özenle seçilmişlerdir. Bu bina, savaş sırasında kurulan bir yeraltı örgütüne benziyor.

Goldfinger ellerini masanın üzerine koydu.

— Şimdi sizin görevlerinize gelelim Bayan Masterton. Tüm gerekli ve önemli noktaları not edeceksiniz. Benim işime yarayacak konuları. Tartışma ve sohbetleri not etmenize gerek yok. Tamam mı?

Bond, Tilly Masterton'u istekli ve meraklı görünce

sevindi. Kız başını salladı.

— Elbette.

— Ve Bay Bond, sizin bu konulara göstereceğiniz tepkiyle ilgileneceğim ben. Bu kişileri iyi tanırım. Kendi çevrelerinde hepsi Tanrı gibidirler. Onlara para verdiğim için buraya geliyorlar. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorlar. Benim işimi bildiğime ve onları başarıya götüreceğime inanmaları gerek. Aralarında bu işe girmek istemeyenler çıkabilir. Zaten onlar kendilerini belli edeceklerdir. Onların da çaresine bakacağım. Ama kuşkulu olanlar da çıkabilir. Toplantı sırasında bu ajandaya notlar alacaksınız. İsimlerin yanına birer artı ya da eksi koyarak, tasarıyı benimseyenlerle benimsemeyenleri arayacaksınız. Ben sizin aldığınız notlara sık sık göz atacağım. Görüşleriniz çok yararlı olabilir. Aralarından bir tek hain çıkarsa, hepimiz ya ölürüz, ya da ömrümüzün sonuna kadar hapis yatarız.

— Şu Harlemli Pussy Galore kim?

— Amerika'da çete başkanı olan tek kadın. Bu çetenin bütün üyeleri kadın. Kendisine güvenilir. Bu operasyonda kadınlara ihtiyacım olacağı için onu çağırdım. Kadın eskiden trapezciydi. Küçük bir gösteri grubu vardı. Grup sirklerde başarılı olamayınca, onlara çalmayı öğrettim. O zamanlar isimleri "Hırsız Kediler" di. Kuruluş çok geçmeden, olağanüstü ve acımasız bir çeteye dönüştü. Büyük Amerikan çeteleri bile onlara saygı duyar. Olağanüstü bir kadın.

Masanın altındaki zil çaldı. Kapı açıldı, içeri beş adam girdi. Goldfinger ayağa kalktı, başıyla gelenleri selamladı.

— İsmim Gold. Lütfen oturun.

Odada mırıltılar oldu. Goldfinger doğruldu. Beş çift dikkatli, buz gibi göz Goldfinger'e baktı. Goldfinger konuşmaya başladı.

— Beyler önünüzdeki kutularda, yirmi dört ayarlık, on beş bin dolar değerinde külçe altınlar bulacaksınız. Buraya kadar zahmet ettiğiniz için teşekkür ederim. Gündem, her şeyi açıklıyor. Bayan Galore'u beklerken,

sekreterlerim Bay Bond ve Bayan Masterton'un not edebilmeleri için, isimlerinizi rica edeceğim. Bunun dışında hiçbir not alınmayacaktır. Sizi temin ederim, odada herhangi bir alıcı ya da mikrofon yoktur. Şimdi Bay Bond, sağınızda Miami ve Havana'da çalışan Gölge Sendikası'ndan Bay Jed Midnight oturuyor.

Bay Midnight, iri kıyım iyi yaşamaktan hoşlanan, güleç yüzlü, gözleri kuşkuyla bakan biriydi. Yeşil palmiye ağacı desenli, beyaz ipek gömleğin üzerine, açık mavi bir takım elbise giymişti. Kolundaki altın saat en azından bir kilo olmalıydı. Bond'a gülümsedi.

— Merhaba, dedi.

— Sonra, ünlü Chicago "Makine"sini yöneten Bay Billy Ring, diye devam etti Goldfinger.

Ring kırk yaşlarındaydı. Acımasız bir katil olmalıydı. Bond gülümseyerek adamın yüzüne baktı. Goldfinger Detroit Mor Çete'nin Başkanı Bay Helmut Springer'i takdim edince, başını ona çevirdi.

Bay Springer'de ya çok zengin, ya da ölü birinin saydam gözleri vardı. Açık mavi cam gibi gözler bir an Bond'u tanıyormuş gibi baktıktan sonra yine içe döndüler.

— Ve Sicilya Birliği'nden Bay Solo.

Bay Solo'nun esmer, birçok günahın ve suçun bilinciyle kederli bir yüzü vardı. Kalın camlı gözlükleriyle bir an Bond'dan tarafa baktı, sonra tırnaklarını temizlemeye devam etti.

Parlak Çete'nin başı Bay Jack Strap, tam Las Vegas gazinolarında görülen krupiyelerin yapmacık çekiciliğine sahipti. Elli yaşlarındaydı. Son derece gösterişli giyinmişti. Ağzındaki puroyu yiyecekmiş gibi içiyordu.

Odanın kapısı yine açıldı. Erkeksi siyah giysileriyle bir kadın belirdi. Yavaş yavaş, kayıtsız bir tavırla yürüyüp, boş koltuğun arkasında durdu. Goldfinger ayağa kalktı. Kadın onu dikkatle inceledi, sonra bakışlarını masada oturanlara çevirdi. Bıkkın bir tavırla, "Merhaba" dedi ve oturdu. Bay Springer, başını eğerek kadını selamladı.

Diğerleri "Merhaba" dediler.

Goldfinger :

— Tünaydın Bayan Galore, dedi Biz de henüz tanışıyorduk. Önümüzde bir gündem ve buraya kadar zahmet ettiğiniz için size söz verdiğim on beş bin dolar değerinde altın külçe var.

Bayan Galore paketi açtı, altını eliyle tarttı. Goldfinger'e kuşkulu gözlerle baktı.

— Sahici mi bu?

— Elbette.

Bayan Galore, bakışlarını Goldfinger'den çekmedi.

— Kusura bakmayın, sormak zorundayım, dedi.

Goldfinger:

— Şimdi size kendimi tanıtayım, dedi. Bana Gold deyin.Çoğu kanun dışı yollarla, yirmi yılda kendime büyük bir servet yaptım. Servetim bugün tam altmış milyon dolar. (Masada saygı dolu hmmm sesleri duyuldu.) Operasyonlarımı daha çok Avrupa'da yürüttüm. Ama Hongkong'da çalışan "Altın Esrar Dağıtıcıları"nı ben kurdum ve sonradan dağıttım. (Bay Jack bir ıslık çaldı.) "Mutlu Seyahat Acentesini" hepiniz bilirsiniz. Dağılana kadar bu kuruluşun sahibi bendim. Bunları anlatmamın nedeni şu: beni tanımadığınız halde, geçmişte hepinizin yararına işler yaptığımı belirtmek istedim. Bu yüzden baylar ve hanımefendi, kendi tecrübelerimle Amerikalı patronları tanıdım ve hepinizi bugün buraya çağırdım.

Şimdi herkes ilgiyle Goldfinger'i dinliyordu.

— Size başarıya ulaşan iki tasarımdan söz ettim. Bunlar küçük tasarılardı. Hiçbir tasarım, başarısızlığa uğramadı ve hiçbir ülkenin polis kayıtlarında ismime rastlayamazsınız. Şimdi size ortaklık öneriyorum. Yeni projemle hepinizin servetini bir haftada bir milyar dolara çıkartacağım. Amerika ve Avrupada "Milyar" kavramı değişik kullanılır. Daha iyi anlamanız için söyleyeyim: Bir milyarla, tam bin milyon dolardan söz etmek istiyorum...

XVII. BÖLÜM

ÇAĞIN SOYGUNU

Nehirde bir römörkörün düdüğü duyuldu. Başka bir römork da düdüğünü uzun uzun öttürerek ona eşlik etti.

Bond'un sağında oturan Bay Jed Midnight öksürdü.

— Bay Gold, ya da isminiz her heyse,tanımlamaları bir yana bırakın. Nereden bakarsanız bakın, bir milyar dolar çok büyük para. Konuşmaya devam edin.

Bay Solo, Goldfinger'e baktı.

— Eveeet, tam bir milyar papel. Bir de sizin payınızı öğrenelim beyim.

— Beş milyar.

— Dinleyin arkadaşlar, beni dinleyin. Arkadaş arasında birkaç milyarcık paranın lafı olmaz değil mi? Eğer şu ismi her neyse dostumuz, bana bir milyarı verecekse tabii kendi sıkıntısının da karşılığını alacaktır. Şimdi cimriliğin sırası mı canım? dedi Jak Strap.

Bay Helmut Springer elindeki altın monoklunu* önündeki külçeye vurdu. Herkes ondan tarafa döndü.

— Bay Gold.

Aile avukatlarının temkinli sesiyle konuşuyordu.

— Sözünü ettiğiniz sayılar oldukça büyük ve anladığım kadarıyla, işin içinde toplam on bir milyar var.

Bay Goldfinger, bu sözleri düzeltti.

— Aslında tam sayı on beş milyar. Ben sadece bizim taşıyacağımız miktarı söyledim.

Bay Billy Ring heyecanlı bir kahkaha attı.

— Evet, evet Bay Gold.

* Monokl: Tek mercekli gözlük.

Bay Springer, Goldfinger'in tepkisini ölçmek için monoklunu gözüne yerleştirdi.

— Ama böyle bir miktar ya da buna eşit altın, Amerika Birleşik Devletleri'nde sadece üç kasaya toplanmıştır. Washington'daki Federal Darphane, New York City'deki Federal Reserve Bankası ve Kentucky'deki Fort Knox. Bunlardan birine "girmeyi" mi öneriyorsunuz? Eğer öyleyse, hangisine?

— Fort Knox'a.

Odada homurtular oldu. Bay Midnight yorgun bir sesle konuşmaya devam etti.

— Bay Gold, ben Hollywood'da yaşayanların dışında, sizin sahip olduğunuz şeye sahip hiç kimseyi tanımadım. Hollywood'da da, "hayal" olarak adlandırılır bu. Ve hayal bayım, orada çok geçerli bir yetenektir. Size ya doktorunuzla görüşmenizi ya da Hollywood'a yerleşmenizi salık veririm.

Bay Midnight kederli kederli başını iki yana salladı.

— Çok yazık. Bir milyar kazanma fikri bayağı hoşuma gitmişti.

Bayan Pussy Galore bezgin bir sesle söze karıştı.

— Özür dilerim, benim maymuncuklardan hiçbiri öyle bir kumbarayı açamaz.

Ayağa kalkmak için doğruldu.

Goldfinger sevimli bir ifadeyle gülümsedi.

— Lütfen sözümü bitirmeme izin verin. Bunları söyleyeceğinizi biliyordum. Ama Fort Knox'un öteki bankalardan hiç farkı yok. Diğerlerine kıyasla daha büyük, koruma yöntemleri ise daha güçlü ve dahiyane. Onları yıkıp geçmek için güç ve ustaca planlar gerekecek, hepsi bu. Fort Knox diğer kalelerden pek farklı değildir. 1950 yılında yarım düzine gözüpek adam Brink zırhlı kamyonundan bir milyon dolar çalana kadar, hepimiz Brink organizasyonunu çok sağlam sanıyorduk. Sing Sing'den kaçmaya olanak yoktur. Yine de kaçanlar oldu. Hayır, hayır beyler. Fort Knox da diğerleri gibi efsaneden ibaret. Planı açıklamamı ister misiniz?

Billy Ringe:

— Bana bak özel hafiye, dedi sert bir sesle. Bilmiyorsan öğren. Üçüncü Zırhlı Birlik Fort Knox'dadır. Senin dediğin gibi ortada bir efsane varsa, neden Ruslar buraya hokey takımlarını gönderdiklerinde Fort Knox'u da ele geçirmiyorlar ha?

Goldfinger alaycı bir tavırla gülümsedi.

— Sözlerinize açıklama getirmek isterim Bay Ring. Şu anda Fort Knox'da şu askeri birlikleri var: Üçüncü Zırhlı Tümen'den sadece öncü askerler orada. Onların yanısıra, 6. Zırhlı Süvari alayı, 15. Zırhlı Birlik, 169. Mühendis Birliği ve Askeri İnsan Araştırma 1 No'lu ünitesi ile Zırhlı Eğitim Merkezi'nden geçen Amerika Birleşik Devletleri Kara Kuvvetlerinin bütün birliklerinden bir miktar asker mevcut. Buna ek olarak, Zırhlı Merkezle ilgili diğer subay ve askerler de var. Bundan başka dört yüz asker ile yirmi subaydan oluşan bir polis gücü var. Kısaca, kaledeki altmış bin nüfustan sadece yirmi bini savaş gücüne sahip.

— Biz onlara nanik mi diyeceğiz yani? diye sordu Bay Jack Strap. (Sorunun cevabını beklemeden elindeki purosunu tablada söndürdü.)

Yanında oturan Bayan Pussy Galore, derin derin içini çekti.

— Kendine iyi puro al Jacko. Bu puro yanmış boksör şortu gibi kokuyor.

— Lütfen Pussy, dedi Bay Strap.

Bayan Galore son sözü söylemeye kararlıydı. Tatlı bir sesle konuşmaya başladı.

— Biliyor musun Jacko? Senin gibi erkeklerden hoşlanıyorum. Geçenlerde sana bir şarkı bile yazdım. Adını duymak ister misin? "Bana seninle bir şans daha verseler, kafana yapardım."

Masadan kahkahalar duyuldu. Goldfinger parmağını masaya vurdu. "Lütfen sözümü bitirmeme izin verin". (Ayağa kalkıp karatahtaya gitti.) Tahtanın üzerine bir yol haritası çekip indirdi.

— Lütfen beni iyi dinleyin.

Harita, Godman Askeri Havaalanı ve kente giren yollarla birlikte Fort Knox'u gösteriyordu. Masanın sağ tarafında oturanlar, koltuklarını çektiler. Goldfinger, altınların tutulduğu binayı gösterdi. Altın deposu, Dixie Otobanı, Buillon Bulvarı ve Vine Grove Yolu'nun birleşmelerinden oluşan bir üçgenin içindeydi.

— Biraz sonra size binanın ayrıntılı bir haritasını göstereceğim, diye devam etti Goldfinger.

Parmağını kuzeyden güneye doğru, haritanın ortasından geçirdi.

— Kentin ortasından Merkez Illinois Demiryolu geçiyor. Kentin ortasındaki Branderburg İstasyonu bizi ilgilendirmiyor. Buillon Vault Yolu ile birleşen ara sokaklar bizim için çok önemli. Çünkü Washington'daki darphaneden gelen altınlar buradan naklediliyorlar. Elbette altının saklandığı binaya hava ya da Dixie otobanından kamyonla da gidiliyor. Gördüğünüz gibi bina bütün bu yollardan uzakta, büyük bir arazinin ortasında. Binaya tek bir giriş yolu var. Buillon Bulvarı'ndan çıkan yol. Yol, kurşun geçirmez bir tüneldir. Binanın çevresinde bir yuvarlak çizdikten sonra, arka kapıya getirilen altınlar binaya sokulur. Bu yol da çelik, kurşun geçirmez plakalarla kaplıdır. Acil bir durumda, yol yükseltilebilir. Böylece ikinci bir çelik yol oluşur. Şimdi, herkesin bilmediği bir ayrıntı daha var. Buillon Bulvarı ile, Vine Grove Yolu arasında uzanan bir yeraltı tüneli. Bu tünelden, çelik kapılardan binanın alt katına girilir.

Goldfinger sustu, duvarın önünden çekildi, masadakilere baktı.

— Bu yollar dışında, bir de ana giriş vardır ki, oradan sadece yazıhanelere ve resepsiyona geçilir. Şimdi soracağınız soru var mı?

Yoktu. Bütün gözler Goldfinger'in üzerindeydi. Devam etmesini bekliyorlardı. Bir kez daha onun otoritesine kapılmışlardı. Bu adam, Fort Knox hakkında dünyada kimsenin bilmediklerini biliyordu.

Goldfinger tahtaya döndü, haritanın üzerine bir

ikincisini çekti. Bu binanın ya da altın kasasının ayrıntılı bir haritasıydı.

— Gördüğünüz gibi, bu iki katlı, son derece sağlam bir yapı. İki katlı kare bir pastayı andırıyor. Binanın çatısı bombaya karşı önlem alınarak yapılmıştır. Yerde, dört köşedeki küçük kutular çeliktendir. Binanın içine bağlıdırlar. İç boyutları, otuz iki metreye otuz altı metredir. Yerden yukarı yüksekliği ise on üç metre. İçi ve dışı çelik kaplanmıştır. Şimdi binanın içinde, iki ayrı bölmeye bölünmüş iki kat çelik ve beton kasa var. Kasanın kapısının ağırlığı tam yirmi ton. Kasanın tepesi, binanın çatısından ayrı. Her iki katta da kasanın çevresinde uzun bir koridor var. Bu koridordan hem kasaya, hem de binanın öbür tarafındaki yazıhanelere gidilebiliyor. Hiç kimse kasanın şifresini bilmiyor. Birkaç subay sırayla numaraları çevirdikten sonra kasa açılıyor. Tabii bina en modern koruma aygıtlarıyla donatılmış. Yirmi dört saat silahlı nöbetçiler tarafından korunuyor. Şimdi kasanın içindekilere gelelim. Kasanın içinde, tam on beş milyar dolar değerinde altın külçe var. Her bir külçe, önümüzdekinin iki misli büyüklükte. Bu külçeler, açık halde kasanın bölmelerinde saklanıyor.

Goldfinger masada oturanların yüzlerine baktı.

— Ve benim size söyleyebileceklerim, bilmeniz gereken bütün ayrıntılar bundan ibaret. Sormak istediğiniz soru yoksa, şu kasaya nasıl girilip, içindekilerin nasıl alınabileceğini anlatacağım, dedi.

Odada sessizlik oldu. Masasının çevresindeki gözler, temkinli ve oldukça şaşkındılar. Bay Jack Strap, sinirli sinirli ceketinin cebinden bir puro çıkarıp ağzına iliştirdi.

Pussy Golore hemen atıldı...

— Eğer o ağzındakini yakarsan, yemin ediyorum külçemi kafana yersin!

— Sakin ol! dedi Bay Strap.

Jed Midnight kararlı bir tavırla konuşmaya başladı.

— Bayım, eğer bu işin altından kalkabilirseniz, çağın hırsızlığını gerçekleştirirsiniz, ya da elektrikli sandalyeyi boylarsınız. Buyrun planınızı anlatın.

— Pekâlâ beyler, şimdi planı anlatacağım, dedi. Goldfinger umursamaz bir tavırla. (Sustu, dikkatle tek tek masadakilere baktı.) Ama Her halde şu andan itibaren güvenlik önlemleri alınması gerektiğini biliyorsunuz. Şimdiye kadar söylediklerim duyulursa, herkes gülüp geçer. Bundan sonra söyleyeceklerim duyulursa, Amerika tarihinin en büyük komplosuna ismimiz karışacaktır. Hepinizden burada konuşulanların gizli kalacağı sözünü alabilir miyim?

Bond hemen Dètroitli Helmut Springer'in gözlerine baktı. Ötekilerden değişik ses tonlarında onaylar gelirken, Bay Springer'in gözleri karanlıktı. Springer'in "yemin ederim" sözleri Bond'a göre, kullanılmış araba satan komisyoncularınki kadar sahteydi. Gündemde Bay Springer'in isminin yanına bir eksi işareti koydu.

— Pekâlâ.

Goldfinger koltuğuna oturdu. Kalemi eline aldı, kaleme bakarak düşünceli, sohbet eder gibi bir tonla konuşmaya başladı.

— İlk ve en büyük sorun dağıtım olacak. Bir milyar dolarlık altın, aşağı yukarı bin ton çeker. Böyle bir ağırlığı taşımak için, on tane yüzer tonluk kamyon gerekecek. Ya da yirmi tane ağır kamyon. Ben bunları tavsiye ederim. Elimde bu tür araç kiralayan şirketlerin bir listesi var. Ortak olacaksak, toplantıdan sonra hemen bölgenizdeki şirketi aramanızı salık veririm. Bilinen nedenler yüzünden hepiniz kendi şoförünüzü kullanmak isteyeceksiniz, bu işi size bırakıyorum. Her şeyden önce, Fort Knox'un tüm nüfusunu bertaraf etmeyi öneriyorum. Gerekli hazırlıklar yapıldı, benim işaretimi bekliyorlar. Bütün kente su, günde yedi milyon galon kapasiteli iki kuyu ve filtre fabrikasından veriliyor. Bunları kontrolu altında bulunduran başmühendis, Tokyo Su İşleri Daire Başkanı ve yardımcısı

tarafından ziyaret edildi. Bu beyler Tokyo'da aynı su sistemini kurmak istiyorlar. Başmühendis, böyle bir ziyarete çok memnun oldu, bütün sistemi Japonların emrine açtı. Bu iki Japon, tabii benim yardımcılarım, geçen savaşta Alman uzmanlar tarafından hazırlanan son derece etkili uyuşturucuyu suya karıştıracaklar. Bu madde çabucak suya karışıyor. Bu sudan yarım bardak içen kişide narkoz etkisini yaratıyor. Tabii geçici olarak. Suyu içen kişi, üç gün boyunca derin bir uykuya dalıyor. Tabii suyu içer içmez. Beyler, haziran gibi sıcak bir ayda Kentucky'de hiç kimsenin yarım bardak su içmeden yirmi dört saat geçirebileceğine inanmıyorum. Belki ayakta birkaç alkolik ya da uyuşturucu müptelası kalacaktır. Ama kente girdiğimizde, bütün kent sakinlerini derin bir uykuda bulacağız. Operasyonun birinci günü, New York'tan kalkan özel bir trenle kente gireceğiz. Aşağı yukarı yüz kişi kadar olacağız. Hepimiz Kızıl Haç görevlileri kılığına gireceğiz. Umarım Bayan Galore gerekli sayıda hemşireyi bize bulacaktır. Kendisini bu küçük ama çok önemli görev için toplantıya çağırdım.

Bayan Galore sevinçle bağırdı.

— Kızlarıma sakız gibi üniformalar pek yakışacak. Ne dersin ha Jacko?

Bay Strap'i dürttü.

Goldfinger sabırsızlıkla sözlerine devam etti.

— Fort Knox'a otuz beş mil kala, Louisville'de ben ve bir asistanım baştaki dizele geçeceğiz. Elimizde çeşitli aygıtlar olacak. Fort Knox'a yaklaştığımız için havayı kontrol etmek istediğimizi söyleyeceğiz. Tabii bu arada bütün dünya esrarengiz Fort Knox olayını öğrenmiş olacak. Çevre kentlerde de halk paniğe kapılacak. Bizim hemen arkamızdan, kurtarma uçakları gelmeye başlayacak. Bu yüzden ilk iş, Godman Havaalanı'ndaki kontrol kulesine adamlarımızı yerleştireceğiz. Üssü kapatıp, bütün uçakları Louisville'ye göndereceğiz. Tekrar geri dönelim. Louisville'den çıktıktan sonra, ben ve asistanım mümkün olduğu kadar insancıl yollardan

makinisti etkisiz kılacağız. (Ona ne şüphe, diye düşündü Bond.) Ben treni Fort Knox'a altın kasasına getireceğim. Bu lokomotifler konusunda bilgili olduğumu da başından belirtmekte yarar var.

Goldfinger sustu. Dikkatle masadakilere baktı. Gördüklerinden memnun olmuş olmalı, aynı ses tonuyla konuşmaya devam etti.

— Bu arada sizin kamyonlarınız da kente gelecek. Önceden ayarlanmış yollara dağılacaklar. Bu arada Godman Havaalanı ele geçirilmiş olacak. Biz de kasaya gideceğiz. Oradaki manzaraya -ki yerlerde uyuyan bir sürü insan göreceğiz- aldırış etmeden işe koyulacağız. Tamam mı?

Masanın karşısında oturan Bay Solo'nun koyu renk gözleri çevreye ateş saçıyordu.

— Tabii, buraya kadar tamam. Şimdi belki sen... (Yanaklarını şişirdi, Goldfinger'e doğru birden pofladı.) böyle yapacaksın ve o kadar tonluk kapı aşağı inecek tamam mı? diye sordu.

— Evet, dedi Goldfinger. Aynen öyle.

Ayağa kalktı, karatahtanın altındaki masaya doğru yürüdü, kocaman kartonu kaldırdı, masaya getirip önüne koydu. Karton çok ağır görünüyordu.

Oturup, söze devam etti.

— On eğitimli asistanım kasayı açarlarken, bir grup da gördükleri herkesi güvenli bir yere, kilit altında tutacak. Eminim hepiniz benimle hemfikirsiniz. Gereksiz yere can kaybı olmamalı. Şimdiye kadar Illinois Merkez Demiryolu'nun iki görevlisi dışında, önemli bir kayıp olmadı umarım. Onlar da sadece bayıltılacaklar.

Goldfinger elini uzatıp, kartonun üstüne koydu.

— Şimdiye kadar siz ve yardımcılarınız, küçük tabancalar dışında silah ihtiyacınızı askeri kuruluşlardan karşıladınız. Makineli tüfekleri ve diğer ağır aletleri, askeri üslerdeki teçhizat depolarından aldınız. Baskı, şantaj ya da rüşvet yoluyla elde ettiniz bunları. Ben de aynı yöntemleri kullanmışımdır. Fort Knox'daki

altın kasasını sadece bir tek silah açabilecek güce sahip beyler. Ve uzun aramalardan sonra, Almanya'daki müttefik üslerin birinden ben bu silahı ele geçirdim. Bana bir milyon dolara maloldu. Bu silah beyler, orta menzilli füzelerle kullanılmak üzere hazırlanmış bir savaş başlığı.

— Ulu Tanrım!

Bond'un yanında oturan Jed Midnight uzanıp masayı kavradı.

Masadakilerin yüzleri bembeyaz oldu. Bond, çenesinin gerildiğini, etlerinin çekildiğini hissetti. Gerilimden kurtulmak için, ceketinin cebinden bir sigara çıkarıp yaktı. Çakmağını cebine attı. Ulu Tanrım! Başını nasıl bir derde sokmuştu? Tanıdığı kadarıyla Goldfinger'i düşündü Bond. İlk karşılaşmalarında Florida'daki Cabana Kulüp'ün terasındaki çıplak, kahverengi vücut. Goldfinger'in elini sıkışı. M. ile konuşmaları. Sonra bankadaki konuşmalar. Ruslar hesabına çalışan büyük bir altın kaçakçısını izleme. Bond'un adamı golfta yenmesi. Sonra büyük bir soğukkanlılıkla peşinden gitmesi. Tavşanı deliğinde yakalama çabaları. Ve şimdi! Şimdi deliktekinin bir tavşan değil, bir tilki bile olmadığını öğreniyordu. Delikte dünyanın en korkunç, öldürücü yaratığı, dev bir kobra vardı! Bond bezgin bir tavırla içini çekti. Kendini ağzı ateş saçan canavara karşı, kırık bir kılıçla dövüşen cengâvere benzetiyordu. Bu canavar üstelik yumurtasına sağlam bir yuva yapmış, doğacak küçük canavarı bekliyordu. Cengâver bir an önce harekete geçmeliydi. Bond için için gülümsedi. Ne yapabilirdi? Tanrı aşkına elinden ne gelirdi?

Goldfinger elini uzattı.

— Baylar ve hanımefendi, inanın bana son derece basit bir iş. Bu silah, silah haline getirilene kadar son derece zararsız. Üzerine çekiçle vursam bile patlamaz. Hareket günü bunu güçlü bir silah haline sokacağız.

Bay Billy Ring'in bembeyaz yüzünde, boncuk

boncuk terler birikmişti. Yapmacık sırıtışla birlikte ağızdan çıkan sözler, titrekti.

—Bay... bayım... ya şu radyoaktif zerrelerin çevreye dağılması konusu... o ne olacak?

— Biz, kasanın dışındaki dış çelik bölgeye sığınacağız Bay Midnight. Bütün personel kulaklarına tıkaç takacak. Kamyonlar biraz zarar görecek ama, artık bu da olağan sayılmalı.

— Uyuyan adamlar?

Bay Solo'nun bakışları hırslıydı.

— Belki biraz daha uyurlar.

Açıkça, Bay Solo'nun uyuyan adamları fazla düşündüğü filan yoktu.

— Elimizden geldiğince, hepsini güvenilir bir yere götüreceğiz. Korkarım kentte biraz hasar olacak. Kentteki ölü sayısı, Fort Knox otobanlarındaki günlük ölü sayısının üç katı kadar olacak. Bizim operasyon, trafik istatistiklerini de altüst etmemiş olacak.

— Ne kadar iyi insanlarız biz!

Bay Midnight'in bozulan sinirleri, şimdi yerine gelmişti.

— Sorusu olan var mı?

Goldfinger sayıları okudu, tahminler yürüttü. Şimdi toplantıyı oya sunma vakti gelmişti.

Hepinize güvenebileceğimden eminim. Bu projeyi, bir savaş harekâtı olarak kabul ediniz. Yetersizlik ve güvensizlik elbette hemen çözümlenecek. Şimdi sizden organizasyonlarınız adına cevap vermenizi isteyeceğim. Hanginiz bu operasyona katılmak istiyor? Risk gördüğünüz gibi çok az, karşılığı ise gözler kamaştıracak kadar büyük. Bay Midnight?

Goldfinger başını bir santim kadar sağa çevirdi. Bond, onun delici bakışlarının yanında oturan adama çevrilişini gördü.

— Evet mi?

Kısa bir sessizlik oldu.

— Yoksa hayır mı?

XVIII. BÖLÜM

GİZLİ EK

— Bay Gold.

Jed Midnight bu ismi tok bir sesle telaffuz etti.

— Hiç kuşkusuz siz, Kabil cinayeti keşfedip kardeşi Habil'i öldürdüğünden beri bu dünyaya gelmiş en büyük suçlusunuz. Sizinle birlikte böyle bir atılımda bulunmak, benim için şereftir.

— Teşekkürler Bay Midnight. Ya siz Bay Ring?

Bond, Bay Billy Ring konusunda kuşkuluydu. Ring ve Helmut Springer dışında, bütün isimlerin yanına artı koymuştu. Bay Ring'e bir sıfır, Springer'e ise eksi vermişti. Bu sonuca gözleri, elleri, ağızları seyrederek varmıştı. Bay Sırıtkanın sahte gülümsemesinden her şeyi rahatlıkla okumuştu. Sağ gözü, bir saniyenin tik-tikleri gibi durmadan seğirmiş ve adam ellerini hep masanın altında tutmuştu.

Şimdi Billy Ring ellerini masanın altından çıkarıp, önünde kavuşturdu. Bir süre yeşil çuha üzerinde duran ellerini seyretti. Sonra o kâbus gibi yüzünü Goldfinger'e çevirdi. Sağ gözündeki tik durmuştu. İki dizi diş, bir vantrlogun kuklası gibi hareket etmeye başladı.

— Uzun yıllardır ben ve arkadaşlarım kanun dışı işler yapmıyoruz. Yani, çevreyi kana bulama günleri kırklı yıllarla birlikte son buldu. Ben ve yardımcılarıma, uyuşturucu, kızlar ve yarışlar yetiyor. Boş kalınca da sendikadaki dostlarımız bize yapacak iş buluyorlar. Eski günleri geride bıraktık. Jim Collosimo, Johnny Torrio, Dion O'Bannion, Al Capone nerede kaldılar ha? Belki siz o günleri bilmezsiniz. O günlerde insanlar birbirlerini öyle çok vuruyorlardı ki, kimin ne zaman

vurulduğunu anlamak için liste tutmak gerekti. Herkes o işlerden bıktı. Ellili yıllarda bir takımı devraldım. Hepimiz şamatadan uzak durmaya karar verdik. Ya şimdi bayım? Şimdi sen gelip bana tarihin en büyük soygununu teklif ediyorsun. Şimdi ben sana ne cevap vereceğim? Ne vereceğim biliyor musun? Herkesin bir fiyatı vardır, diyeceğim. Bir milyar dolara elimizden misketleri atar, yeniden altıpatlarımızı alırız.

— Grinner, senin kadar gevezesine rastlamadım, dedi, Bay Midnight.

— İlginç sözlerinize teşekkürler Bay Ring, dedi. Goldfinger. Siz ve arkadaşlarınızla çalışmaktan memnuniyet duyacağım. Bay Solo?

Bay Solo arkasına yaslandı. Ellerini isteksizce iki yana açtı.

— Ben de katılıyorum. Ama bayım, ya biz o milyarı alırız ya da kendinizi ölmüş bilin. Nasıl, uygun mu?

Goldfinger dudak büktü.

— Teşekkürler Bay Solo. Şartlarınız bana uyar. Ama hayatta kalmak için elimden geleni yapacağım. Bay Helmut Springer?

— Ben hâlâ düşünüyorum. Lütfen siz dostlarıma sorduktan sonra bana dönün.

Bay Midnight sabırsız bir hareket yaptı.

— Hep aynı dava. Güya ilham bekliyor. Meleklerin ses dalgalarıyla, Tanrıdan mesaj bekliyor.

— Ya siz Bay Strap?

Bay Jack Strap gözlerini kısarak Goldfinger'e baktı.

— Bayım, siz iyi bir kumarbazsınız. Üstelik Vegas'daki gazinolardan daha yüksek ödüyorsunuz. Ben de varım.

Bay Strap'ın korkunç gözleri, Goldfinger'in gözleriyle birlikte Bayan Pussy Galore'ye döndü.

Bayan Galore, her ikisine de bakmamak için menekşe gözlerini öne eğdi. Kayıtsızca odadakilere seslendi.

— Benim işlerim pek iyi gitmiyor, dedi.

Gümüş cilalı tırnaklarıyla önündeki altın külçeye vurdu.

— Ama bankada iyi param var. Biraz sıkıntıdayım o kadar. Tabii ben de katılacağım. Kızlarımla ben, ekmek parası kazanmak zorundayız.

Goldfinger gülümsedi.

— Çok güzel Bayan Galore. Bay Springer, karar verdiniz mi?

Bay Springer yavaş yavaş ayağa kalktı. Opera seyreden bir seyircinin tavrıyla kibar kibar gülümsedi. Cebinden bembeyaz bir mendil çıkarıp ağzına dokundu. Saydam gözleriyle önce masadakilere,sonra Goldfinger'e baktı. Boynu ağrıyormuş gibi, başını bir sağa bir sola çevirdi.

— Bay Gold, korkarım Detroit'teki dostlarım sizin teklifinizi onaylamayacaklardır. Bu ilginç toplantı için size teşekkür ederim. İyi günler beyler ve hanımefendi.

Buz gibi bir sessizlik oldu. Bay Springer, çizgili ceketinin cebine mendilini özenle yerleştirdikten sonra, yavaş yavaş kapıya yürüdü, dışarı çıktı.

Kapı kapandı. Bond, Goldfinger'in elinin masanın altına gittiğini farketti. Herhalde Oddjob'a sinyal veriyordu. Ne için?

— İyi ki katılmadı, dedi Bay Midnight. Adamı kanser eder.

Bond'a döndü.

— Bir kadeh içki var mı?

Hepsi ayağa kalkıp, büfenin çevresine toplandılar. Bond, Tilly Masterton ile Pussy Galore'ın arasında buldu kendini. Onlara şampanya önerdi. Bayan Galore, Bond'a soğuk soğuk baktı.

— Yaylan yakışıklı. Biz kızlar gizli işler konuşacağız. Değil mi canımın içi?

Tilly Masterton'un yüzü önce kıpkırmızı, ardından bembeyaz oldu. Gözlerini yarı kısarak:

— Oh, evet Bayan Galore, dedi.

Bond, Tilly Masterton'a acı acı baktıktan sonra yanlarından uzaklaştı.

Jed Midnight bu sözleri duymuştu. Bond'un yanına geldi.

— Beyim, o bebek senin kızınsa, dikkat etsen iyi olur. Pussy istediği kızı elde eder. Kızları salkım salkım üzüm gibi yer yutar. Anlıyorsun ya.

Bay Midnight derin derin iç çekti.

— Bu seviciler amma da canımı sıkıyor ha? Göreceksin, biraz sonra onu nasıl avucunun içine alacak.

Bond neşeyle:

— Olur, dikkat ederim, dedi. Ama elimden bir şey gelmez. Özgürlüğüne düşkün bir kız.

— Öyle mi? Belki ben Pussy'ye engel olurum.

Kravatını düzeltti.

— Benim de hoşuma gitti doğrusu. Sonra görüşürüz.

Bond'a gülümsedi.

Bond sessizce havyarla şampanya içerken, Goldfinger'in toplantıyı ne kadar iyi idare ettiğini düşünüyordu. Tam o sırada kapı açılıp, içeri Korelilerden biri girdi, hızla Goldfinger'in yanına gidip bir şeyler söyledi. Goldfinger başını eğip fısıldanan sözleri dinledi. Yüzü ciddileşti. Çatalıyla şarap kadehine vurdu.

— Beyler ve hanımefendi. Şimdi kötü bir haber aldım. Dostumuz Helmut Springer, merdivenlerden düşüp ölmüş.

— Ha! Ha!

Bay Ring'in gülüşü aslında hiç de gülüş değildi.

— Dostu Hapgood ne demiş bu işe?

Goldfinger:

— Bay Hapgood da merdivenlerden düşüp yaralandı, dedi ciddi bir tavırla.

Bay Solo saygıyla Goldfinger'e baktı.

— Bayım, ben ve arkadaşım Guilo aşağı inmeden önce o merdivenleri tamir ettirseniz iyi olur.

— Hasar tespit edildi, hemen tamir edilecek. Korkarım bu kazalar Detroit'te yanlış anlaşılacak.

Jed Midnight neşeyle söze girdi.

— Hiç merak etmeyin. Detroit'te cenazelere bayılırlar. Üstelik bir süre oyalanırlar. Zaten bizimkinin fazla ömrü kalmamıştı. Son iki aydır, ayağını kaydırmaya çalışıyorlardı.

Çete şefleri görevlerinin başına dönmek üzere toplantı kapandığında, Goldfinger kızı göndermiş, Bond ile odada yalnız kalmıştı. Bond'a notlar almasını söylemiş, iki saat boyunca en küçük ayrıntısına kadar operasyonu anlatmıştı. Su depolarının ilaçlanmasına sıra gelince, Bond kullanılacak maddenin niteliğini ve etki hızını sormuştu.

— Bay Bond, başkalarına iletme olanağınız olmadığı için size gerçeği söyleyeceğim. Bundan sonra, Oddjob sizi adım adım izleyecek. Ona kesin emirler verdim. Birinci günün sonuda, Fort Knox'un tüm nüfusu ya ölmüş ya da ölmek üzere olacak. Su deposuna konacak ilaç, GB'nin daha kuvvetli bir türü.

— Sen çıldırmışsın! Altmış bin kişiyi öldüremezsin?

— Neden? Amerikalı sürücüler, her üç yılda bir bu kadar insanın ölümüne neden oluyor.

Bond dehşetle Goldfinger'in yüzüne baktı. Doğru olmazdı bu! Adam ciddi olamazdı!

— Nedir bu GB?

— GB, sinir zehirleri içinde en etkili olanıdır. Trilon grubundandır. 1943 yılında Wehrmacht tarafından bulunmuş, ama etkilerinden korkulduğu için hiç kullanılmamıştır. Aslında hidrojen bombasından daha etkili bir yöntemdir. Dezavantajı, uygulanmasının zorluğundadır. Elimdeki miktarı dostlarımdan aldım. Suya karıştırılarak, nüfusu yoğun bir bölgeyi en iyi şekilde etkisiz kılma yoludur.

Daha sonra, tonlarca altını kentten çıkarma sorunuyla karşılaşınca, Bond bir kez daha şansını denedi.

— Goldfinger, bu kadar altını kentten çıkartamazsın, dedi. Nixie otobanında, gama ışınlarıyla dolu kamyonlarla Amerikan Ordusu'nu peşine takacaksın. Altmış bin kişiyi neden öldürüyorsun?

Manyaklık bu. Birkaç ton kaçırabilsen bile, altını nereye saklayacaksın?

— Bay Bond.

Goldfinger'in sesinde sonsuz bir sabır vardı.

— Tam o sırada, bir Sovyet yolcu gemisi iyi niyet gösterisi olarak Norfolk Virginia'yı ziyaret edecek. Gemi, Norfolk'tan operasyonun birinci günü kalkıyor. Kamyonlarla altını bu gemiye götüreceğim. Gemiye binip, Kronstadt'a gideceğim. Her şey planlandı, en ufak ayrıntı bile düşünüldü. Ben beş yıldır bu operasyonla yaşadım. Şimdi uygulama vakti geldi.

Bond düşündü. Demek ki bu sadece arka planda SMERSH ile Goldfinger operasyonu değildi. SMERSH devleti bile işin içine katmıştı. Bu oyun Amerika ile Rusya arasında oynanıyordu!

Ve bunu durduracak dünyada bir tek adam vardı: Ama nasıl durduracaktı? İşte bunu hiç bilemiyordu...

Ertesi gün Goldfinger'den bir not geldi:

Yarın sabah 11'de, beş idareci ve ben, benim pilotlarım tarafından kullanılan küçük bir uçakla La Guardia Havaalanı'ndan hareket edeceğiz. Operasyon bölgesi havadan incelenecek. Sen de geleceksin. Masterton burada kalacak. G.

Bond yatağının kenarına oturdu, duvara baktı. Sonra ayağa kalkıp, daktilonun başına geçti. Bir dosya kâğıdını önlü arkalı operasyonun ayrıntılarıyla doldurarak bir saat çalıştı. Kâğıdı katladı, küçük parmak ebadında bir rulo yaptı ve uhuyla yapıştırdı. Sonra başka bir kağıdın üzerine şunları yazdı:

Çok acele ve hayatidir. Bu mesajı kapalı olarak Felix Leiteer Care Pinkerton Dedektif Bürosu, 154 Nassau Caddesi, New York City adresine götürene soru sorulmadan beş bin dolar ödül verilecektir. Ödül adreste anında teslim edilecektir.

Bond bu mesajı da rulonun çevresine sardı, üzerine kırmızıyla 5000 dolar ödül yazdı, ruloyu seloteyp halkasının içine koydu. Seloteybin iki ucunu açıp, bacağına yapıştırdı.

XIX. BÖLUM

KATLİAMA YOLCULUK

— Kontrol kulesi bizi arıyor efendim. Kim olduğumuzu öğrenmek istiyor. Burası yasak bölgeymiş.

Goldfinger yerinden kalkıp pilot kabinine girdi. Bond, onun mikrofonu eline aldığını gördü. Sesi, on kişilik özel uçağın hoparlöründen duyuldu.

— Günaydın. Ben Paramount Pictures'tan Bay Gold. Çok yakında çekimine başlayacağımız bir film için ön araştırma yapıyoruz. 1861 baskını üzerine. Başrollerde Cary Grant ve Elizabeth Taylor oynayacak. Nedir o? İniş izni mi? Tabii iznimiz var. Durun bakayım. İşte burada. Pentagon'daki Özel Servis şefi tarafından imzalanmış. Zırhlı Birlik komuta subayında da bir kopyası olması gerek. Tamam. Teşekkürler. Umarım filmi beğenirsiniz.

Goldfinger mikrofonu yerine koyup kabine döndü. Bacaklarını iki yana açarak yolculara baktı.

— Yeterince gördünüz mü acaba? Manzaranın elinizdeki haritalara uyduğunu gördünüz. Altı binden aşağı inmek istemiyorum. Belki bir tur daha atar, sonra geri döneriz. Oddjob, içecekleri getir.

Goldfinger sorulara tek tek cevap verdi. Oddjob, Bond'un yanından kalkıp, uçağın arkasına yürüdü. Bond, adamın kuşkulu bakışları altında onu takip etti, küçük tuvalete girip, kapıyı kilitledi.

Oturup düşünmeye başladı. La Guardia'ya kadar fırsat bulamamıştı. Ya şimdi bir şeyler yapacaktı, ya da asla. Ama nereye? Tuvalet kâğıdının arasına mı? Ama tuvalet kâğıdı haftalarca yerinde durabilirdi. Geriye bir tek olasılık kalıyordu.

Kapı kolu zorlandı. Oddjob huzursuzlanmaya başlamıştı. Belki Bond uçağı yakacaktı. Bond seslendi.

— Geliyorum goril.

Ayağa kalkıp, klozeti kaldırdı. Bacağının iç tarafına yapıştırdığı mesajı çıkarıp, klozetin ön-alt tarafına koydu. Uçak hangara girer girmez, mutlaka birisi orayı kaldırıp bakacaktı. 5000 ödül sözcükleri Bond'a bakıyorlardı. En dikkatsiz temizlikçi bile bunu görmemezlikten gelemezdi. Bond yolcuların klozeti kaldıracaklarına ihtimal vermiyordu. Tuvalet hareket edilemeyecek kadar küçüktü. Ellerini yıkadı, saçlarını düzeltti, dışarı çıktı.

Oddjob, dışarda bekliyordu. Bond'un yanından geçti, tuvaleti inceledi, kapıyı kapattı. Bond yerine döndü. Artık SOS şişeye konmuş, okyanusun dalgalarına bırakılmıştı. Şişeyi kim bulacaktı? Ne zaman bulacaktı?

Herkes, pilot ve yardımcısı da dahil yere inmeden önce küçük tuvalete girdiler. Her biri çıktıktan sonra, Bond ensesinde soğuk namluyu hissetmeyi, kuşku dolu sesleri ve rulonun açılışını bekledi. En sonunda Buick'e binip hızla Manhattan'a gittiler, parktan geçip, depoya döndüler, işe koyuldular.

Şimdi amansız bir yarış başlamıştı. Goldfinger'in sakin, sabırlı, kusursuz operasyonuyla, Bond'un yaktığı küçücük umut ışığı arasında amansız bir yarış.

Operasyonun birinci günü geldi çattı. Faaliyetle geçen bir günün gecesi, Bond, Goldfinger'den bir mesaj aldı.

Operasyonun ilk aşaması başarılı oldu. Geceyarısı harekete geçilecek. Bütün haritaları, programları, operasyon emirlerinin kopyalarını getir. G.

Bond beyaz doktor üniforması, Tilly Masterton ise hemşire kılığında, Goldfinger'in cinayet ordusu yavaş yavaş bomboş Pennsylvania İstasyonu'ndan özel trene yürüdüler. Herkes, Goldfinger de dahil beyaz giysiler içindeydi. Loş platformda, hayalet gibi bekleyen gangsterler dışında kimseler yoktu. Çevrede, felaket yerine aceleyle giden sağlık kuvvetlerinin havasına

uygun bir gerilim ve sessizlik vardı. Vagonlara yüklenen sedye ve tıbbi aletler, manzaraya daha dramatik bir hava katıyordu. Çete şeflerinin hepsi operatör doktor kılığındaydılar. Yanlarında Bayan Galore duruyordu. Peşinde on kadar solgun yüzlü hemşire, açık bir mezarın önünde durur gibi, gözleri yerde bekliyorlardı. Makyajsızdılar. Her zaman abartılı saçları, şimdi Kızıl Haç şapkalarının içine toplanmıştı. Rollerini iyi oynuyorlardı doğrusu. Görevlerine bağlı, şefkatli insanları acıdan kurtarmaya kendilerini adamış hemşireler.

İdare memur, ciddi bir yüzle Goldfinger'in yanına geldi.

— Bay Gold? Korkarım gelen haberler hiç iyi değil. Herhalde bu akşam gazetelerde okuruz. Bütün trenler Louisville'de durdurulmuşlar. Fort Knox'daki depodan haber yok. Ama biz zamanında varacağız. Ulu Tanrım! Neler oluyor doktor? Louisville'den gelenler, Rusların havadan zehirli gaz sıktıklarını söylüyorlar. Tabii ben öyle şeylere inanmam. Ama neler oluyor? Yemek zehirlenmesi mi?

Goldfinger'in yüzü kederliydi.

— Öğrenmeye gidiyoruz dostum. Bir tahmin yürütmemi istersen, ama sadece tahmin, bir çeşit uyku hastalığı derim ben. Biz ona tripanomiasis deriz.

— Öyle mi?

İdare memuru, hastalığın isminden pek etkilenmişti.

— İnanın bana doktor, sizlerle gurur duyuyoruz. Şimdi hemen doktorlarla hemşireleri trene bindirirseniz, bu treni fırtına gibi oraya götürürüm.

— Teşekkürler. Arkadaşlarım ve ben yardımlarınızı unutmayacağız.

Trene binince, Bond kendini Tilly Masterton ile birlikte birçok Koreli ve Almanın arasında, bir pulmanda buldu. Goldfinger ön taraftaydı. Pussy Galore, bir aşağı bir yukarı geziniyordu. Tilly'nin hayran bakışlarını görmemezlikten geldi. Aynı meraklı bakışlarla Bond'a baktı. Gürültüyle kapılar kapandı.

Pussy Galore durdu, kolunu Bond'un koltuğunun arkasına attı.

— Biliyor musun Bay Bond? Sende sahte bir taraf var. Önsezilerim söylüyor. Sen ve şu bebek burada ne arıyorsunuz?

— Bütün işi biz yapıyoruz.

Tren hareket etti. Pussy Galore doğruldu.

— Belki. Ama bir numara olur da bu iş yatarsa, sebebini senden sorarım yakışıklı. Anladın mı?

Bond'un cevabını beklemeden şeflerin toplantısına katılmak için yürüyüp gitti.

Sonsuz siyah düzlüklerin ardından yavaş yavaş şafak söktü. Güneş, gölgeleri yok ederken, siyah otlar o ünlü Kentucky mavisine dönüştüler. Saat altıda hızlarını azaltarak, terkedilmiş tren istasyonuna girdiler.

Goldfinger, birine işaret etti, çantasını alıp aşağı indi. Kısa bir konuşma oldu. Louisville idare memuru konuştu, Goldfinger arada bir soru sorarak, başını sallayarak dinledi. Yorgun bir tavırla trene döndü. Bay Solo'ya rapor alması söylenmişti. Pulmanın sonundaki açık kapının önünde duruyordu. Bond, Goldfinger'in kederli sesini duydu.

— İstasyon, korktuğumuz gibi çok kötü durumdaymış doktor. Ben şimdi bu çantayla öne gideceğim. Yavaş yavaş bölgeye yaklaşacağız. Bütün personele maskelerini takmalarını söyler misiniz? Bütün tren personeli burada inecekler.

Kısa bir sessizlikten sonra, tren sessizce harekete geçti. İstasyondaki küçük memurları ve kederle el sallayan kondüktörleri geride bıraktılar.

Otuz beş mil, tam yarım saat kalmıştı! Sinirleri zayıf olanlara ikişer tablet deksedrin ve herkese kahve ile çörek getirildi. Goldfinger her şeyi düşünüyordu doğrusu. Hemşireler sessizdiler. Yüzleri kâğıt gibi bembeyazdı. Hiç kimse ne bir şaka yapıyor, ne de ukalalık ediyordu. Trendeki gerilim son haddine varmıştı.

On dakika sonra, hız düştü, frenlerden bir ses duyuldu. Kahveler yerlere döküldü. Tren hemen hemen durmuştu. Sonra, sallanarak yine hızlandı. Ölenin yerine yeni bir makinist geçmişti.

Birkaç dakika sonra, Bay Strap telaşla ortaya çıktı.

— On dakika kaldı! Hepiniz hazır olun. A, B ve C birlikleri aletlerinizi alın. Her şey yolunda. Sakin olun, emirleri unutmayın.

Koşarak, yandaki kompartmana geçti. Bond aynı emirlerin tekrarlandığını duydu.

Bond, Oddjob'a döndü.

— Dinle goril. Ben tuvalete gidiyorum. Herhalde Bayan Masterton da gidecek. Gidecek misin Tilly?

— Evet, dedi kız kayıtsızca. Gitsem iyi olur.

— Haydi öyleyse.

Kızın yanındaki Koreli, sorar gibi Oddjob'a baktı. Oddjob başını salladı.

— O kızı rahat bırakmazsan, şimdi kavga çıkaracağım. Goldfinger de bundan hiç hoşlanmaz. Git Tilly, ben bu iki gorile bakarım.

Oddjob, bir dizi havlamadan sonra öteki Koreliye derdini anlattı. Adam ayağa kalktı.

— Peki ama kilit yok.

Kızla birlikte tuvalete yürüdü. Kapıda durup, onun çıkmasını bekledi.

Oddjob da aynı şeyleri Bond ile tekrarladı. Bond içeri girince, ayakkabısındaki bıçağı çıkarıp, pantolonunun beline soktu. Şimdi ayakkabısının tek topuğu yerinde yoktu. Ama hiç kimsenin bu sabah böyle şeyleri farkedecek hali de yoktu. Dışarı çıkıp, yerine döndü.

Sağ tarafta, uzakta pırıltılar gördüler. Yerden yükselen sabah sisinde, bir serap gibi binalar yükseliyordu. Godman Alanı! Tren yavaşladı. Yeni yapılar, yanlarından kayıp geçti. Evler boştu. Sol tarafta Brandenburg İstasyon Yolu göründü. Modern Fort Knox binası siste parlıyordu. Kentin üzerinde hava kristal gibi parlak ve temizdi. Ne bir baca tütüyor, ne kimse yemek pişiriyordu bu sabah! Tren yavaşladı.

İstasyon yolunda, bir trafik kazası olmuştu. Iki araba kafa kafaya çarpışmıştı. Bond'un kalbi hızla çarpmaya başladı. Ana sinyal kutusunun yanından geçip gittiler. Manivelanın üzerinde beyaz bir şey asılıydı. Bir erkek gömleği. Gömleğin içindeki adamın başı yere sarkmıştı. Bir dizi modern villa. Şort ve gömlek giymiş başka biri, bakımlı çimlerin üzerinde yüzükoyun yatıyordu. Kadın, ipten sarkan çamaşırların tam altında yatıyordu. Tren şimdi yürüme hızıyla kente giriyordu. Her yerde, her cadde, her kaldırımda insanlar vardı. Tek başlarına, gruplar halinde, sallanan koltuklarda, trafik ışıklarının hâlâ yanıp söndüğü dörtyol ağızlarında, yana çekmeyi başarabilmiş arabalarda, dükkân vitrinlerine girmiş arabalarda. Ölüm! Her yerde ölüler vardı. Hiçbir hareket, hiçbir ses, treni mezarlığa giren katilin demir ayak seslerine engel olamıyordu.

Vagonlarda kargaşalık oldu. Billy Ring sırıtarak içeri girdi.

— Hoh, hoh ho! Ne fena, bazıları yolda yakalanmışlar. Ama eski bir deyiş vardır: Yumurta kırmadan omlet yapılmaz, derler. Öyle değil mi?

Bond hafifçe gülümsedi.

— Doğru.

Billy Ring gülerek kompartımandan çıktı. Tren Brandenburg İstasyonu'na doğru ilerledi. Şimdi bir yığın ceset görünüyordu yollarda. Erkekler, kadınlar, çocuklar, askerler. Platform ceset doluydu. Yüzleri yukarı dönük, yan yatmış, tozlar içinde insanlar. Bond ufacık bir kımıltı görebilmek için insanlara baktı. Hiçbir hareket yoktu! Dur bir dakika! Neydi o? Kapalı pencerelerden hafif bir mırıltı duyuldu. Bilet gişesinin yanında üç bebek arabası duruyordu. Anneleri yerde yatıyorlardı. Tabii! Bebekler, öldürücü sudan değil, sadece süt içmişlerdi!

Oddjob ayağa kalktı. Goldfinger'in bütün adamları da öyle. Korelilerin yüzü kayıtsızdı. Sadece gözlerini sinirli hayvanlar gibi durmadan kırpıştırıyorlardı. Almanların yüzü solgun ve ciddiydi. Kimse birbirine

bakmıyordu. Sessizce kapıya gidip sıralandılar, beklemeye başladılar.

Tilly Masterton, Bond'un koluna dokundu. Sesi titriyordu.

— Uyuduklarından emin misin? Bazı... bazılarının ağızlarında köpükler gördüm.

Bond da aynı şeyi görmüştü. Pembe köpükler.

— Herhalde uykuya daldıklarında şeker filan yiyorlardı. Bilirsin, bu Amerikalılar hep bir şeyler çiğnerler. Benden uzak dur. Vuruşma olabilir.

Anlaması için kızın yüzüne baktı.

Tilly, Bond'un yüzüne bakmadan başını salladı.

— Ben Pussy'nin yanına gideceğim. O beni koruyacak, diye fısıldadı.

Bond gülümsedi.

— İyi.

Tren durdu, kapılar açıldı, herkes platforma atlamaya başladı. Artık her şey, askeri bir disiplinle yapılmaya başlamıştı. Küçük gruplar oluşmaya başladı. Önce, makineli tüfekleriyle, saldırı grubu. Sonra personel ve muhafızları yoldan kaldıracak sedyeli grup. (Artık buna hiç gerek yok, diye düşündü Bond.) Ardından Goldfinger'in özel giysileriyle kasaya girecek olan adamı. Sonra şoförler, trafik kontrol adamları, ardından ellerinde silahlarıyla hemşireler. Hemşireler destek gruplarıyla birlikte arkada kalacaklar, Goldfinger'in deyişiyle "uyanan" olursa, çaresine bakacaklardı.

Bond ve Tilly kumanda grubuna alınmışlardı. Bu grupta beş çete şefi Oddjob ve Goldfinger vardı. İki dizel lokomotifin tepesinde duracaklardı. Lokomotifler, şimdi planlandığı gibi yan binaların önüne çekilmişlerdi. Buradan bütün operasyonu izleyeceklerdi. Bond ve kız haritalar, kronometre ve planı inceleyeceklerdi. Herhangi bir hata ya da gecikme olduğunda, Bond bütün liderlere dağıtılan telsiz yoluyla derhal Goldfinger'e haber verecekti. Bomba patlatılacağı sırada, hemen dizellerin arkasına

sığınacaklardı.

İki kez üstüste düdük çaldı. Bond ve Tilly birinci dizelin üstüne çıktılar. Saldırı grubu ve diğer gruplar, Buillion Bulvarı ile tren yolu arasındaki boş alanda çift sıra oldular. Bond mümkün olduğu kadar Goldfinger'e yanaşmaya çalıştı. Goldfinger dürbünle çevreyi seyrediyordu. Göğsüne bandajla mikrofon bağlamıştı. Aralarında Oddjob duruyordu. Bir dağ gibi. Gözlerini bir an olsun Tilly ve Bond'dan ayırmıyordu.

Bond haritasına bakar gibi yaparak, açıları ve uzaklığı ölçtü. Yandaki dört erkek ve kadına baktı. Hepsi oldukları yerde donakalmışlar, olup bitenleri seyrediyorlardı. Jack Strap, heyecanla,

— İlk kapıları geçtiler, dedi

Bond, kafası kendi planıyla meşgul, yan gözle savaş alanına baktı.

Umutsuzca bir kımıltı, bir hayat belirtisi aradı. Hiçbir şey göremedi. Manzaranın gerisindeki binalarda ne bir ses, ne bir hareket vardı. Ortalıklarda bir kedi bile görünmüyordu. Sadece gruplar, hızla amaçlarına varıyorlardı.

Goldfinger mikrofona eğildi.

— Son sedye dışarı. Bomba grubu hazır. Sığınaklara.

Destek gruplar ve sedye taşıyanlar hızla sığınacak yer aramaya başladılar. Şimdi ana kapıda içeri girmek için bekleyen bomba grubu harekete geçmeden önce, beş dakikalık bir gecikme olacak, alan boşaltılacaktı.

— Bir dakika kazandılar, dedi Bond.

Goldfinger, dönüp Bond'a baktı. Soluk gözler alev alev yanıyordu adeta. Goldfinger'in dudakları kıvrıldı, dişlerinin arasından konuştu.

— Görüyorsunuz Bay Bond, ben haklı çıktım. On dakika sonra, dünyanın ve tarihin en zengin adamı olacağım. Buna ne dersiniz?

Sözler, ağzından tükürür gibi çıkmıştı.

— On dakika sonra fikrimi söylerim, dedi Bond.

Bond göz ucuyla, gökyüzünde bir şeyin hareket ettiğini gördü. Siyah bir noktaydı bu. Tepelerine geldi,

durdu, sonra kulakları sağır eden bir gürültü duyuldu.

Bond'un kalbi duracak gibi oldu. Çevresine bakınca, ölü askerlerin canlandığını, birbirine girmiş zırhlı araçların toplarının kapılara yöneldiğini gördü. Boşluktan bir hoparlörün homurtusu duyuldu.

— Olduğunuz yerde kalın, silahlarınızı atın.

Ama arka destek gruplarından ateş açılınca, ortalık cehennem yerine döndü.

Bond, kızı belinden kavrayıp, onunla birlikte atladı. Platform üç metre aşağıdaydı. Bond elini ileri uzatarak düştü. Trene doğru koşmaya başlarken, Goldfinger'in bağırdığını duyabiliyordu.

— Öldürün şunları.

Goldfinger'in otomatik tabancasından boşalan mermiler, Bond'un sol tarafına, yere isabet etti. Ama Goldfinger solaktı. Bond asıl Oddjob'dan korkuyordu. Bond kızın elinden tutmuş, platformda koşarken, peşinden gelen ayak seslerini duydu.

Kızın eli Bond'u çekiştirdi. Öfkeyle bağırıyordu.

— Hayır, hayır, dur! Ben Pussy'nin yanında kalmak istiyorum, o beni korur.

Bond bağırdı.

— Kapa çeneni küçük budala! Koş diyorum sana, koş!

Kız, Bond'u durdurmaya, hızını kesmeye çalışıyordu. Birden elinden kurtulup, pulmanın açık kapısından içeri girdi. Ulu Tanrım, diye düşündü Bond. Belinden bıçağını çıkarıp, Oddjob ile karşılaşmaya hazırlandı.

Oddjob, on metre ötedeydi. Bir eliyle o gülünç, öldürücü şapkasını çıkardı. Siyah, çelik yarım ay, vızıldıyarak havada kaydı. Şapkanın kenarı kızın boynuna çarptı. Tilly, hiç ses çıkarmadan sırtüstü platforma düştü. Oddjob havalanmış, Bond'un başının üzerine inecekti. Döndü, sol eli bir kılıç gibi havayı keserek, Bond'a doğru savruldu. Bond eğildi, yukarı ve yana doğru bıçağıyla bir hamle yaptı. Bıçak kaburga kemiklerinin arasına saplanmıştı. Ama havada uçan

vücudun hızı, Bond'un bıçağını elinden düşürmesine neden oldu. Platformda bir tıngırtı oldu. Oddjob, sapasağlam, kolları yana açılmış, bacakları arkaya kıvrılmış, bir kez daha Bond'un üzerine doğru atıldı. Gözleri kıpkırmızıydı. Açık ağızdan tükürükler akıyordu.

İstasyonun dışındaki silah sesleri arasında, üç şiddetli patlama duyuldu. Oddjob havada uçtu. Bond boylu boyunca yere yattı. Omuzuna yediği korkunç bir darbeyle savruldu. Yere düşerken, şimdi öldürücü darbe gelecek, diye düşünüyordu! Sallanarak ayağa kalktı, darbenin etkisini azaltmak için başını omuzlarının arasına çekti. Darbe gelmedi. Bond, Oddjob'un platformun öbür tarafına doğru koştuğunu gördü.

Baştaki dizel lokomotif harekete geçmişti. Oddjob lokomotife atladı, içeri girmeyi başardı. Kocaman makine hızlandı, lokomotif ilerlemeye başladı.

Bond'un arkasında, idare memurunun oda kapısı açıldı. Koşuşmalar arasında bir çığlık duyuldu.

— Santiago!

Bu Cortez'in savaş çığlığıydı. Bir zamanlar Leiter Bond ile şakalaşırken böyle bağırırdı.

Bond döndü. Sarı saçlı Teksaslı, arkasında hâki üniformalı on iki askerle kendine doğru koşuyordu. Sağ elinde tek kişilik bir bazuka vardı. Bond da ona doğru koştu. Elindeki bazukayı kaptı. Lokomotif iki yüz metre ilerlemiş, Dixie Otobanı üzerindeki köprüyü geçiyordu. Bond:

— Çekilin! diye bağırdı.

Nişan aldı. Koca mermi bazukadan fırladı. Bir patlama, ardından yükselen dumanları gördüler. Lokomotifin arkasından metal parçaları havaya uçtu. Ama lokomotif yoluna devam etti.

— Hiç fena değil, dedi Leiter. Arka dizel gitti. Çift motorlu bu. Öndeki motorla idare edebilir.

Bond ayağa kalktı, mavi dost gözlere bakarak gülümsedi.

— Seni bücür seni, dedi neşeyle. Neden onlara engel

olmadın?

— Bana bak, bir şikâyetin varsa Başkana söyle. Başkan yönetiyor bu operasyonu. Tepeden uçan uçakları görmüyor musun? Öğlene doğru herifi yakalarlar. Adamın trene bineceğini nereden bilecektik?

Susup Bond'un omuzuna vurdu.

— Seni gördüğüme nasıl memnun oldum bilemezsin. Bu adamlar ve ben seni korumak için emir aldık. Seni arıyorduk. Bu arada da çapraz ateş altındaydık.

Bond sevgiyle, birçok serüveni paylaştığı Teksaslıya baktı.

— Tanrı seni korusun Felix. Hep hayatımı kurtarmışsındır. Bu sefer neredeyse çok geç olmuştu. Korkarım Tilly Masterton'u kurtaramadık.

Tilly'e doğru yürüdüler hâlâ düştüğü yerde yatıyordu. Bond cesedin yanına eğildi. Başı kopmuştu. Bond nabzına baktı. Fısıldayarak:

— Zavallı kız, dedi. Erkeklerden hoşlanmazdı, Felix. İzin verseydi, onu kurtarabilirdim.

Leiter anlamamıştı. Elini Bond'un koluna koydu.

— Tabii, biliyorum. Üzülme, dedi. Sonra adamlarına döndü.

— Cesedi odaya taşıyın. Sonra ambulans çağırın. Söyleyin Bond'u bulduk. Hemen geliyoruz.

Bond durdu, kızın cesedine baktı. Gözünün önüne, TR3'deki boynunda puanlı eşarbı uçuşan, gururlu, zeki kız geldi. Tilly Masterton artık yoktu.

Başının üstünde bir helikopter belirdi. Kulakları sağır edici bir ses duyuldu. Ateşkes emri verilmişti.

XX. BÖLÜM

SON NUMARA

Aradan iki gün geçmişti. Felix Leiter, siyah Studillac'ı hızla Triborough Köprüsü'nün üzerinde, trafiğin arasında sürüyordu. Bond'un uçağının kalkmasına bir hayli zaman vardı. Yine de Leiter, Bond'un Amerikan arabaları hakkındaki düşüncesini değiştirmeye çalışıyordu. Arabayı ikinci vitese aldı, alçak siyah araba, dev gibi bir kamyonla, arka camı çıkartmadan görünmez olmuş bir Oldsmobile'in arasına girdi.

Bond arabanın aniden ileri atılmasıyla, dişlerini sıktı. Manevra bitip, yeniden yola çıktıklarında Bond hafifçe gülümsedi.

— Kendine doğru dürüst bir araba alsan iyi olur. Bu araba senin ani manevralarını kaldırmaz.

Leiter güldü.

— İlerdeki yeşil ışığı görüyor musun? Kırmızı olmadan geçebilirim.

Araba tekme yemişcesine ileri fırladı. Leiter'in klaksonuyla, nasıl olduysa arabalar iki yana savruldu. Sürat göstergesi doksanı gösteriyordu. Fırtına gibi ışıkları geçtiler. Orta şeritte yavaş yavaş, hiçbir şey olmamış gibi ilerlemeye basladılar.

Bond sakin bir sesle:

— Günün birinde ters bir trafik polisine çatacaksın, dedi. Elindeki o Pinkerton kartı işi yaramayacak. Arabayı yavaş sürmekten değil, arkadaki arabaları yollarından alıkoymaktan seni içeri atacaklar. Senin bir Rolls Royce Gümüş Hayalet'e ihtiyacın var. Kocaman pencerelerinden doğayı seyredersin. En fazla elli yapar.

İstersen geri geri bile gider. Pompalı klaksonu var. Bir tanesi çok yakında satışa çıkıyor. Goldfinger'inki. Sahi ona ne oldu? Daha yakalayamadılar mı?

Leiter saatine baktı, dış şeride geçti. Arabanın hızını kesti.

— Gerçeği söylemek gerekirse, hepimiz biraz endişeliyiz. Gazeteler bizi iğneliyor. Elimizde hiç ipucu yok James. Dizeli yakaladılar. Goldfinger kontrol düğmelerini otomatiğe bağlamış, vagonu yola başı boş bırakmış. Yolda o ve Koreli aşağı inmiş olacaklar. Herhalde Galore ve o dört haydut da öyle. Çünkü hepsi ortadan kayboldular. Kamyon konvoyunu Elizabethville dışında, Doğu Otobanında bulduk. Ama şoförler ortada yoktu. Norfolk'taki Sverdlovsk gemisine varamadılar. Limana adam diktik. Raporlara göre, gemi hiç yolcu almadan limandan ayrılmış. Meksika ve Kanada sınırlarında da onlara benzer kişiler görülmedi. Bana kalırsa, Jed Midnight onları Küba'ya kaçırmıştır.

Şimdi, Van Wyck Otobanı'nda hızla ilerlerken,Bond durumdan memnun değildi. Bir olayı kapatmadan çekip gitmekten hoşlanmazdı. Büyük gangsterlerden hiçbiri yakalanmamış ve Bond kendisine verilen iki görevi, Goldfinger'i ve altınları yakalamayı, başaramamıştı. Operasyon bir mucize sonucu, engellenebilmişti. Notu uçağa koyduktan tam iki gün sonra, temizleyici bulmuştu. Leiter güneye, büyük bir yarış skandalını araştırmaya gitmek üzereydi. Yola çıkmadan yarım saat önce, hizmetçi notu görmüştü. Bir saat içinde, FBI Bond'un kayıtlarını incelemiş, M. ile irtibat kurulmuş ve olay başbakana aksettirilmişti. Sonra, Fort Knox'lular yardımıyla o kocaman oyun oynanmıştı. Iki Japon hemen yakalanmış, ceplerindeki cin şişelerinde taşıdıkları sıvıların bütün Fort Knox halkını öldürecek güçte olduğu kanıtlanmıştı. Goldfinger'e hiçbir şey sezdirilmeden, hareketine izin verilmişti. Geriye, ağızlardaki pembe köpüklerden, ağlayan bebeklere kadar rol yapmak kalmıştı.

Evet, işin Washington'u ilgilendiren yönü başarıyla

sonuçlanmıştı. Peki ya İngiltere? Amerika'da kimse İngiltere Bankası' nın altınıyla ilgilenmiyordu. Amerika' nın altınları güven içinde olduğuna göre, Goldfinger'in elini kolunu sallayarak gezmesi kimin umurundaydı?

Havaalanına vardılar. Bond, Leiter ile vedalaştı.

— Her şey için teşekkürler. Bana sık sık yazmayı unutma.

Leiter hararetle Bond'un elini sıktı.

— Tabii. Kendine iyi bak. O ihtiyar ılilki M. ye de seni yine buraya göndermesini söyle. Seni kendi eyaletime götürüp, petrol kuyumu göstermek istiyorum. Güle güle.

Leiter arabasına binip terminalde uzaklaştı. Bond durup, arkasından el salladı. Çantasını alıp, BOAC bilet bürosuna yürüdü.

Bond yalnız başına olduğu sürece, havaalanlarını pek umursamazdı. Yarım saat kadar bekleyecekti. Kalabalığın arasında dolaştı, lokantada bir burbon soda içti. Kitapçıdan bir dedektif romanıyla, golf kitabı satın aldı. Sonra sekreterine ilginç bir hediyelik eşya aramaya koyuldu.

BOAC Hava Yolları, yolcularını bilet bürosuna çağırmaya başlamıştı. Bond çok pahalı bir dolma kalemi sardırırken, kendi ismini duydu.

— BOAC 510 sefer sayılı uçakla Londra'ya gidecek yolculardan Bay James Bond'un lütfen bilet bürosuna gelmeleri. Bay James Bond lütfen.

Mutlaka İngiltere'deki yıllık kazancını bildirdiği o vergi formunda sorun çıkmış olmalıydı. BOAC bürosuna gitti. Görevli, kibar bir sesle:

— Sağlık raporunuzu görebilir miyim lütfen? dedi.

Bond pasaportundan formu çıkarıp, görevliye verdi.

Adam dikkatle Bond'a baktı.

— Çok özür dilerim efendim ama, son alınan kararlara göre bütün transit yolcuların altı ay içinde aşılarını yaptırmış olmaları gerekiyor. Siz en son aşınızı bir yıl önce olmuşsunuz. Ne yazık ki Londra'ya direk uçuşumuz da yok.

Bond sinirlendi.

— Bana bakın, ben yirmi yıldır şu ya da bu sebeple durmadan iğne yiyorum. Diğer yolcular nerede?

— Hepsi aşılarını olmaya gittiler efendim. Bir dakika bile sürmez. Lütfen bu taraftan.

— Pekâlâ.

Bond sabırsızlıkla omuz silkti. Bürodaki adamı izleyerek, BOAC müdürünün odasına girdi. İçerde beyaz üniformalı, yüzünde maskesi, elinde iğnesiyle bir doktor vardı.

— Bu sonuncu mu? diye BOAC görevlisine sordu.

— Evet doktor.

— Tamam. Ceketi çıkarıp, kollarınızı sıvayın lütfen.

— Nedir bu? Çevreye ölüm yayılmasından mı korkuyorlar?

Bond alkol kokusuyla birlikte, kolunda iğneyi hissetti.

— Teşekkürler, dedi Bond homurdanarak.

Gömleğinin kolunu indirdi, sandalyenin arkasından ceketini almak için elini uzattı, ama olmadı. Yere, döşemeye doğru gitti. Elinden sonra, vücudu yere doğru inmeye başladı...

Uçağın bütün ışıkları yanıyordu. Bol bol boş yer vardı. Neden yanına bu kadar iriyarı bir yolcu vermişlerdi. Üstelik adam kolunu ortadaki kola dayamıştı. Bond yer değiştirmek için ayağa kalktı. Midesi bulandı. Gözlerini kapatıp bekledi. Ne kadar olağanüstü bir durumdu! Uçak onu asla hasta etmezdi. Yüzünde soğuk terler hissetti. Mendil. Terleri sil. Gözlerini açıp, kollarına baktı. Bilekleri koltuğa bağlanmıştı. Ne olmuştu? İğneyi olduktan sonra, bayılmıştı galiba. Ona buna mı saldırmıştı yoksa? Neler oluyordu? Sağına döndü, sonra dehşetle ileri baktı. Yanında Oddjob oturuyordu. Oddjob! BOAC üniformalı Oddjob!

Oddjob ilgisizce Bond'a baktı, sonra hostes ziline uzandı. Bond ding-dong sesini duydu. Yanında bir etek hışırtısı oldu. Başını kaldırıp baktı. Mavi üniformasıyla,

Pussy Galore idi bu. "Merhaba yakışıklı!" dedi. Bond'a o iyi hatırladığı anlamlı bakışlarıyla baktı. Ne zaman bakmıştı öyle? Bond nereden hatırlıyordu bu bakışları? Yüzyıllar öncesinden, başka bir yaşamdan...

Bond umutsuzca bağırdı.

— Tanrı aşkına, neler oluyor? Sen de nereden çıktın?

Pussy neşeyle gülümsedi.

— Siz İngilizler uçakla seyahat etmesini iyi biliyorsunuz doğrusu. Sen keyfine bak. Amcan seninle konuşmak istiyor.

Pussy kalçalarını sallayarak, yürüyüp pilot kabinine girdi. Artık hiçbir şey Bond'u şaşırtamazdı. Goldfinger, üzerine çok büyük gelen pilot üniforması, başının tam ortasına yerleştirdiği şapkasıyla kabinden çıkıp, Bond'un yanına geldi.

— Bay Bond, kader, oyunu sonuna kadar oynamanızı istedi. Ama bu sefer Bay Bond, kolunuza kâğıt sakladığınızı hiç sanmam. Yeterince canımı sıktınız Bay Bond.

Kocaman kafasını iki yana salladı.

— Sizi neden öldürmedim? Neden sizi böcek gibi ezmedim? Kız ve siz bana zararlı oldunuz. Evet haklıymışım. Çıldırmış olmalıydım. Size fırsat vermekle, çıldırmış olmalıydım! Şimdi söyleyin Bay Bond, nasıl yaptınız bu işi? Nasıl haberleştiniz?

— Konuşacağız seninle Goldfinger, dedi Bond. Ve sana bazı şeyleri anlatacağım. Ama bileklerimi çözüp,bana soda burbon ve bir paket sigara getirmeden önce değil. Bana öğrenmek istediklerimi söyledikten sonra, sana neler anlatacağıma karar vereceğim. Dediğin gibi, içinde bulunduğum durum hiç iyi görünmüyor. Bu yüzden kaybedecek bir şeyim yok. Benden ne öğrenmek istiyorsan, benim koşullarım altında konuşacağız.

Goldfinger yere baktı.

— Senin koşullarını kabul ediyorum. Bir hasım olarak sana saygı duyduğum için, son yolculuğunu huzur içinde yapacaksın. Oddjob, Bayan Galore'yi

çağır ve onun bileklerini çöz. Ön koltuğa geç. Uçağın arkasında zaten bir şey yapamaz. Ama pilot kabinine yaklaşmamalı. Gerekirse onu hemen öldür. Ama onu gideceğimiz yere canlı götürmek istiyorum. Anlaşıldı mı?

— Arrg.

Beş dakika sonra Bond'a istedikleri getirildi. Önüne konan tepside viski ve sigara vardı. Bond kendine sert bir içki hazırladı. Goldfinger yan koltuğa geçmiş bekliyordu. Bond içkisini yudumladı. Bir yudum daha alacakken, gözüne bir şey çarptı. Bardağın altına yapıştırılmış kâğıdı yerinden çıkartmadan, bardağı dikkatle tepsiye koydu. Bir sigara yaktı, bardağın içinden buzları çıkarıp, buz kovasına koydu. Viskiyi başına dikti. Şimdi bardağın dibindeki kelimeleri okuyabilirdi. Mesaj şöyleydi:

— Seninleyim. XXX.P.

Bond arkasına yaslandı.

— Şimdi Goldfinger. Her şeyden önce, neler oluyor? Bu uçağı nasıl ele geçirdin? Nereye gidiyoruz?

Goldfinger bacak bacak üstüne attı? Rahat, sohbet eder gibi bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

— Üç kamyonla Cape Hatteras'a gittim. Kamyonlardan birinde kendi altınlarım vardı. Diğer ikisinde, şoförlerim, yedek personel ve o gangsterler. Gerekli personeli yanıma aldım, diğerlerine büyük paralar ödeyerek arkada bıraktım. Bayan Galore dışında gangsterleri yanıma almadım. Dördünü birden, birer kurşunla vurdum. Kamyonlara dönüp, dördünün parayı ve bağımsız olmayı tercih ettiklerini söyledim. Geriye altı adamım, Bayan Galore ve altınlarım kalmıştı. Uçak kiralayarak, Newark New Jersey'e uçtum. Altınları havaalanındaki makineden çinko olarak geçirttim. Orada New York'a dönüp, telsizle Moskova'yla görüştüm, operasyonun başarısızlığa uğradığını anlattım. Konuşma sırasında, arkadaşlarıma sizin isminizden söz ettim. Bildiğiniz gibi, kod isimleri SMERSH'dir. Bond ismini tanıdılar, bana kim

olduğunuzu söylediler. Birden benden bir sürü şeyin saklandığını anladım. SMERSH sizinle konuşmak istediğini söyledi. Ben onları oyaladım. Bu arada, şimdi uygulamasını gördüğünüz planı yaptım. Bir arkadaşınız olduğumu söyleyince, kolaylıkla hangi uçakta yer ayırttığınızı öğrendim. Adamlarım bu uçağı kullanmasını biliyorlar. Gerisi teknik ayrıntı. Blöf, başkasının kılığına girme ve güç kullanarak Idlewild'deki bütün BOAC personelini atlattık. Yolculara iğne yapıldı, herhalde şimdi kendilerine gelmişlerdir. BOAC üniformaları temin edildi, sedyeyle siz uçağa getirildiniz, altınlar taşındı, personel bindikten sonra havalandık. Bizi havada vuracaklarını sanmam.

Bond,Fort Knox operasyonunu duyduğu günden beri Goldfinger'in hiçbir sözüne ya da hareketine şaşırmıyordu. Bu uçağın çalınması akıl almaz bir olaydı. Ama adamın altın kaçırma, atom savaş başlığı satın alma yöntemleri düşünülürse, son derece olağan bir olaydı.

— Şimdi İngiliz Gizli Servis Ajanı Bond, sizinle bir pazarlık yaptık. Bana neler anlatacaksınız? Sizi peşime kim taktı? Neden kuşkulandılar? Planlarıma nasıl engel oldunuz?

Goldfinger arkasına yaslandı, ellerini karnında kavuşturdu, tavana baktı.

Bond, Goldfinger'e gerçeği biraz gizleyerek açıkladı. SMERSH ya da posta kutusunun yerinden söz etmedi. Ruslar için yeni bir aygıt olabileceğini düşünerek, Homer'den de söz etmedi.

— Gördüğün gibi Goldfinger, ucuz kurtuldun. Cenevre'de Tilly Masterton araya girmeseydi, çoktan şimdi kafese girmiştin. İngiltere'ye gönderilmek üzere. şimdi bir İsviçre hapishanesinde oturmuş tırnaklarını yiyordun. İngilizleri küçük görme. Ağır olabilirler, ama tuttuklarını koparırlar. Rusya'da güven içinde olacağını mı sanıyorsun? Ben senin yerinde olsaydım, o kadar emin olmazdım. Çoktan oraya da adam yollamışlardır.

XXI. BÖLÜM

ŞEFKAT VE SEVGİYLE TEDAVİ

Uçak, kötü havanın çok üstünde, ay ışığında ilerliyordu. Işıklar söndürülmüştü. Bond karanlıkta sessizce oturmuş,yapacağı işin korkusundan soğuk terler döküyordu.

Bir saat önce Pussy akşam yemeğini getirmişti. Peçetenin içine bir kalem eklenmişti. Oddjob yüzünden, birkaç sert söz söyleyip gitmişti. Bond yemeğini yiyip, burbonları yuvarlarken, uçağı nasıl Avrupa'da bir yerlere indirebileceğini düşünmüştü. Son çare olarak, uçakta yangın çıkarabilir miydi? Çıkış kapısını açabilir miydi?Her iki fikir de intihardan farksız olacaktı. BOAC bilet bürosunda gördüğü adam, gelip yanında durunca, Bond düşünmekten vazgeçmişti.

— BOAC yolcularına ne kadar iyi davranıyor değil mi? - Goldfinger bir delilik yapmayasınız diye beni gönderdi. Arka koltukta oturup, size göz kulak olacağım.

Bond'un bir şey kafasına takılmıştı. Kapıyı zorlama fikri. 1957'de İran üzerinde uçan uçağa ne olmuştu? Bond bir süre oturup, ön koltuğa baktı. Belki başarabilirdi.

Bond önündeki peçeteye şunları yazdı.

— Elimden geleni yapacağım. Kemerlerini bağla. XXX.

Pussy tepsisini almaya geldiğinde, Bond peçetesini yere düşürdü, alıp tekrar tepsiye koydu. Pussy eğilip tepsiyi alırken, Bond çabucak onu yanağından öptü.

— Rüyamda seni göreceğim yakışıklı, dedi Pussy.

Bond kararını vermişti. Ne yapması gerektiğini çok

iyi biliyordu. Mesafeyi ölçmüştü, topuğundan çıkardığı bıçak ceketinin altındaydı, koltuk kemerinin uzun ucunu bileğine sarmıştı. Oddjob'un pencereden azıcık öteki yana dönmesi yetecekti. Uykuya dalmasını beklemek çok iyimserlik olurdu. Bond gözlerini onun cama vuran aksinden ayırmadı. Oddjob elleri iki yanında dimdik oturuyordu.

Bir saat, iki saat. Bond ritmik bir biçimde horlamaya başladı. Horultusunun Oddjob'u etkileyeceğini umuyordu. Oddjob'un elleri kucağına gitti. Başı bir kez öne düştü, hemen toparlandı, rahatlamak için kıpırdandı, başını pencereden öteki yana çevirip, elini yanağına dayadı!

Bond horlamaya devam etti. Korelinin önünden geçmek, aç bir kurtun önünden geçmek kadar zor olacaktı. Yavaş yavaş, santim santim topukları üzerinde öne eğildi, bıçağı tutan elini duvarla Oddjob'un koltuğu arasına soktu. Eli şimdi oradaydı. Şimdi bıçağın keskin ucu, pencerenin tam ortasındaydı. Bond sıkı sıkı kemerine tutundu, bıçağı beş santim kadar geri çekip, pencereye indirdi.

Bond pencereyi kırınca neler olacağını bilmiyordu. İran'daki olaydan aklında kalanlara göre, kırılan pencerenin yanındaki yolcu basınçlı kabinden dışarı fırlamıştı. Pencereye bıçağını indirir indirmez, korkunç bir çığlık gibi boşalan havanın sesini duydu. Bond, korkunç bir güçle Oddjob'un koltuğunun arkasına yapıştı. Kemer elinden kaydı. Koltuğun arkasından bir mucizeye tanık oldu. Oddjob'un vücudu kara deliğe doğru uzuyordu. Başı ve omuzları cama çarpınca, bir gürültü koptu. Sonra, Korelinin vücudu adeta diş macunu gibi, santim santim delikten geçti, ıslık çalan hava tarafından emildi. Oddjob beline kadar dışarı çıkmıştı. Şimdi geniş kalçalar takıldığı için, vücut santim santim dışarı çıkıyordu. Sonra korkunç bir gürültüyle, kalçalar delikten çıktı ve bacaklar bir silahtan fırlayan mermi hızıyla yok oldular.

Ondan sonra dünyanın sonu geldi. Kocaman uçak

burun aşağı yere doğru inmeye başladı. Bayılmadan önce Bond'un son aklında kalanlar, makinelerin yüksek çığlığı ve boşluğa doğru giden yastıklarla battaniyelerdi. Sonra, öndeki koltuğa umutsuzca tutunarak, Bond'un oksijensiz bedeni ciğerlerinin ağrısına dayanamayarak yere yıkıldı.

Bond kaburgalarına bir tekme vurulduğunu hissetti. Ağzında kan tadı vardı. İnledi. Acıyla ayağa kalkmaya çalıştı. Gözlerini açtığında, dünya kıpkırmızıydı. Bütün ışıklar yanıyordu. Kabinde ince bir ses vardı. Ani basınç değişikliği, kabindeki havayı buz gibi yapmıştı. Bond buz gibi bir rüzgârla titredi. Goldfinger başında duruyordu. Elinde otomatik bir tabanca vardı. Ayağıyla yine Bond'u tekmeledi. Bond kendini topladı. Tekmeyi vuran bacağı tutup, sertçe çevirdi. Ayak bileği neredeyse kırılıyordu. Goldfinger bir çığlık attı. Uçağı titreten bir gürültü oldu. Bond kendini, yere düşen adamın üstüne attı. Bond'un yüzünü yakan bir patlama oldu. Sonra sol dizini Goldfinger'in apışarasına indirip, elindeki tabancayı itti.

Bond ilk kez hayatında çıldırmış gibi hareket ediyordu. Yumrukları ve dizleriyle can çekişen vücuda vuruyor, kafasını ter içindeki yüze indiriyordu. Tabanca ile yine yüz yüze geldi. Bond kayıtsızca tabancayı yana savurdu. Şimdi elleriyle birbirlerinin boğazına sarılmışlardı. Bond nefes nefese, Goldfinger'in atar-damarını buldu. Öteki ölmeden önce bayılacak mıydı? Goldfinger'in güçlü ellerinin baskısına dayanabilecek miydi? Parlak aydede surat, değişiyordu. Morarmaya başlamıştı. Bond'un boğazındaki eller iki yana kaydı. Dili dışarı sarktı, ciğerlerden korkunç bir ses çıktı. Bond kenara çekildi, teker teker parmaklarını mosmor boğazdan çekti.

Bond içini çekerek ayağa kalktı. Uyurgezer gibi çevresine bakındı. Pussy Galore kemerlerini bağlamış, bir çamaşır yığını gibi koltuğunda oturuyordu.

Bond elleriyle yüzünü yokladı. Şimdi yüzündeki yanıkları hissediyordu: Bezgin bir tavırla diz çöküp,

küçük tabancayı aradı. Colt 25 otomatikti. İçinde üç mermi kalmıştı. Bond zorlukla Pussy'nin yanına gitti. Ceketini açıp, elini sıcak göğsünün üstüne koydu. Pussy'nin kalbi bir kuş gibi çırpınıyordu. Kemerleri çözüp, Pussy'i yüzükoyun yatırdı. Yanına eğilip, beş dakika ciğerlerine masaj yaptı. Pussy hareket etmeye başlayınca, gidip muhafızın belindeki dolu tabancayı aldı. Karmakarışık eşya yığını arasında gözüne bir şişe açılmamış burbon çarptı. Şişeyi alıp açtı, başına dikti. İçki, dezenfektan gibi içini yaktı. Şişeyi kapatıp, ileri doğru yürüdü. Pilot kabinin dışında durup, bir süre düşündü. Sonra iki elinde birer silah, içeri girdi.

Işıklar altında masmavi beş yüz, Bond'a döndüler. Ağızlar bir karış açıldı. Burada motorların sesi duyulmuyordu. İçerde terle karışık sigara kokusu vardı. Bond bacaklarını açarak durdu.

— Goldfinger öldü. Hareket eden ya da emirlerime karşı gelen olursa, vuracağım. Pilot, rotan, durumun, hızın ve yüksekliğin nedir?

Pilot yutkundu.

— Goose Körfezi'nin beş yüz mil doğusundayız. Hızımız saatte iki yüz elli mil, yüksekliğimiz iki bin.

— Bu yükseklikte ne kadar uçabilirsin? Çok hızlı yakıt tüketiyor olmalısın.

— Evet, bu yükseklik ve hızda iki saat uçabiliriz.

— Bana saati öğren.

— Washington'dan henüz geldi. Beşe beş var. Bir saat sonra şafak sökecek.

— Goose Körfezi'ne gidebilir miyiz?

— Hayır. Sadece kuzey sahiline varabiliriz.

— Tamam. Okyanus istasyonu Charlie'ye doğru rota değiştir. Mikrofonu da bana ver.

Uçak geniş bir daire çizerek döndü. Bond tepesindeki hoparlörden gelen sesi dinledi.

— Okyanus istasyonu Charlie. Burası Speedbird 510. G-ALGY Charlie'yi arıyor. G-ALGY Charlie'yi arıyor...

Sert bir ses duyuldu.

— Burası Gander Kontrol. Acil Durum. G-ALGY durumunu bildir...

Londra'nın sesi duyuldu. Heyecanlı bir ses konuşmaya başladı. Dünyanın dört bir tarafından gelen sesler birbirine karıştı. Bütün kontrol kuleleri harekete geçmiş olmalıydılar. Gander kontrol kulesinin sesi diğerlerini bastırdı.

—G-ALGY'i bulduk. 50 kuzey, 70 doğudalar. Tekrar ediyorum, G-ALGY'i bulduk...

Araya Charlie okyanus istasyonu girdi.

— Charlie Speedbird 510'u arıyor. Charlie G-ALGY'i arıyor. Beni duyuyor musunuz?

Bond mikrofonu eline alıp konuşmaya başladı.

— Burası dün gece kaçırılan G-ALGY. Uçağı kaçıran adamı öldürüp, kabinin basıncını bozdum. Silahımla personeli tutuyorum. Goose Körfezi'ne gidecek yakıtımız yok. Lütfen yardım edin.

Bu kez otoriter bir ses duyuldu.

— Speedbird. Burası Charlie. Kimliğinizi bildirin. Tekrar ediyorum, kimliğinizi bildirin.

Bond, sözlerinin sebep olacağı sansasyonu düşünüp gülümsedi.

—G-ALGY'den Charlie'ye. Ben Gizli Servis Ajanı 007. Tekrar ediyorum ben 007. Whitehall radyosu onaylayacaktır. Tekrar ediyorum, Whitehall'dan araştırın.

Şaşkınlık dolu bir sessizlik oldu. Bütün dünyadan sesler girmeye çalıştı. Gander kontrol kulesi, bu sesleri yine bastırdı.

— Speedbird, burası Charlie. Londra ve Gander ayrıntılı bilgi istiyor...

— Özür dilerim Charlie, ama bu beş adamı namlunun ucunda tutup, sizinle sohbet edemem. Bana iniş emri ve koşullarını verin.

— Pekâlâ Speedbird. Anladım deniz iniş koşullarına uygun. Çok geçmeden sizi radarla yakalarız. Sürekli sizi izleyeceğiz. Bir kişi için viski, beş tane de kelepçe hazır.

— Teşekkürler Charlie. Bir fincan çayı da ekleyin. Uçakta çok güzel bir hanım var. Speedbird devreden çıkıyor.

Bond pilota döndü.

— Söylenenleri duydun. Bu işten canlı kurtarmaya çalış bizi. Suya iner inmez kapıyı açacağım. O zamana kadar bu kapıdan çıkanlar tek tek vurulacak. Tamam mı?

Bond'un arkasından Pussy'nin sesi duyuldu.

— Ben de tam yanınıza geliyordum, vazgeçtim. Vurulmaya niyetim yok. Ama adamı yine ara, iki tane viski hazırlasınlar. Çay bende hıçkırık yapar.

— Pussy, otur oturduğun yerde.

Bond son bir kez pilot kabinine bakıp, dışarı çıktı.

İki yıl gibi gelen iki saatten sonra, Bond sıcak kabinde yatmış, okyanus istasyonunda Kanada sabah programlarını dinliyordu. Vücudu sızlıyordu. Kızla birlikte uçağın arkasına gitmişti. Ona sarılıp beklemeye başlamıştı. Pussy çok samimi bir durumda olduklarından yakınırken, saatte yüz mille uçağın karnı sulara çarptı. Hızla iniş, uçağın arka tarafını gövdeden ayırmıştı. Bagaj bölümündeki altınların payı da vardı bunda. Bond ile Pussy kendilerini buz gibi sularda bulmuşlardı. Yarı şaşkın yüzerlerken, cankurtaran tarafından kurtarılmışlardı. O sırada, tüm mürettebat, boyunlarında üç ton altın bağlı, okyanusun dibini boylamışlardı. Cankurtaran on dakika suyun yüzünde dolaştı. Su yüzüne çıkan olmayınca, araştırmayı bıraktı.

Bond'la Pussy'ye krallar ya da Mars'tan gelmişler gibi davrandılar. Bond sorulara cevap verdikten sonra, yorgun düştü. Şimdi sıcak kabinde viskisini yudumlarken, neden Pussy Galore'nin Goldfinger yerine kendine sığındığını düşünüyordu.

Yan kabinin kapısı açıldı, Pussy içeri girdi. Üzerinde gri balıkçı tişörtünden başka hiçbir şey yoktu. Vertes'in tablolarına benziyordu.

— Herkes Alkolle ovulmam gerektiğini söylüyor. Ben de onlara beni ovacak biri varsa, o da sensin dedim.

İşte, şimdi buradayım.

— Kapıyı kilitle Pussy, dedi Bond. Üzerindeki bluzü çıkar da yatağa gel. Üşüteceksin.

Pussy söylenenleri yerine getirdi.

Bond'un kollarında yatarken, başını kaldırıp baktı. Bir gangsterin ya da eşcinselin değil, küçük bir kızın sesiyle sordu.

— Sing Sing'e gidince bana sık sık yazacak mısın?

Bond menekşe rengi gözlere baktı. Eğilip, göz kapaklarını öptü.

— Bana senin yalnızca kadınlardan hoşlandığını söylediler.

— Hayatımda hiç erkekle tanışmadım. Ben güneyliyim. Orada bakireyi nasıl tanımlarlar bilirsin. Erkek kardeşlerinden daha hızlı koşan kıza bakire derler. Ben amcam kadar bile koşamazdım. On iki yaşımdaydım . Ne feci değil mi James? Bunu tahmin etmeliydin.

Bond solgun, güzel yüze bakıp gülümsedi.

— Senin ŞSB tedavisine ihtiyacın var.

— O nedir?

— Şefkatli, Sevgiyle Bakım ve tedavi. Bu tedaviyi çocuklara uygularlar.

— Hoşuma gitti.

Pussy, ihtiraslı, acımasız dudaklara baktı. Uzanıp, Bond'un sağ kaşına düşen siyah saç tutamını itti.

— Tedavi ne zaman başlayacak?

Bond'un sağ eli, yumuşak tende gezinmeye başladı.

— Şimdi, diye fısıldadı. Dudaklarını ihtirasla Pussy'nin dudaklarına yaklaştırdı.

Dostça başlayan bir iskambil oyunu düşmanlığa yol açacak, nefis bir kız altınla kaplanarak öldürülecektir...

Bond, dünyanın en acımasız canisiyle ilk karşılaşmasından iyi bir ders alır ve girişti-ği oyun korkunç bir kumara dönüşür. Ortaya on beş milyar değerinde altın sürülmüştür. Goldfinger'in kuralları ise, son derece basittir: "Tura gelirse ben kazanırım, yazı gelirse sen ölürsün..."

"Goldfinger, Ian Fleming'in olağanüstü caniler koleksiyonundaki en zeki kahramanıdır... Bu özellik bile, okuru öyküye tutsak kılmaya yetiyor..."

THE OBSERVER

K.D.V Dahil
600
LİRA